

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

2
ДИНАРА

ГОДИНА
XXXIV
БРОЈ
1112
20. IV 1973.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

Својим не-
пријатељи-
ма донео је
смрт, својим
поданицима
хлеба и ига-
ра, а себи
- име бога.

ОКТАВИЈАН
АВГУСТ

ПУТ
КА
СЛАВИ

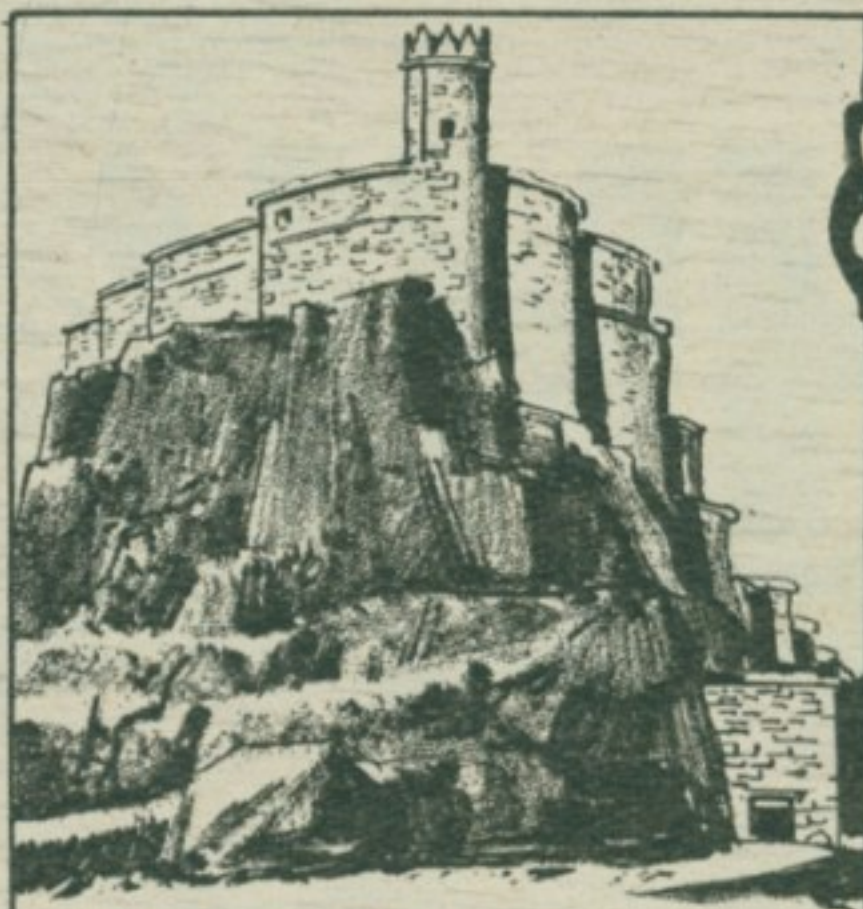
Ripley

Веровати или не!

ГУСТАВ ФЛОБЕР

(1821-1880)
ВЕЛИКИ ФРАНЦУСКИ
КЊИЖЕВНИК И
ДОБИТНИК НОБЕЛОВЕ
НАГРАДЕ ЗА
1903. ГОДИНУ
ИМАО ЈЕ МОЗАК
270 ГРАМА
МАКШИ ОД
НОРМАЛНОГ
(КОД
МУШКАРАЦА
ПРОСЕЧНА ТЕЖИНА
МОЗГА ИЗНОСИ
1450
ГРАМА).

ВЕЛИКА ТВРЂАВА-АМБАР

У ИД. ЛИЗИ,
У ЈУЖНОМ МАРОКУ,
ГДЕ СВАКИ
ЗЕМЉОРАДНИК ИМА
ЗАСЕБНО СПРЕМИШТЕ
ЗА ЗРНАСТЕ ПРОДОВЕ,
САГРАЂЕНА ЈЕ ПРЕ
НЕКОЛИКО ВЕКОВА
ОБИЧНИМ СЛАГАЊЕМ
КАМЕНИХ БЛОКОВА,
БЕЗ ИКАКВОГ
МАЛТЕРА,
ПА ИПАК
ЈОШ
ОДОЛЕВА
ВРЕМЕНУ.

ВЛАДАР КОЈИ ЈЕ СЛУШАО УСТИМА

ПЕРСИЈСКИ СУЛТАН

СОЛИМАН

(1646-1694)
ЗБОГ ЈЕДНЕ
УРОЂЕНЕ МАЊЕ
У СЛУШНИМ
КАНАЛИМА
МОГАО ЈЕ ДА
ЧУЈЕ
САМО
КАД БИ ОТВОРИО
УСТА.

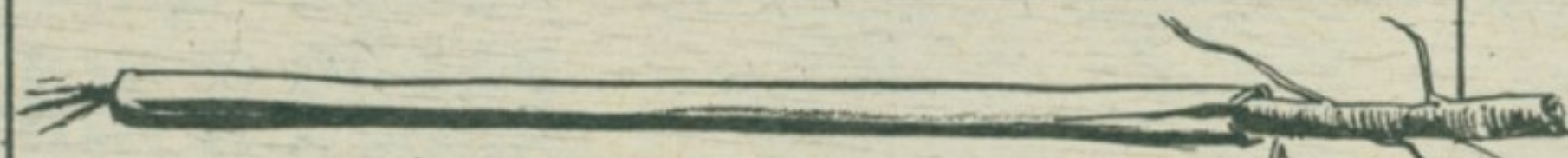
КЛОПКЕ ЗА ЛИСИЦЕ

КОЈЕ ПОСТАВЉАЈУ
ГРЕНЛАНДСКИ ЕСКИМИ
САСТОЈЕ СЕ ОД
КАМЕНИХ БЛОКОВА
ОВЛАШ НАСЛАГАНИХ
ЈЕДАН НА ДРУГИ.
КАД ЛИСИЦА ПОКУША
ДА ИСПОД НАЈНИЖЕГ
ИЗВУЧЕ
КОМАД МЕСА,
ОСТАЛИ СЕ
СРУЧЕ
НА ЊУ.

НАТПИС

НА ГРОБУ
ФИНЕАСА ТОМСОНА,
УЧИТЕЉА У ШАЛЕРСВИЛУ
(САД).

КОРЕН

ИЗРАСТАО КРОЗ СТАРУ ЦЕВ ДУГАЧКУ
150 САНТИМЕТРА
„ОТКРИО“ ЈЕ У СВОМ ВРТУ
ЏОН МИЧЛЕР
ИЗ ОСВИГА, (САД)

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● Да би спречио возаче да се
успавају за воланом један амери-
чки техничар патентирао је апа-
рат са лампом која се пали с вре-

мена на време и осветљава нат-
пис на коме пише: „Спавате ли?“
Уколико возач одмах не прити-
сне на одговарајуће дугме у ко-
лима се зачује оштар звук си-
рене.

● највиши висићи мост на свету
је мост подигнут изнад Краљев-
ског кланца у Арканзасу. Висок
је 321 метар а размак између ње-
гових стубова износи 268 метара.

● једна немачка фирма недавно
је приказала електронски микро-
скоп назван „елмископ 102“. Овај
микроскоп увеличава 4,5 ми-
лиона пута и длака дебљине три
стога дела једног милиметра по-
сматрана кроз њега изгледа де-
бела 140 метара. Елмископ 102
служиће првенствено за проуча-
вање бактерија и вируса.

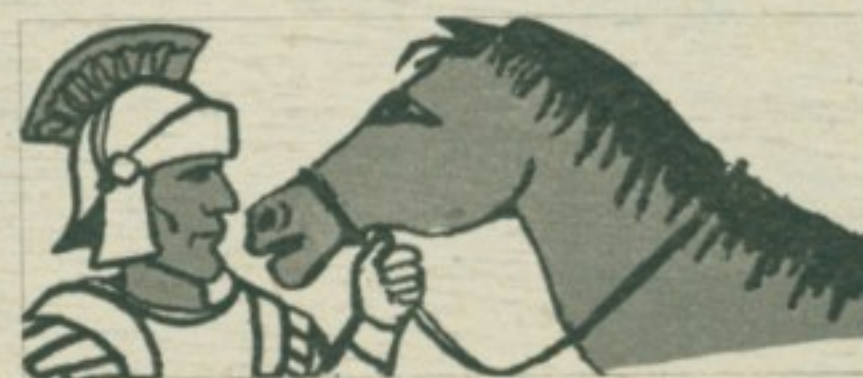
● за једну слику Александра
Македонског сликару Атому пла-
ћено је 524 килограма злата.

● компас се помиње још у пре-
дању о бици између Кинеза и
Монгола која се одиграла пре
више од 5000 година. У Европи
се компас појавио тек у 18. веку.

● коњаници у старој римској
војсци сачињавали су други по
рангу staleж у држави. Као знак
свог staleжа носили су златан
прстен.

● Хенрик Ибсен водио је строго
рачуна да последњег дана старе
године не узима перо у руке.
Чак и најкраћа забелешка напи-
сана 31. децембра, веровао је он,
претила би стваралачком неспо-
собношћу у следећој години.

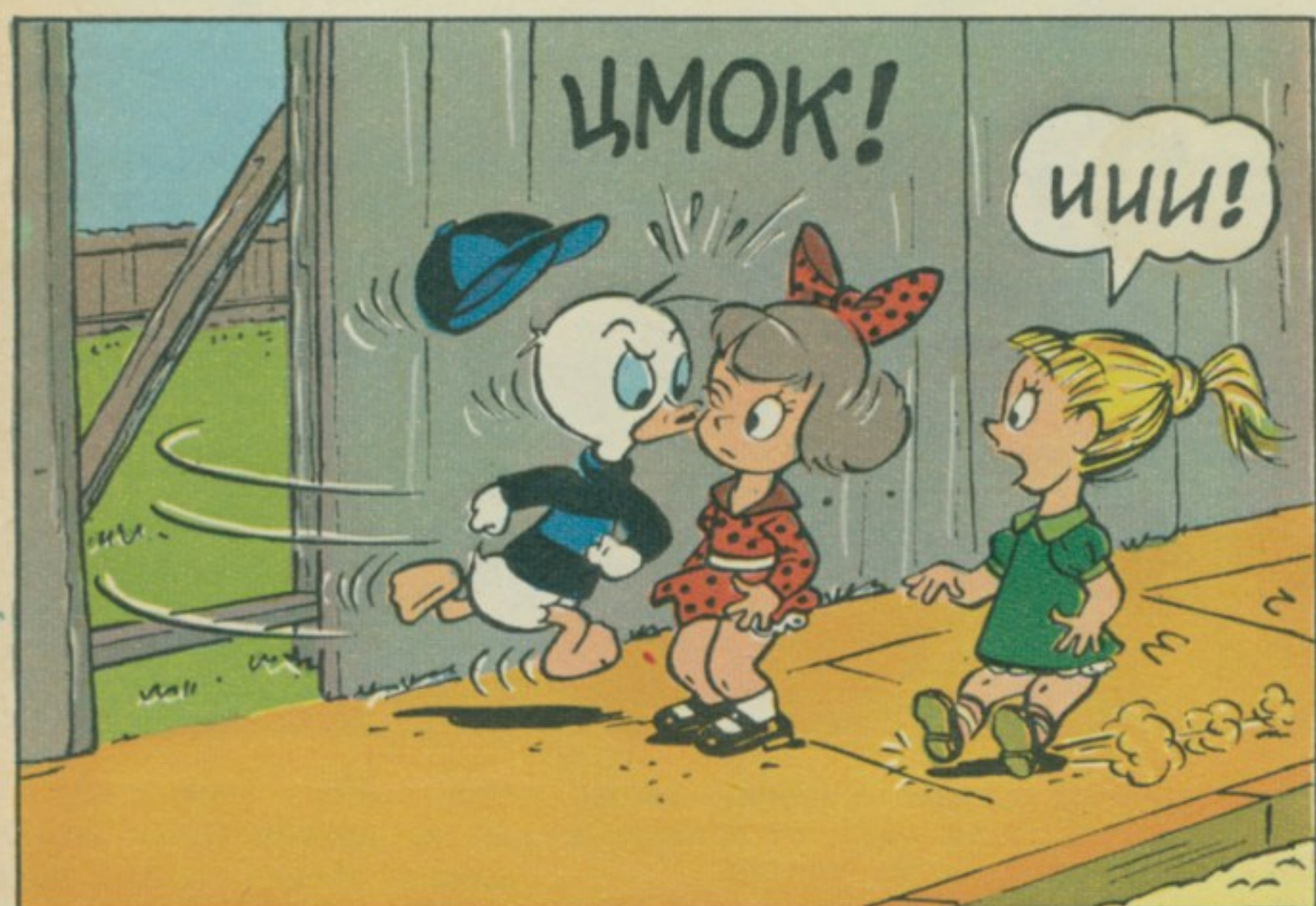
● за време археолошких испи-
тивања надгробних хумки врше-
них 1958., 1968. и 1971. године
крај села Езера у Бугарској про-
нађено је око педесетак килогра-
ма угљенисаног пшеничног зр-
невља. Сматра се да је зрнелје
старо око четири и по хиљаде
година.

● крчкалицу за орахе и лешни-
ке употребљавали су још анти-
чки народи.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

НИ МРТАВ У

Мокро
шибље
душмански
ме је шукло
по лицу а
расквашена
земља
сјално
измицала
испод ноју

Као командир средњег војног штаба за Бирач био сам хитно позван на састанак обласног комитета, у Тузлу, пошто је тих првих дана јула било говора да се и комитет и обласни војни штаб преселе из Тузле у Бирач, а да Шековићи постану седиште одакле ће се предузимати и водити напади на окупатора. Кренуо сам прерушен у сељака, с некаквим старим искрзаним шеширом на глави и фалсификованим судским позивом у цепу, за случај да ме окупаторске власти легитимишу, али ненаоружан, не слутећи шта ће ми се тог дана још догодити.

Састанак је одржан у једној шуми изван града и већ је било превалило подне када сам се, враћајући се, задржао на тузланској пијаци с намером да се прикључим некој групи познатих сељака и да са њима кренем за Шековиће. На тај начин био бих најмање сумњив. Тако сам и урадио. Али, како је тог дана била несносна припека заборавио сам се и скинуо шешир да се расхладим. Не знам колико сам дуго ишао с њима не мешајући се у разговор. Али, у тренутку када сам се одвојио од групе и хтео да скренем прецицом преко речнице Јале према Илинчици, нешто ме је натерало да се осврнем. Угледао сам за петама човека у плавом сакоу, са наочарима, тридесетих година. Убрзао сам кораке. То исто је учинио и мој пратилац.

Ту смо, дакле, помислио сам и журним корацима се упутно преко мостића и попрачао кривудавом улицом уз Мосник, узбрдо, да међу тим разбацаним кућерцима

заметнем траг. Једна мало истуренија кућа, иза које је скретао опет неки сокачић, била ми је на домаку. Замакао сам за угао и сада потрчао колико су ме ноге носиле. скрећући лево и десно у сокачиће, па преко баштенских ограда, док се нисам тек негде на врху Илинчице, без даха, први пут осмелио да се осврнем.

Мог прогонитеља није више било.

ДРУГА ПОГРЕШКА

А можда ме нико није ни прогонио. Можда је, због илегалности у којој сам се налазио, то била само моја уобразиља. Десетак минута касније нашао сам се у једном шумарку одакле сам

кроз проређена стабла поново угледао, доле на друму, сељаке и чуо њихове гласове. Она првобитна замисао да им се прикључим поново ме заокупила. Још кад сам у једном од оних најгрлатијих препознао свог познаника Јована Вукића, стрчао сам на друм сигуран да сам опасност, ако је и постојала, избегао.

Међутим, то је била моја друга грешка тог дана.

Још се мојим сељацима нисам сасвим ни приближио, кад су иза једне букве искочила два цивила са упереним пиштољима. Један је повикао:

— Стој, ми тебе познајемо! Ти си Милош Зекић. Не покушавај да сад нешто петљаш!

Све се то толико неочекивано догодило да нисам био способан да оценим положај у који сам био запао. Због тога ми је, ваљда и успело

да останем прилично миран. Чак сам им мало пришао и зачуђено их упитао.

— Јесам. Али зашто ме заустављате?

— Пођи ти с нама натраг у Тузлу па ћеш тамо чути зашто! — одговорио је један од њих показујући ми, претећи, пиштољем правац.

САСЛУШАЊА

Тада сам се сетио оног фалсификованог судског позива, па сам им, и даље глумећи недужног човека, пружио то парче папира који је требало да објасни мој боравак у Тузли. Али по њиховом држању се одмах видело да су о мени знали више него што сам могао да претпоставим. Прелетели су овлаш погледом преко суд-

ског позива, осмехнули се један другом и наочиглед запрепашћених сељака, који су ме добро познавали, потерали ме с упереним пиштољима према Тузли.

Пола часа касније нашао сам се у канцеларији једног логорника. Већ сам био смислио како да се браним: они свакако нешто знају о мени и биће мудрије да не изигравам потпуног наивка. Питања су пљуштала, на изглед збрда-здола. Прво је било: да ли познајем Ису Јовановића, а затим Пашагу Манџића. Правио сам се да та имена први пут у животу чујем, јер је Исо био секретар покрајинског, а Пашага обласног комитета Комунистичке партије. Међутим, када је на ред дошло питање о Цвијетићу Мијатовићу, осетио сам да би било глупо

ВЛАСЕНИЦУ

Скочио сам с кола и потрчао насумце према јарку, прескочио га...

одрицати јер су многи у Тузли знали да смо ишли у исту гимназију. Са изразом на лицу човека који још не зна због чега је ухапшен, без устезања сам одговорио да га познајем. Били смо школски другови, рекао сам, али га већ неколико година нисам видео, јер је он студирао у Београду, док сам ја живео у Косовској Митровици.

Сутрадан су ме поново саслушавали. Упорно су настојали да сазнају за наше везе. Затим, зашто сам долазио у Тузлу, то их је без престанка копкало. Напоследку су ми тупнули под нос досије из предратне полиције који ме теретио као штрајкачког вођу и сумњичио као комунисту. Одговорио сам им да је те, 1936. године, прави талас штрајкова захватио већину средњих школа у земљи, и да се учешће у таквом штрајку

не може тумачити као припадност Комунистичкој партији...

ГАРАНТУЈЕМ ЗА ЊЕГА

Чудном игром случаја био сам затворен у једном собичку интерната, где сам као ђак провео неколико година, који је сада био претворен у затвор. Та собица, у ствари некадашњи шпајз с прозорчићем под плафоном, подсећала ме је у дугим и туробним часовима неизвесности на један весео догађај, када је цео интернат по казни остао без вечере због бекства на фудбалску упакмицу. Кроз то исто прозорче сам се, изигравајући одважног дерана, кришом провукао и изнео друговима

вечеру... Сада сам се поново нашао у истом собичку, али под другим околностима, стешњен са десетином других затвореника, слушајући батинање и јауке из суседних просторија.

Седмог дана двојица наоружаних усташа извели су ме у двориште и везали, руку за руку са неким Славком Крековићем, такође усташом, кога је била закачила она Павелићева наредба: „Усташу, који интервенише за Србина, ставити под преки суд!“ Он је заиста интервенисао за неког попа Максијевића из Власенице... И тако везане укрцали су нас у међуградски аутобус за Власеницу.

На следећој аутобуској станици, у месту Калесији, сачекао нас је један усташки оружник и нашим спроводницима показао писмену поруку из полиције у Тузли по којој су мог сапутника, као бившег усташу, имали да одвежу и даље да спроводе слободног, неvezаног. Усташе су се нашле у чуду: шта ће сад са мном. Одједном се онај одвезани усташа, Славко Крековић, енергично умешао тврдећи збуњеним спроводницима да се то наређење односи и на мене (Крековић је 1943. године ступио у Мајевички партизански одред и као партизан погинуо 1944.)

— На крају крајева — рекао је — ја гарантујем за њега.

ПУТ ЗА ВЕШАЛА

И то је, богме, помогло. Мене стварно одвезаше. Сада сам бар с једним био начисто: у Власеницу ме неће живог одвући. А ако ме срећа макар имало послужити, ни мртвог.

У међувремену се у мом родном крају већ била пројекла вест да сам ухапшен као опасан комунистички вођа и да ће ме спровести у Власеницу и тамо јавно обесити.

Сећам се свега, као данас. У Дрињачи су се усташе, моји спроводници, погодили са једним сељаком да нас, после посла ноћи, превезе својим тањигама у Власеницу пошто на том делу пута аутобуси нису радили. Око два часа по поноћи, када су нас пробудили, киша је ситно ромињала и није престављала до вида. Овако мачурни попели смо се у тањиге: напред Славко Крековић, са кочијашем, мене су поставили да седим на једној страни тањига тако да су ми ноге висиле, поред мене је сео један усташа, а с друге стране нама леђима

окренут, други усташа. Сви смо још дремали осим сељака који је терао коње.

ИЗДАЈНИЧКА ОГРАДА

Мој план је био да не искачем из кола пре Нове Касабе, краја који сам познавао као сопствени цеп, мада сам пре тога на десетину места падао у искушење

У мом сећању је остало само неколико испрекиданих утисака о том бекству: оно мокро шибље које ме душмански тукло по лицу и по очима, док сам замицао, и она клизава земља која ми је на узбрдици стално измицала испод ногу. И затим, поља, шумарци, њиве, па опет шумарак и густа папрат. Одлучио сам да се у њу завуčem и предахнем. Лежао сам у полусну петнаестак, двадесет минута, пола часа, ни сам не знам колико, а онда зачуо грају мојих гонилаца. Само што их је са-

Генерал Милош Зекић, ратни командант 38. и 27. дивизије, носилац Ордена народног хероја, први метак у рату испалио је 5. августа 1941. године, приликом напада на усташку касарну у Шековићима, у источној Босни. За четири године рата, учествовао је у многим жестоком и крвавим борбама. На Сутјесци 1943, кад се пробијало из троструког немачког ватреног обруча у чувеној Петој офанзиви...

Али овај доживљај из дана пре него што су уопште почели сукоби са окупатором, још из јула 1941, издаваја генерал Милош Зекић између свих осталих.

да то учиним. Међутим, када смо после петнаестак километара вожње стигли до Нове Касабе, почело је већ да свиће. Шта сам ког ђавола досад чекао!?

У очајању хтео сам одмах да искочим, па шта буде, али сам због усташке страже на мосту преко Јадра ту своју намеру одгодио за неколико минута.

На једном завијутку, с десне стране пута, угледао сам шумарак. Учинио ми се подесан. Кришом сам погледао усташу до себе, а затим оног иза мојих леђа. Обојица су дремала онако седећи. Када смо се нашли на окуци, кочијаш је повикао на коње, осетио се лак прзај кола и ја сам искористио погодан тренутак. Скочио сам са кола и потрчао насумце према јарку, прескочио га, а затим и ограду од сувог шибља на једном забрану. Грађе на оградни издајнички запраска, усташе се тргоше, али је неколико тренутака, драгоцених за мене, прошло пре но што су дошли себи и схватили да више нисам у колима.

— Стој! — цикнуо је запрепашћени усташа који је седео поред мене и онако бунован насумце опалио први метак из пушке, док је онај други шчепао из кочијашевих руку узде, да заустави коње у касу.

Од тог тренутка моја једина мисао била је да се докопам врха брда, које ми се, мада на дохват, учинило недостижним. Знам само да је за мном пукло још неколико пушака, знам и то да су се усташе панично разгаламиле, да је један наређивао другом да отрчи у касу помоћ,

да било много више. Нисам имао више снаге да се мичувам и одлепим од те блатњаве травуљине, па сам се само притајио.

Галама је постајала све ближе, већ су се разговорно чуле речи оних који су ме гонили и ја сам по звуку тих речи осетио како ланац стрељачког строја пролази са обе стране поред мене, и... одлази. Најзад се више нису чули.

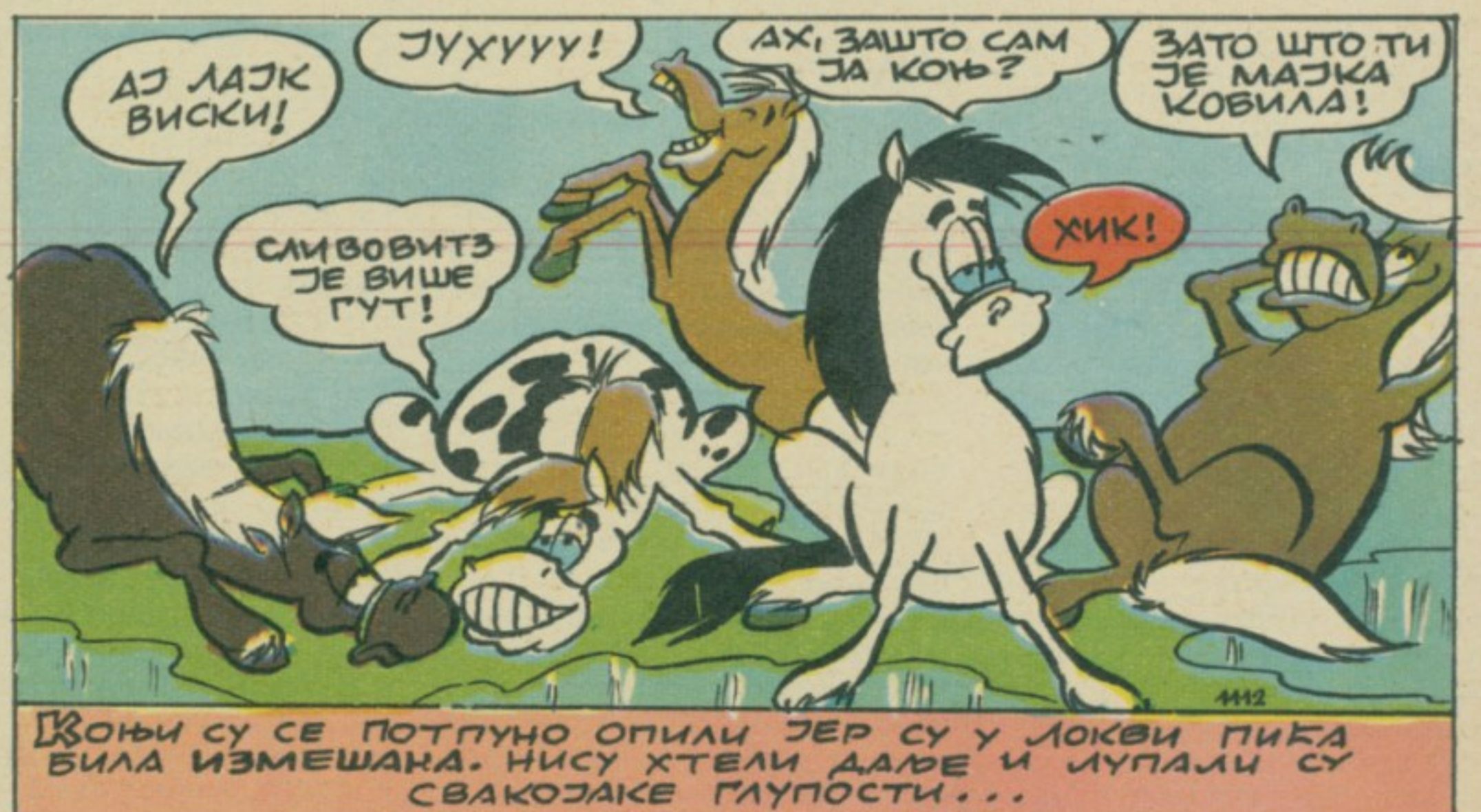
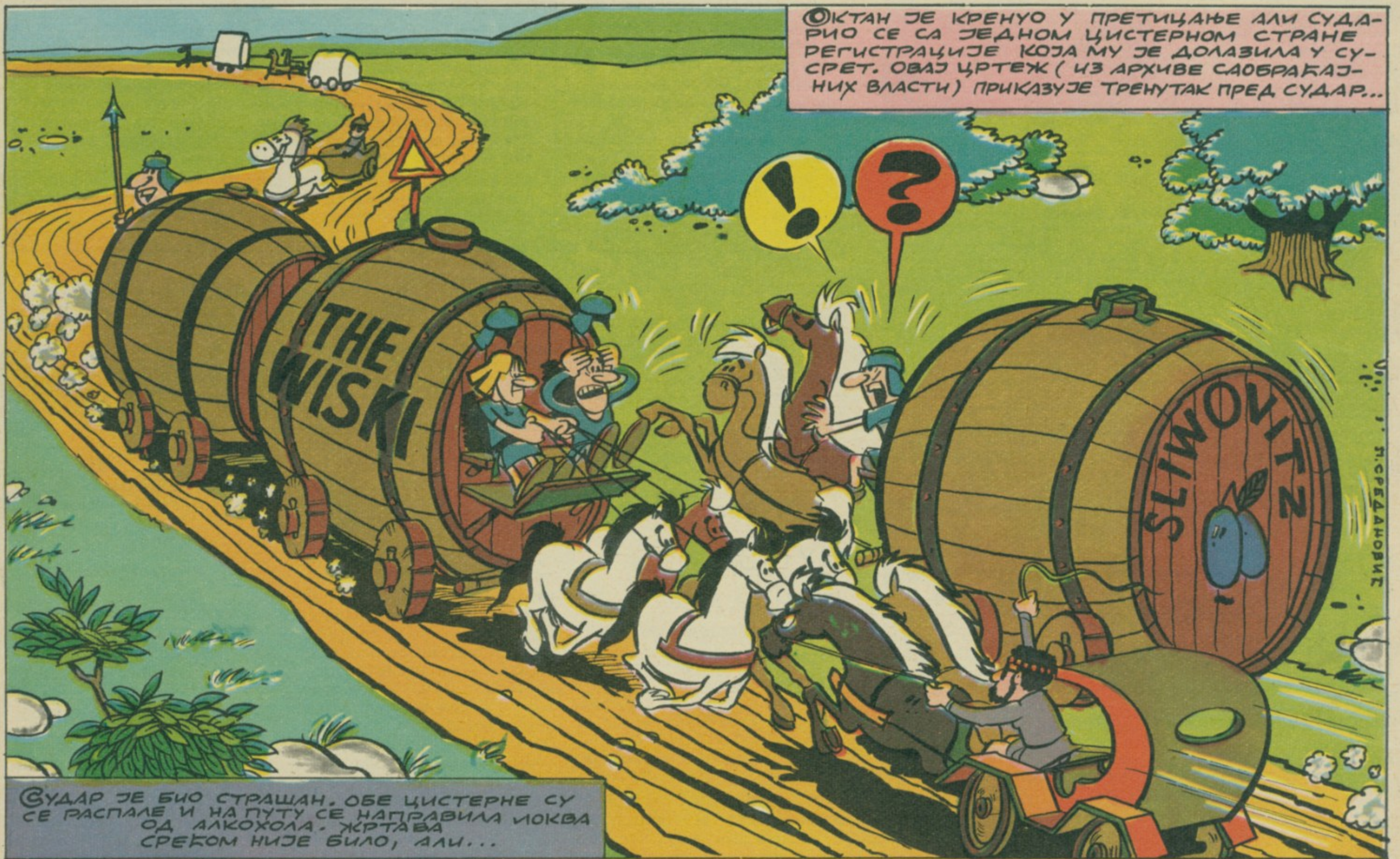
Био сам спасен!

С КОСИДБЕ У ПАРТИЗАНЕ

У тој шуми остао сам до пред сумрак. Онда сам кренуо и после отприлике једног часа хода наишао на кодибу чича Томе Стефановића. Чича Тома ме је нахрањивао, дао ми пресвлаку, и пошао да ми покаже пут за Шековиће. Негде на пола пута, на брду изнад села Дубнице, угледао сам косце. Косили су готово илегално, увек на опрезу од усташа, чије су патроле већ почеле да залазе у села и одводе мушку чељад. Замолити сам чича Тому да их окупи и каже им да сам побегао из затвора. Они су већ били чули за моје име. Окупило их се око петнаестак. Упитао сам их јесу ли спремни да се придруже да нападнемо на Милиће, на жандармеријску станицу.

Тога јулског јутра у мом срезу формирана је Девета дубничка десетина...

ДИКАН MONTEKARLOS И ПРВИ РЕЛИ

ПОМОЋИ БУ ТИ, ТАТА!

Недељко Обреновић из села Побрђа код Братунца, педесет километара уз Дрину од Зворника, имао је свега десет година кад је свом оцу први пут дао инјекцију. Раније су то радиле сестре Крста, Ика и Станица и две године старији брат Глигор а онда је, једног јутра у пролеће 1969. године, и на њега дошао ред.

Отац Цвијетин, земљорадник без социјалног осигурања, већ годинама вуче тешку шећерну болест па су деца навикла да се сналазе.

— Бојао сам се! — каже Недељко. — Али, гледао сам како то ради сестра Крста која се, док није завршила школу и отишла у Ваљево, највише бавила око оца. Знао сам да наложим добру ватру и да ставим шприц и иглу да се кувају.

ОДЕ АМПУЛА!

Кад је Цвијетину тог јутра изненада позлило, Недељко се спремао за школу. Био је сам са оцем код куће и прво се добро уплашио. Пожелео је да наиђе неко, само да не буде сам. Али, куће су у селу удаље не једна од друге а њихова се налази на брегу уврх села. И кад би дозивао, никога, у то рано јутро, не би чуо. Цвијетину је одмах требало дати инјекцију инсулина, он је то знао, и више није било времена за размишљање.

Прво је припремио шприц и иглу, стерилизовао их у

кључалој води на шпорету, а онда узео ампулу са инсулином да јој ударцем ножом откине вршак.

— То ми је било најтеже — каже. — Мало је требало па да ми се читава ампула распрсне у руци.

Отац је лежао скоро без свести док је он, пола сата касније, увлачио инсулин из ампуле у шприц. Причврстио је иглу и пришао очевој постељи. Био је сав мокар од зноја а доњу усну је стезао зубима.

Тек касније Недељко је научио све о стерилизацији и да инсулин, који је онг дана убризгао у очеву бутину, помаже дијабетичарима (оболелима од шећерне болести) због тога што, као

хормон жлезде гуштераче, регулише измену шећера у организму.

ПЕТ ДАНА БЕЗ СВЕСТИ

Недељкова мајка Стојамка умрла је од срчане капи кад Недељку, најмлађем од петоро деце, није било ни пуних седам година. Најстарија Крста имала је тада петнаест. Цвијетину никад није било теже.

Док су деца ишла у школу, Цвијетин је обрађивао земљу, три и по хектара коликко је имао. Орао је, копао, сејао кукуруз, пшеницу, кромпир. Да би купио себи лекове а деци књиге и прибор за школу, требало је понешто и да прода. Уз то, свака три месеца дође по тридесет хиљада за порез.

Следеће јесени Крста је пошла у грађевинску техничку школу, годину дана касније Станица у трговачку, па Глигор у грађевинску.

— Не мучи се, Цвијетине! — говориле су му комшије који га често нађу на њиви онесвешћеног. — Избави децу из школе, та твоја болест и земља главе ће ти доћи.

— Воле деца да уче — каже Цвијетин. — Не терам ја њих. Чим оставе књи-

НА ЧАСОВИМА ФИЗИЧКОГ ВАСПИТАЊА НЕДЕЉКУ СЕ УВЕК ЧИНИ ДА ЗВОНО ПРЕРАНО ДОЂЕ — ЗБОГ ЛОПТЕ. КОД КУЋЕ НЕМА НИ ЛОПТЕ НИ ВРЕМЕНА ЗА ЛОПТАЊЕ!

гу, знају да их не чека лопта већ лопата, мотика. А и помажу ми, где бих ја сам. Глигор већ одавно коси сам, Недељко чува стоку, храни је. Ујутро, пре школе, разнесе млеко у две-три куће. И још, свашта.

Док је пре две године орао кукурузиште, Цвијетин је одједном осетио да га малаксалост савлађује. Већ је био без свести кад су га запрежним колима одвезли до здравствене станице у Братунцу. Одатле га пребаци у Лозницу, у болницу, где се пробудио тек после пет дана!

Станица и Крста, увек одличне, завршиле су школу и запослиле се, једна у Ваљево, друга чак у Лазаревцу. Ика се удала...

У Основној школи „Хаман Митхат“ у Братунцу Недељко је марљив ученик. Сад је у осмом разреду а врлодобар је од првог. На часовима физичког васпитања, које издваја међу

па низ поља. Одатле, из села Побрђа, до школе у Братунцу има четири километра. Кад потоци, у време киша, надођу, разлију се и још више разблате земљу, треба му више од сата!

Једном, подне већ одавно одмакло, Недељко нема из школе.

— Нећо! Дођдер овамо — зове отац чувши му глас однекуд из дворишта. — А где си ти до сад? Јеси ли ишао да извадиш зуб?

— Нисам, имали смо састанак у школи — објашњава Недељко. — Треба да оснујемо неке секције.

— Какве секције?! — бучни се отац. — Не признајем ја никакве секције сад у пролеће. Кажи Глигору нек иде по сено а ти, хајде, на поји краве и коња изведи.

НАЈБОЉЕ РЕШЕЊЕ

Извести коња на појилу Недељку је право задовољство. Приведе га уз неку узвишицу и ускочи на њега па га, чим мало одмакне од куће, подбоде ногама.

До мрака остане још, док не почну пољски радови, да се очисти штала, да се затвори живина, донесе воде и дрва. А тада Недељко упали петролејку у соби и прихвати књигу. Понекад Глигор, који је сад у другом разреду грађевинске, заузме читав сто за своје цртање, па се он замота у вуњени покривач на једном од два дрвена кревета и чита. Сад ће завршити осми разред те је пун нестрпљења и бриге: хоће ли га примити у Војну гимназију „Братство и јединство“ у Београду?!

осталим предметима, увек му се чини да звоно прерано дође — због лопте јер код куће нема ни лопте ни времена за лоптање.

Настава почиње у седам ујутро па он сваког дана устаје у пет. Пре школе треба да донесе воде са извора у потоку до кога, у једном правцу, има добрих петсто корака. А онда му се зна — да припреми флаше с млеком и понесе их уз пут. У школску торбу завири увек на брзину, набаци је на леђа и потрчи низ брег

И Недељко и његов отац прихватили су ову школу као најбоље решење. Школовање је бесплатно, што је најважније, а и свиђа се Недељку. Касније би учио војну академију, само не би ни у поморце ни у ваздухопловце. За њега је најсигурније на земљи. Ако га позову из Београда, први пут ће напустити своје Побрђе одакле се никад није даље макао, од она четири километра блатнавог пута до школе у Братунцу.

Н. Ђ.

ЗАБАВНИКОВА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

ВЕЛИКИ ЛЉУДИ

ОКТАВИЈАН АВГУСТ

Пут ка
слави | 1

УЗАЛУДНО УБИСТВО — Републиканци су се бојали да ће Цезарова чврста рука и популарност у народу неповратно уништити углед племства. Зато су већ следеће, 44. године сковали заверу на челу са Брутом и Касијем и убили императора. Али, њихов покушај да врате власт у руке сената је пропао, јер су Цезарови блиски сарадници Марко Антоније и Марко Емилије Лепид, опет уз народну подршку, сместа преузели управу над земљом.

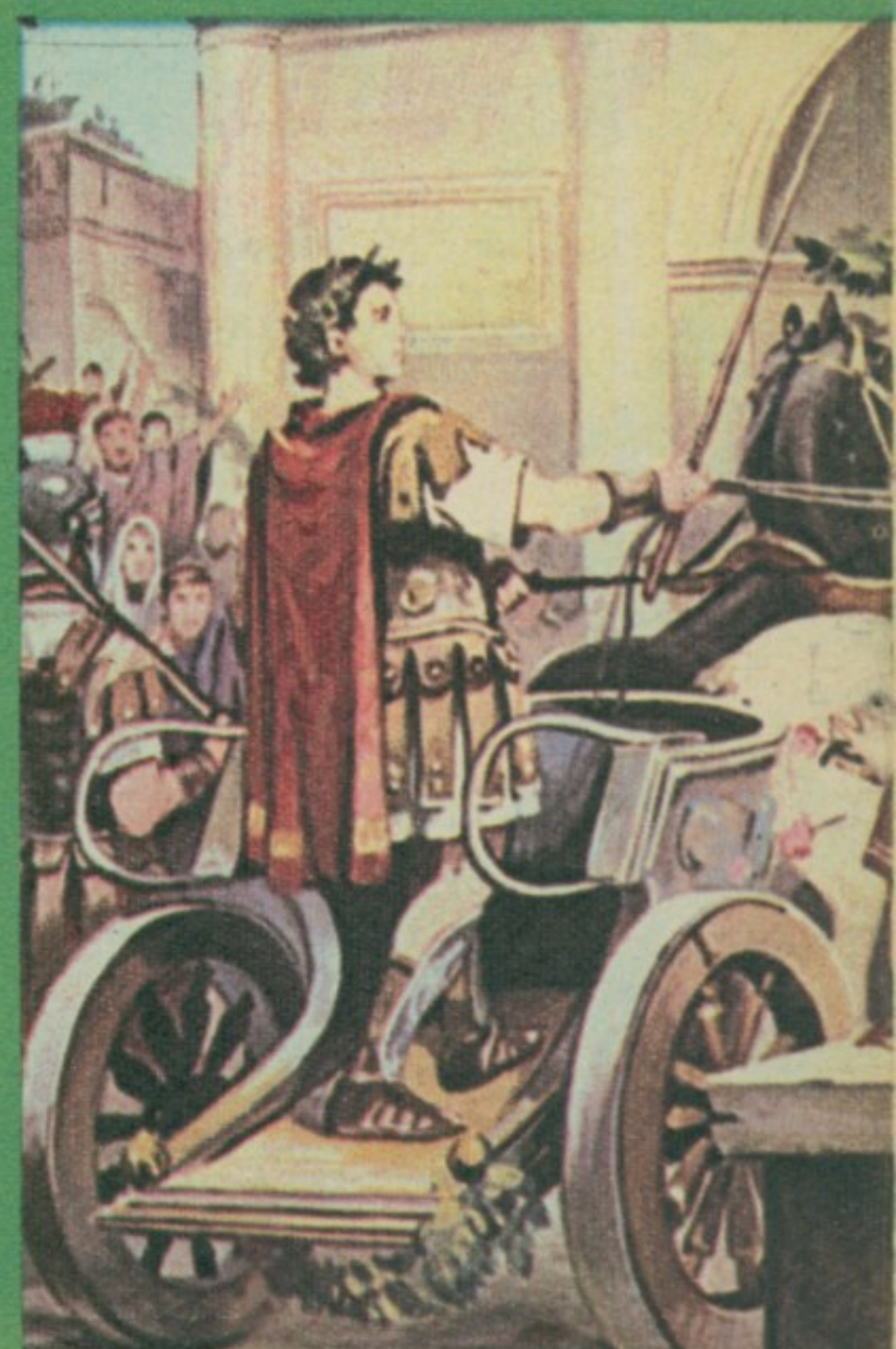
ТРАЖИ СЕ ВЛАДАР — Гај Октавијан рођен је 63. године пре наше ере, у време када је Римска република постајала све непопуларнија у народним масама. Сенатори који су њоме управљали бирани су из редова племства и бринули су само о интересима сопствене класе. Обичан, „смртни“ Римљанин није имао

У СУПРОТНОМ ТАБОРУ — Двојица владара најпре нису хтели ни да чују о подели власти са Октавијаном. Тада је чувени политичар и говорник Марко Тулије Цицерон, који се плашио њихове војне моћи, помогао младом наследику да добије подршку сената и стане на чело републиканске војске. Октавијан је кренуо на Рим и потукао Антонија код Мутине 43. године.

ОБРАЧУН — Тријумвири су се слагали само док им је то било потребно да би победили заједничког непријатеља. А онда су настале године трвења и међусобне борбе за превласт. Први је настрадао Лепид, који је и до тад најслабије стајао у тројној влади. Њега су, после једне свађе са Октавијаном, убили сопствени војници. Са Антонијем је већ било теже, али су га претеране амбиције и љубав према египатској краљици Клеопатри најзад толико ослабиле да га је Октавијан код Акцијума, 31. године пре наше ере, потукао као од шале.

ниоткуда подршке и жудео је за владарем који би штитио његова права. Овакво стање умео је да искористи смели војсковођа Јулије Цезар. По повратку из својих освајачких похода, он се уз помоћ народа супротставио сенату и стекао апсолутну власт у држави.

НАСЛЕДНИК — Цезар није имао синова, те је 43. године усвојио Гаја Октавијана, који је био унук његове сестре и одмах му завештао три четвртине свог огромног богатства. Велики део слободног времена император је проводио учећи свог младог наследника војним и политичким вештинама.

ИЗИГРАНИ СЕНАТ — После овог пораза, Антоније и Лепид били су приморани да са Октавијаном склопе тројну владу, такозвани тријумвират. Прва намера овог новог савеза била је да сломи моћ Цезарових убица, који су после његове смрти побегли на исток и задржали власт над великим делом тамошњих провинција. Октавијан и Антоније упали су 42. године у Грчку и код Филипа поразили војску Брута и Касија. Истовремено, у Риму су завели праву страховладу и стекли огроман број непријатеља. Међу 2300 противника које су побили налазио се и Октавијанов бивши пријатељ Цицерон, који је узалуд покушао да побегне из земље.

СЛАВЉЕ У РИМУ — Ова победа донела је Октавијану апсолутну моћ у Риму и у свим његовим поседима. По повратку у Рим, две године касније, император је прогласио тродневно славље. Читав град је јео и пио, а Октавијан је уз урнебесне овације приказивао плен и робове које је довукао из освојених земаља. Али, овом победом народ није пребринуо све бриге. Пошто цар више није имао противника, сада су сви од њега очекивали сигурност и мир. Рим је хтео да се одмори.

НАСТАВИЋЕ СЕ

МАЛЕ ЗГОДЕ ВЕЛИКИХ НАУЧНИКА ВАЗДУХ БЕЗ ЦАРИНЕ

Истакнути француски физичар и хемичар Геј-Лисак једно време је живео и радио у Русији. За опите су му биле потребне реторте од веома танког стакла, разних величина. У тадашњој Русији било их је тешко набавити па је научник поручио из Аустрије већу количину лабораторијских посуда. Међутим, кад је пошиљка стигла на границу, руски цариници су разрезали толико високу царину да је Геј-Лисак морао да врати поруџбину.

О тој својој незгоди Геј-Лисак је испричао свом пријатељу, познатом природњаку, географу и истраживачу Александру Хумболту који га је, више у шали, посаветовао како да се извуче из неприлике.

После извесног времена на Геј-Лисакову адресу стигла је по-

шиљка оног истог лабораторијског посуђа. Само овога пута све реторте биле су затворене запущачима од плуте и заливане воском, а на њима су биле прилепљене етикете на којима је писало: „Узорци ваздуха из Немачке.

Руковати опрезно“. Цариници су прелистали све прописе али нису нашли ниједан параграф који би се односио на царинење ваздуха. Пошто су затражили одобрење од главне царинске управе, ослободили су пошиљку царине.

ПРВА НАГРАДА

Отац Карла Фридриха Гауса био је палир. Увече, после завршеног посла, он би код куће израчунавао колико је који од његових зидара зарадио тога дана. Палир, међутим, није баш био јак у аритметици па му је у рачунању обично помагао... његов трогодишњи синчић чији се дар за математику већ испољавао. Најдража забава овог малог „чуда од детета“ била су разна израчунавања и решавање рачунских задатака. Своје „рачуна“ мали Карл Гаус исписивао је угљем или кредом свуда где стигне — по зидовима и оградама. Мати му то није бранила. Била је неписмена и вероватно се баш због тога веома поносила синовљевим умећем.

Једне вечери, уморан од рада, стари Гаус је заспао а мали Карл је, по обичају, узео да провери његове рачуне. Одмах на почетку открио је крупну грешку због које би један од најбољих зидара био знатно оштећен. Дечак је пробудио оца и показао му грешку. Када се уверио да је малишан у праву, наградио је сина једним хелером. Тај новчић Карл је до краја живота чувао као најдражу успомену и увек га је, чак и кад је постао у свету познат и признат математичар, показивао својим ученицима и пријатељима.

ТРКА ЗА ТАБЛОМ

Француски математичар и физичар Андре Мари Ампер увек је био задубљен у мисли и готово није примећивао свет око себе. Ако би му синукла нека идеја, он је своје формуле и прорачуне записивао на свему што би му се нашло при руци. Једне вечери, шетајући по парку и размишљајући о неком проблему, Ампер је неочекивано наишао на црну школску таблу. Не размишљајући много научник јој је по навици пришао, извадио из џепа креду, коју је увек носио са

собом, и почео да пише формуле. После два-три минута табла се изненада покренула и почела лапано да се удаљава. Ампер је кренуо за њом не би ли завршио свој прорачун. Али, табла се кретала све брже тако да је стари научник морао готово да трчи... Најзад, кад више руком није могао да је досегне, Ампер је боље погледао и стао запрепашћен: табла коју је готово испунио својим формулама била је у ствари једна страна великих, црних ко-чија.

НОВА ЈЕДИНИЦА МЕРЕ

Немачки физичар и хемичар Валтер Херман Нернст (1864—1941) никако није желео да прихвати обичај да се јединицама мера физичких величина дају имена научника. Када је у научну терминологију био уведен термин „херц“, Нернст је бесно изјавио:

— И ја предлагам нову јединицу за мерење брзине претакања течности из једног суда у други. Та мера је један литар у секунди а назвао сам је „фалстаф“ у част чувене Шекспирове личности, великог и правог мајстора за претакање доброг енглеског пива из пехара у — себе.

МИНИЈАТУРЕ

Политикин забавник приређује такмичење за оне своје читаоце чији је хоби прављење минијатурних књига. Слично такмичење, колико нам је познато, још нигде није одржано, па Забавник пружа шансу свим минијатуристима да покажу шта знају.

УСЛОВИ

Димензије књига нису одређене. Забавник ће наградити најмању књигу, али, како најмања не мора бити и најлепша, биће награђено и најлепше решење — уколико је довољно мало! У конкурс могу учествовати само књиге које задовољавају извесне основне услове:

1. Морају бити својеручна дела оних који их шаљу, било да су направљене, и евентуално, објављене раније или нарочито за ово такмичење.
2. Морају бити прописно укоричене, обрезане и обрађене као књиге које се продају у књижарама.
3. На спољним корицама, или на првим листовима унутра мора се налазити, прописно одштампано, име и презиме аутора као и наслов књиге.
4. Књига не сме да буде празна, као обична свеска, већ мора имати неки садржај. У обзир долази све: илустрације, прозни текст, песме. Садржај може бити оригиналан или преписан. Шта ће у књизи бити написано ствар је самог аутора и књижевни квалитет текста неће се оцењивати, али услов је да буде одштампано на начин како се то ради у правим књигама.

НАГРАДЕ

Жири Политикиног забавника изабраће најмању и најлепшу малу књигу и наградиће их равноправним првим наградама. Друга и трећа награда припаће такође најуспелијим најмањим решењима.

- I НАГРАДА:
РЕПОРТЕРСКИ
ТРАНЗИСТОРСКИ
МАГНЕТОФОН
- II НАГРАДА:
РУЧНИ ЧАСОВНИК
- III НАГРАДА:
РУЧНИ ЧАСОВНИК

РОК

Да се књижице не би у путу изгубиле, било би добро да их читаоци шаљу вредносним писмима која се могу набавити у пошти. Забавник ће их вратити на исти начин. Они који желе да учествују у овом такмичењу треба да пошаљу своје минијатуре, са тачном адресом, Политикином забавнику, Македонска 29, поштански фах 124, 11001 Београд, најкасније до 20. маја 1973. године.

ЗАБАВНИКОВ КОНКУРС ЗА

НАЈ **МАЊУ** **КЊИГУ!**

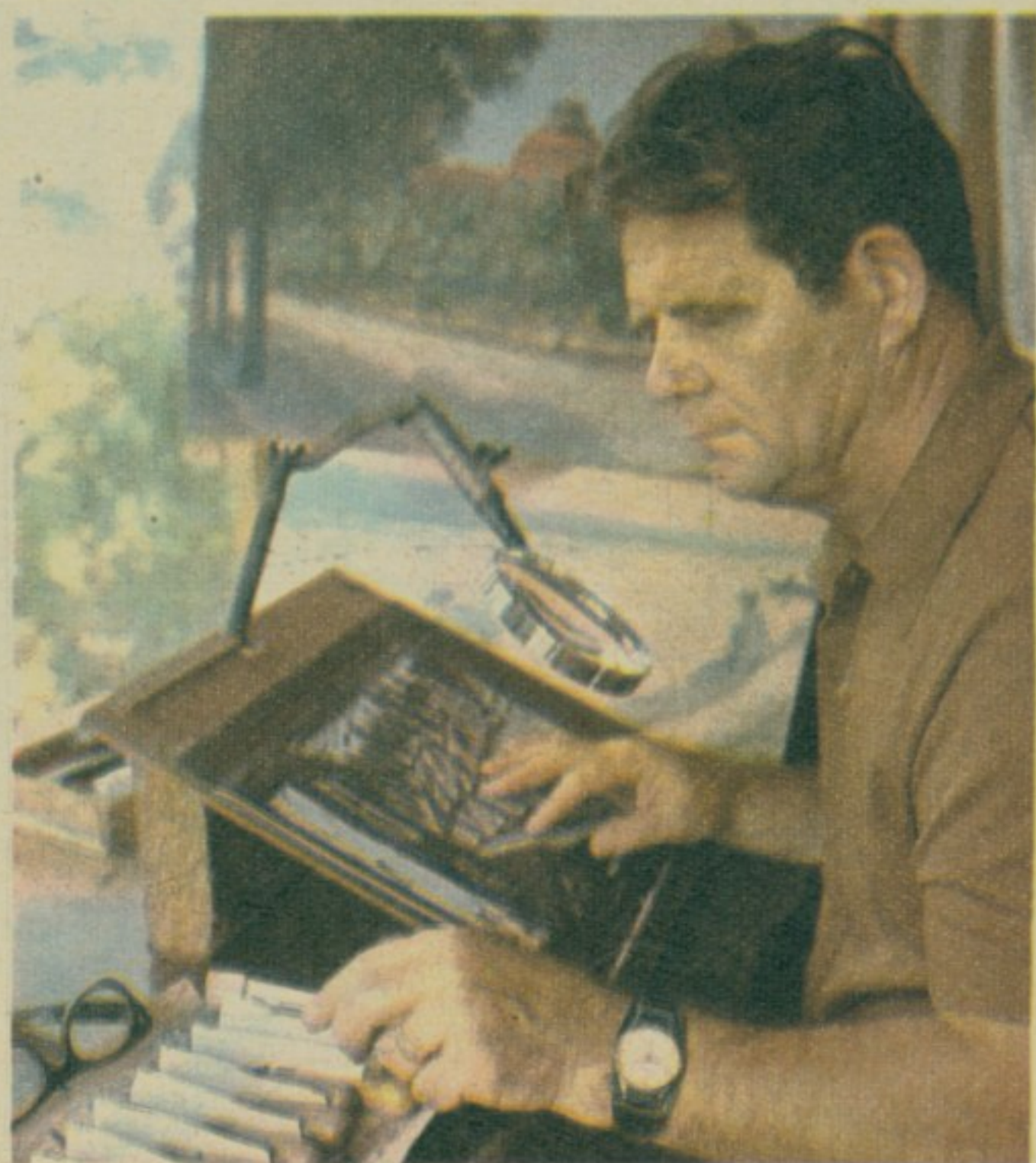
БИБЛИОТЕКА НА ДЛАНУ

Минијатурна књига Андрушка Кароља израђена је по свим прописима. Повез је кожни, унутра је одштампано име и презиме аутора, наслов, издавач, место и година издавања и број штампаних примерака. Албум је, према оригиналним дрворезима, штампан у 500 примерака.

Андрушко Карољ, графички радник из Сенте, бави се дрворезом од ране младости. Његови најчешћи мотиви су рибари са Тисе, скеле, чамци, пејзажи са реке. Карољ је недавно дошао на идеју да од својих дрвореза начини минијатурне збирке књига. Прва је имала 4 x 4, друга 3 x 4, трећа 2 x 2,5 сантиметра. Најзад је стрпљивом уметнику пошло за руком да направи књижицу велику свега 1 x 1 сантиметар!

ОТЕРАО

У јутро 26. маја 1944. године, америчка подморница ХАРДЕР отиснула се из луке Фриментл на југозападу Аустралије и запловила Индијским океаном. Њен командант Сем Дили укључио је микрофон и дозвоа све официре у командну кабину. Затим је пред њима сломио печат на омоту на коме је писало „Строго поверљиво“ и прочитао наређење:

— Спаси шест аустралијских обавештајаца са острва Абман у области Северног Борнеа.

Потом је представио присутнима мајора Била Цинкинса и наредника Стенлија Додса.

— Ови људи су другови шесторице изгубљених. Они ће нам помоћи да их пронађемо...

Храна за крокодиле

Обалске акције биле су тих дана веома важан део савезничког ратовања на Далеком истоку. Усред ноћи, подморнице би на острвима под јапанском влашћу остављале агента, који су тамо уходили и вршили саботаже. Њихови подухвати завршавали су се или смрћу у јапанским логорима, или пак — ређе — успешним

бекством после завршеног задатка.

Тако је почетком маја 1944. године америчка подморница КИНГФИШ искрца ла на обалу острва Абман групу аустралијских агената са задатком да организују тамошње домороце против јапанских освајача. Тројица из групе упала су готово одмах у клопку непријатеља и њихова обезглављена тела бачена су истог дана крокодилима. Остали су се дали на посао и успешно обавили задатак. Па ипак, само

су мајор Цинкинс и наредник Додс стигли до подморнице која је чекала. О судбини преосталих шест агената, који су некако залутали на острву, ништа се није знало.

Опасан задатак њиховог спасавања пао је у део подморници ХАРДЕР и њеном команданту Сему Дилију. Овај избор није био случајан. Дили и његова посада били су прекаљени у многим окршајима. Већ четири пута крстарили су Пацификом и потапали јапанске бродове, често побеђујући и тамо где је по простом рачуну било потребно неколико подморница. Уништавали су групе бродова, па чак и читаве конвоје које је штитило неколико разарача!

Да се овога пута ХАРДЕРОВ задатак свео само на спасавање агената, био би то за „старог вука“ Дилија сувише лак посао. Али, савезници су сазнали да недалеко од обале Северног Борнеа, код острва Тави Тави, леже усидрене бројне јединице јапанске морнарице. Било је вероватно да ће ови бродови испловити да препрече пут савезничкој флоти која је кренула да ослободи Маријанска острва.

— Мотрите на јапанске бродове — рекли су Дилију. — А ако вам се укаже прилика да неки и потопите, не оклевајте!

Прогутали су удицу!

Прилика се указала чим су упловили у пролаз Сибуту, који одваја острво Тави Тави од обале Северног Борнеа. Тог, 6. јуна у 19,30 часова, на екрану радарског осцилоскопа појавило се пет светлих мрља. Нешто касније, Дили је установио да су пред њим три танкера и два разарача.

Подморница је полако кренула ка конвоју. Облак који је дотле скривао месец уклонио се и бледа, јака светлост обасјала је морску површину. Али, то није сметало команданту ХАРДЕРА. Напротив, он се и надао да ће разарач МИНАТУКИ, који је изабрао за прву жртву, приметити његов траг на води!

ХАРДЕР је пројурио поред разарача, остављајући

— Биле, стара хуљо, већ смо мислили да си нас заборавио! — рече добро познати глас.

ЦЕЛУ ФЛОТУ

КАДА ЈЕ ХАРДЕР ЗАСУО ТОРПЕДИМА ЈАПАНСКЕ БРОДОВЕ, АДМИРАЛ ЦИСАБУРО АЗОВА ПОМИСЛИО ЈЕ ДА ИМА ПОСЛА СА НАЈМАЊЕ ДВАДЕСЕТ ПОДМОРНИЦА!

за собом јасну, изазивачку бразду. Димњак МИНАТУКИЈА је испустио густ, црн дим и јапански брод се ступио за подморницом.

— Прогутали су удицу! — узвикнуо је Дили. — Зароните на перископску дубину!

Чим се водена површина затворила над леђима подморнице, Дили ју је окренуо за 90 степени и смањено брзину на свега три чвора. Била је то права „математичка“ клопка: следећи траг на води, разарач је изложио бок ХАРДЕРОВИМ торпедним цевима.

— Крмена торпеда спремна? — питао је Дили у микрофон.

— Спремна, команданте! — одговорио је метални глас.

— Пали следећим редом: седам... осам... девет!

Збуњени кормилар

МИНАТУКИ се затресе од експлозија. Његових тринаест тона горива обасјало је пучину као усред дана. И док је разарач тонуо, ХАРДЕР је већ био на површини и јурио према танкерима које је светлост начинила одличном метом...

Али, још неко је користио

светлост. Осматрајући из своје командне куле, Дили је наједном угледао други разарач, ХАЈАНАМИ. Био му је за петама.

Он шчепа микрофон:

— Зарони пуном брзином! Уз шиштање морске пене, подморница се спустила на перископску дубину.

— Још дубље!

Дили је одједном био нервозан. Још се добро сећао саса у који је упао годину дана раније, када је брод САГУРА МАРУ почео да испушта над њим подводне темпираних бомбе. Да би измакао експлозијама, морао је да се спусти сувише дубоко и умало није заувек остао на муљевитом дну.

Сада га је, по свој прилици, очекивала слична авантура. ХАРДЕР се спуштао све до 90 метара, што је за њега била крајња дозвољена дубина. Па ипак, прве ми не су га и ту стигле. Праштале су лево и десно од њега и узбуркале воду, тако да се подморница љуљала као у каквој великој колевици.

„До ђавола“, мислио је Дили, „ако будем чекао да Јапанци дигну руке од мене, неће бити ништа од спасавања обавештајаца!“

— Изрони пуном брзином! — наредио је, решен да се по сваку цену извуче из клопке. Али, кормилар Фред Кинли, коме је ово била прва ратна мисија, био је толико збуњен експлозијама и

општом паником да је окренуо кормило — у супротном правцу. Подморница је почела да тоне. Сто двадесет... сто педесет метара... Посада се укочила од ужаса. У овим дубинама, притисак је могао да спљошти ХАРДЕР као конзерву!

Прошло је неколико тренутака док су се остали у контролној соби прибали, а тада је поручник Ремрод Логан притрчао збуњеном младињу, одгурнуо га и снажно завртео кормило у супротном смеру. ХАРДЕР се затресао и његов прамац се нагло подигао увис.

Када су најзад изронили на површину, била је већ зора и они угледаше ХАЈАНАМИ, како још кружи, у потрази за њима. Није се смело оклевати. Два добро усмерена торпеда ослободила су ХАРДЕР-овог противника и он је похитао ка острву Абман.

А ако су Јапанци?

Поподне 8. јуна ХАРДЕР се шуњао око обале, испитујући подводно гребење и понашање плиме и осеке. Два Аустралијанца деловала су прилично забринуто. Знали су како да ступе у везу са друговима, али су била могућа свакаква изненађења.

— Можда су их Јапанци ухватили и натерали да одају договорене светлосне сигнале — приметио је Додс.

— Било како било — одвратио је Цинкинс — неће ме живог ухватити. Већ сам био у њиховом логору и не желим да ми се то понови!

Затим је Додсу и Дилију одао тајну: припремио је једну пластичну мину коју ће привезати око појаса и активирати ако га Јапанци ухвате. А ако мина затаји — цеп му је пун отровних пилула!...

Облаци су сакрили Месец. ХАРДЕР се љуљашкао у пливаци, непуну два метра изнад дна. Сем Дили је посматрао како се чамац са двојицом официра удаљава према обали од које га је одвајало још читавих шест километара. Осећао је како му срце бије у грудима. „Ако ме пронађу у пливаци“, мислио је, „печен сам!“ Био је то страх од кога пате сви команданти подморница.

Док је он тако размишљао, Цинкинс и Додс су се већ искрцали на муљевито тле. У мраку и гробној тишини прешли су неколико десетина метара, а затим стали.

Одједном им се све учини глупо. Њихови другови били су овде већ више од месеца дана. Ако и нису пали у руке Јапанцима, ко зна да ли су се одржали у животно...

Цинкинс три пута кратко упали цепну лампу. Затим су чекали. Ништа. Он упути сигнал у другом правцу. Зурили су у помрчину, а онда, одједном, Додс стеже мајорову руку. Тамо, у даљини, једна светла тачка хитро се кретала у облику слова „V“. Био је то уговорени одзив.

— А шта ако су Јапанци? — прошапта Додс.

— Морамо да ризикујемо! — одврати Бил Цинкинс, и они се полако упутише тамо где су видели светлост. Ушли су у шуму. Једна рука Цинкинсова почивала је на пластичној мине на стомаку, а другу је био испружио у мрак. Одједном, његова шака удари у нешто топло и меко. Човек! Он се сав укочи, али му одмах лакну. Чуо је добро познати глас:

— Биле, стара хуљо, већ смо мислили да си нас заборавио!

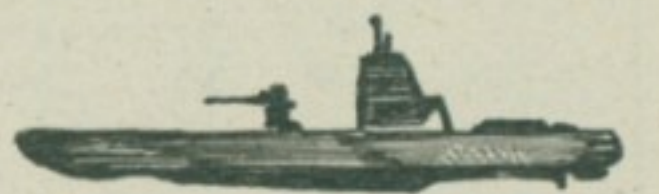
Ватрени опроштај

Сему Дилију је лакнуло када се ХАРДЕР најзад отиснуо у дубоке воде. Његов наредни задатак био је да мотри на флоту код острва Тави Тави, али се он одједном осети толико сигуран да се одважи на нешто друго.

— Момци — викнуо је у микрофон — приредићемо Јапанцима малу свечаност — колико за опроштај!

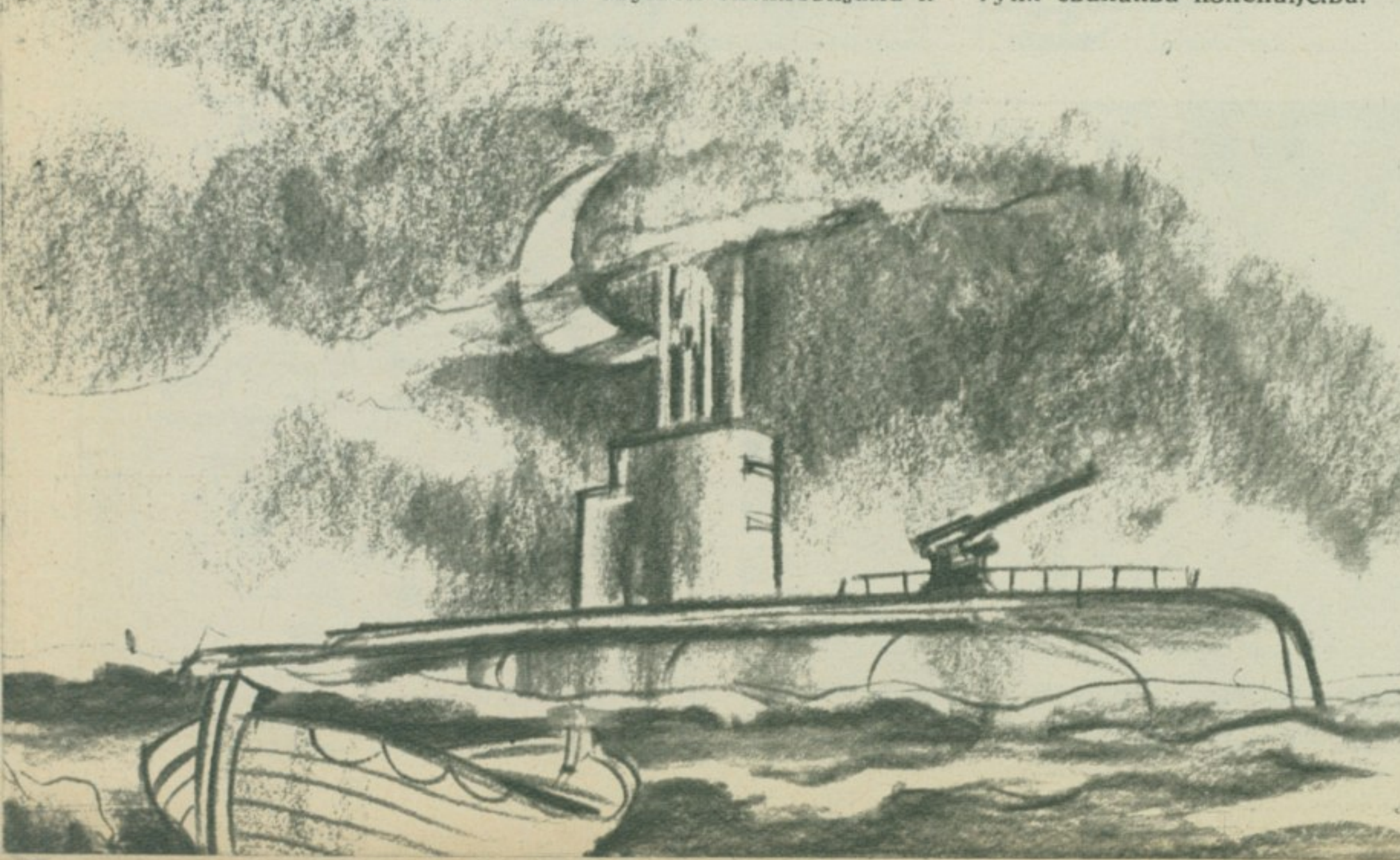
Следећих неколико сати, ХАРДЕРОВА торпеда непрекидно су шарала глатку површину пролаза Сибуту. Погоци су се низали један за другим и били су тако чести да је адмирал Цисабуро Азова, заповедник уксидрене флоте, поверовао како има посла са најмање 20 подморница! Смели Дилијев напад толико га је уплашио да је наредио бродовима да напусте Тави Тави 24 часа пре времена, што је покварило јапанске планове за одбрану Пацифика и помогло да их савезници победе на Филипинима.

Првих дана јула, ХАРДЕР је упловио у аустралијску луку Порт Дарвин, где је Дили у присуству спасених агената и своје верне посаде примио орден Златне звезде. Било је то његово треће високо одликовање.

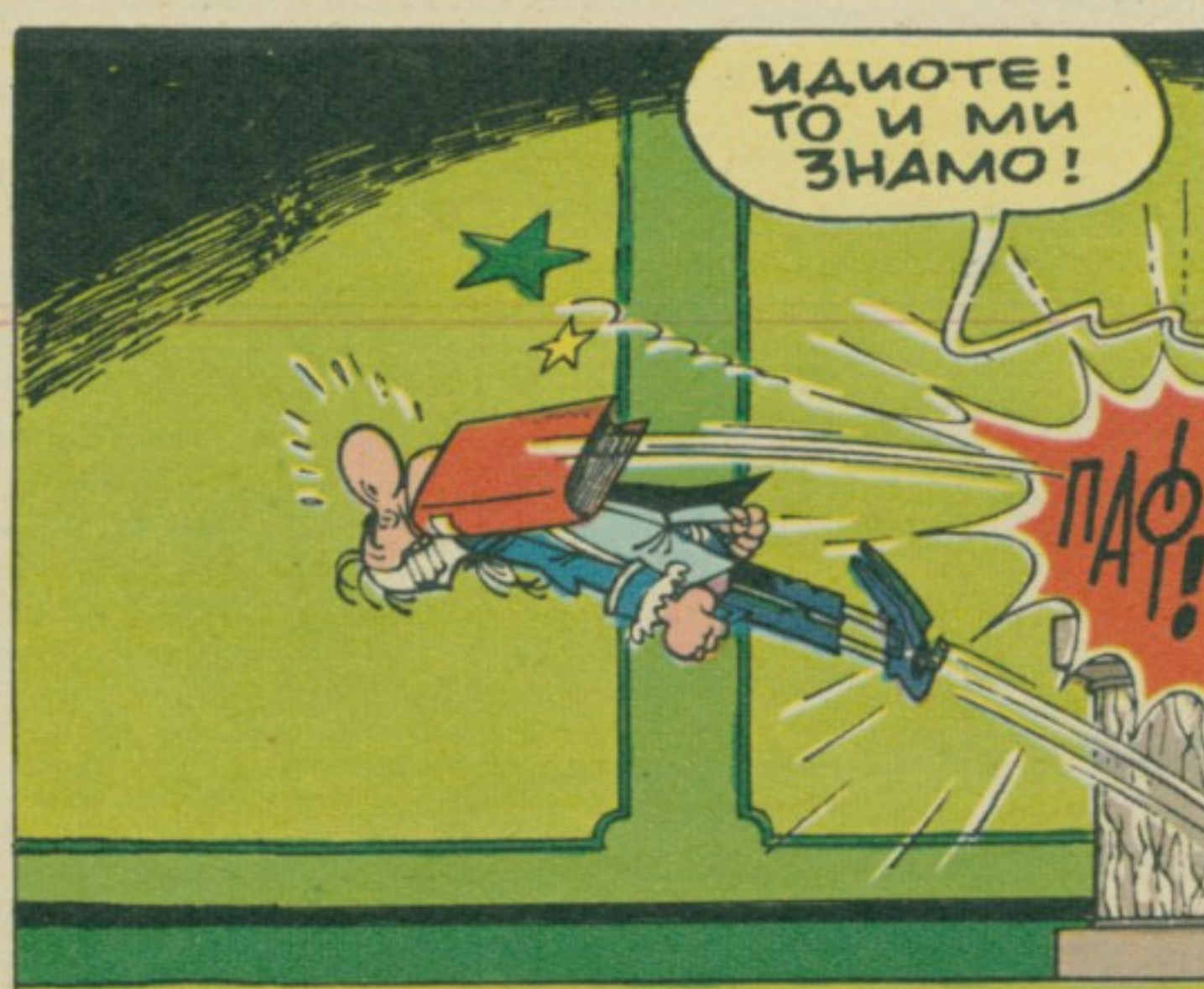
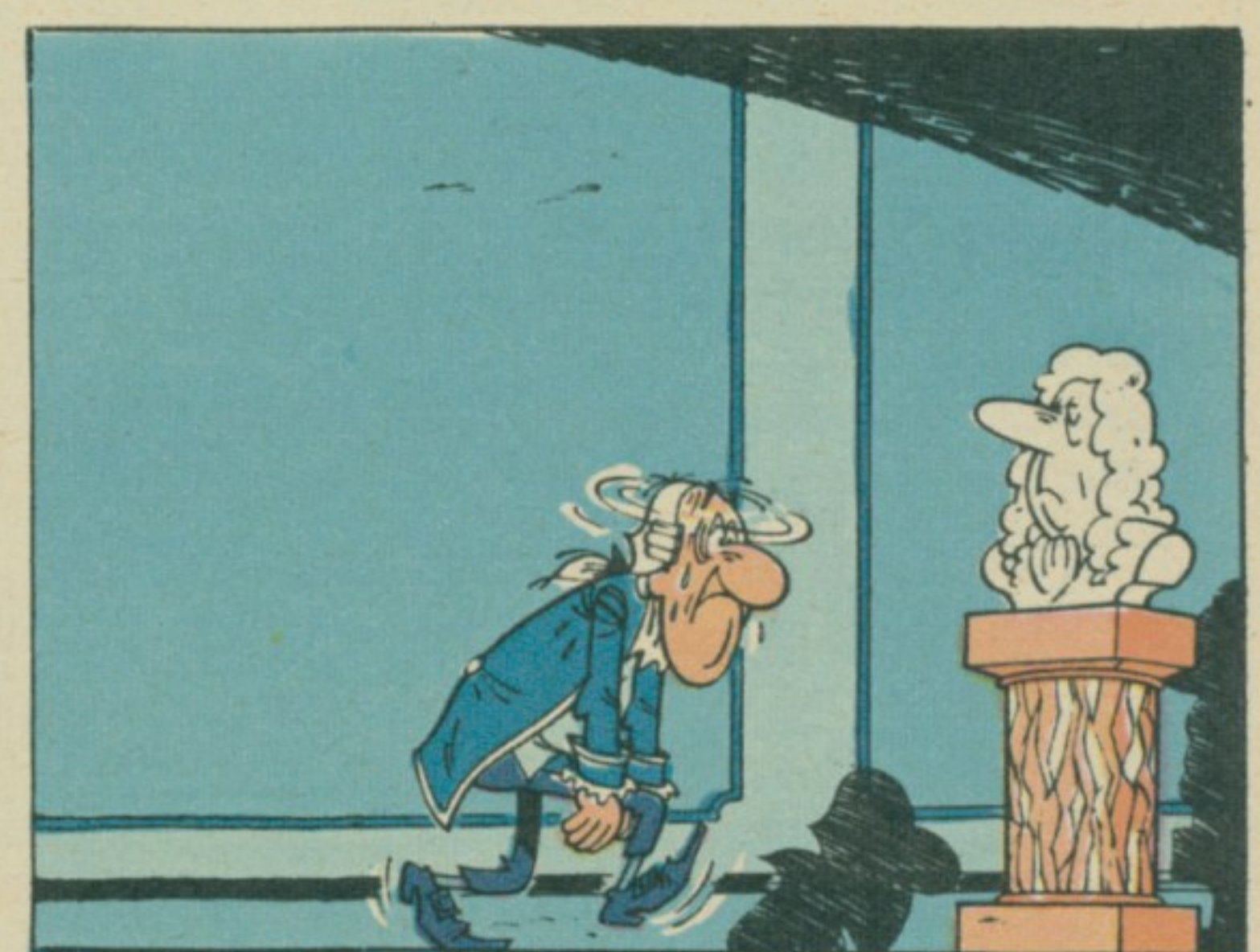

Сем Дили није доживео нове почести. Августа исте године, његова подморница је нестала у водама Пацифика. Посада ХЕЈКА, подморнице која ју је пратила, угледала је њен перископ у близини једног јапанског разарача, а следећег тренутка ХАРДЕР је заронио у дубину да се више не појави. По свој прилици, разарач га је уништио темпираним мином.

Била је то његова шеста и последња мисија. П.С.

ЦРНА БРАДА и КОМАНДОСИ

Тај мајски дан 1972. године почео је сасвим обично. А то за једног новинског репортера као што сам ја значи — лоше. Нигде судара, нигде пљачке банке, ни трага од неког великог друштвеног скандала. Фото-репортер наше редакције Брајен Томас и ја имали смо утисак да читав Лондон спава. Нико није бринуо о двојици новинара који су се некако морали да испуне своју дневну норму.

Не знајући шта да радимо, одвезосмо се пре подне у Норфок. Пало нам је на ум да посетимо нашег заједничког пријатеља, биолога Филипа Вејра, који управља Националним парком у близини Норвича и да проведемо пријатан дан међу фокама и фазанима. Потајно сам се надао да ће ми тамо пасти на памет нека идеја за рубрику.

У ШУМИ

Природњак се веома обрадовао кад нас је видео. Пошто смо измењали поздраве и мало проћаскали, упитах:

— Професоре, шта имамо данас на програму?

Вејр је пре свега стручњак за птице и морске животиње, али у његовом резервату живи још мноштво свакојакних врста. По обичају, сваку посету смо користили да обиђемо неку од оних које још нисмо видели. Професор би нас пратио, показивао нам и давао духовита и занимљива објашњења.

— Хм... — размишљао је Вејр. — Куда вас још нисам водио? Па, дабоме! Показаћу вам своје вукове!

Ова идеја није ми се нарочито допала. Колико сам знао, вукови су живели у једном пошумљеном делу парка ограђеном високом жицом. Ко је желео да их види, морао је да уђе — унутра!

— Шта мислите — рекох — да изаберемо нешто мање опасно?

Вејр се насмеја.

— Не бојте се кад сте са мном!

— рече. После десетак минута хода, нашли смо се пред вратима у гради. Професор је у тишини скинуо катанца и пустио нас унутра, а затим нас повео уском стазом. Дрвеће, све јелово и смреково, било је густо засађено и пропуштало је тако мало светлости да смо једва видели куда газимо.

Најзад, нашли смо се на једној малој, боље осветљеној чистини. Професор стаде и стави под мишку дебели штап који је био понео са собом. Затим сави руке око уста и поче да завија, дозивајући вукове. Ја и Брајен се згледасмо и умало не прснумо у смех.

Али, следећег тренутка напустила нас је сва веселост: нешто је шуштало у полумраку између стабала.

— Ево их! — прошапта Вејр. — Умирите се!

ОСТАНТЕ МИРНИ!

Нисмо видели вука како долази — изненада је изронио из мрака и загледао се у нас својим жутим очима.

— Добра, добра куца... — чу смо где понавља Вејр. Затим је испружио штап. Вук поче да га њуши, али га већ следећег тренутка остави да би пришао торби са фо-

КО СЕ БОЈИ ВУКА ЈОШ?

тографском опремом коју је Брајен био спустио на тле.

Стајали смо као свеће и крајичком ока посматрали како животиња обилази око необичног предмета и испитује га. Одједном, осетих како ми се кожа не десној руци јежи од нечије близине. Одважих се на мали покрет главом и погледах наниже.

И тада пожелех да сам остао код куће. Тик уз мене стајала је друга животиња и гледала ме својим

ДОК ЈЕ БРАЈЕН ЉУТИТО СКУПЉАО РАСУТУ ОПРЕМУ, ЗВЕР ЈЕ СТАЈАЛА ПО СТРАНИ И СПОКОЈНО ЖВАКАЛА ЊЕГОВУ РЕПОРТЕРСКУ ТОРБУ

жутим очима. Била је тако близу да сам јој на руци осећао дах. „Шта сад?“ питао сам се. Погледом махиално потражих професора.

— Не бојте се — рече он тихо. — Само останите мирни.

Послушах га, мада сам осећао неодољив нагон да потрчим. Следећи секунди изгледали су ми као вечност. Најзад, вук се очеша о мене — од чега ме подиђоше жмарци — и несташе.

Одахнувши, погледах у Брајена, али он није давао ни пет пара за мене. Полако је подизао ка лицу свој фото-апарат, желећи да сними вука који се још шуњао око његове торбе.

Апарат шкљоцну и животиња се трже. Један тренутак пиљила је у Брајена, а затим зграби торбу за каиш и поче да је одвлачи.

— Хеј! — викну Брајен и пође за вуком, али се овај даде у бег. Брајен и професор са подигнутим штапом потрчаше за њим. Посматрао сам их, још укочен од страха. Помало сам се дивио Брајену. Мене ни десет торби не би натерало да се помакнем!

ШТА ЈЕ СМЕШНО?

Сада сам се и ја мало ослободио, те се сагох да дохватим поклопац објектива који је био испавио из Брајенове торбе. И док сам тако клечао са испруженом руком, зачух шушкање. Други вук! На њега сам био потпуно заборавио!

Звер је стајала на непун метар од мене. Њене жуте очи нетремице су ме посматрале.

— Куцо... Седи, добра куцо... — изустих, покушавајући да опонашам Вејра. Али, грло ми се стезало, а глас дрхтао. Вук приђе мојој испруженој руци и ја осетих његову влажну њушку.

То је већ било превише. Преплашен, скочих на ноге. Ако сам хтео да изазовем животињу, онда за то није било бољег начина! Али, вук ме само још једанпут мирно погледа, а затим клисну у шуму.

Када сам се мало прибрас, зачух Вејров и Брајенов глас и поћох да их потражим. Затекао сам Брајена где пузи по тлу, скупљајући своју расуту опрему. Професор Вејр стајао је над њим и смејао се од свег срца. Неколико метара даље, вук је марљиво жвакао торбу.

— Шта је смешно? — гунђао је мој колега. — Ова опрема вреди 400 фунти!

Посматрао сам их, не схватајући ништа. „Зар је могуће“, мислио сам, „да сам се само ја уплашио?“

☆☆☆

Сутрадан, Брајен је ушао код свог шефа и ставио му на сто једно ижвакано парче коже. Било је то све што је остало од његове скупочене торбе. Наравно, шеф није поверовао у његову причу све док није видео снимак.

Што се мене тиче, никада више нећу поновити ону стару фразу да је перо бриткије од мача. Имао сам своје новинарско перо у џепу и — дрхтао од страха!

Ален Витекер

— Куцо... добра куцо... — изустих, покушавајући да опонашам Вејра. Али, грло ми се стегло а глас дрхтао.

ПОЛ
ТЕМПЛ:

ЛАЖНА

ЧИСТАЧИЦА

КАНЦЕЛА-
РИЈА
ЧАСТИНА
ЏОНСА,
ДИРЕКТОРА
ОСИГУ-
РАВАЈУЋЕГ
ДРУШТВА
„КЕРБЕР“...

БИСФОРД?
ДОВЕО БИХ ПОЛА
ТЕМПЛА И
ЊЕГОВУ СУП-
РУПУ ПРЕ
ЗАТВАРАЊА
ИЗЛОЖБЕ...

У РЕДУ! ПРВО
ЋЕМО НА РУЧАК
А ОНДА У МИЛ-
ТОН ХОЛ ДА
ВАМ ПОКАЖЕМ...

... НАЈВЕЋУ ДОСАД
ПРИКАЗАЊУ ЗБИРКУ
НАКИТА! МИ СМО ПРЕ-
УЗЕЛИ ОСИГУРАЊЕ...

ПРЕД САМО ЗАТВАРАЊЕ ТЕМПЛОВИ СУ
СТИГЛИ У МИЛТОН ХОЛ. НА НАЈВЕЋУ ИЗЛОЖ-
БУ НАКИТА ИКАД ОДРЖАНУ У ЛОНДОНУ...

И КОЛИКО
ТО СВЕ ВРЕ-
ДИ, ЧАС-
ТИНЕ?

НИКО ТО НЕ ЗНА
ТАЧНО! СВИ ИЗ-
ЛОЖЕНИ ПРЕД-
МЕТИ СУ СКУ-
ПОЦЕНИ...

МОГУ
ВАМ САМО
РЕЊИ ДА СМО
ЗА ОСИГУРАЊЕ
НАПЛАТИЛИ 2
МИЛИОНА ФУН-
ТИ! ЕКСПОНА-
ТИ ПОТИЧУ
ИЗ МУЗЕЈА ПРИ-
ВАТНИХ ЗБИР-
КИ...

НА ПРИМЕР, САМО ОВАЈ
ПРИВЕСАК... РУБИН ОД
БО КАРАТА ОПТОЧЕН
ДИЈАМАНТИМА, ВРЕДИ
135.000...

ВРЕМЕ
ЗАТВАРА-
ЊА СЕ
БЛИЖИ-
ЛО...

ЧИМ
ЗАТВОРИМО ПО-
КАЗАЊУ ВАМ НАШ
СИСТЕМ ОСИГУРАЊА
ПРОТИВ КРАЂЕ!

НЕКИМ ПОСЕТИОЦИМА
СЕ НЕ ЖУРИ
ДА ОДУ...

НИСУ ТО
ПОСЕТИОЦИ!
ТО СУ НАШИ ДЕ-
ТЕКТИВИ КОЈИ ПАЗЕ
НА НАКИТ!

И ОНИ ЋЕ УСКОРО ОТИ-
ЋИ... ЧИМ СТИГНУ НОВИ
ЧУВАРИ! А САД
ДА ВИДИТЕ И ДОПУН-
СКИ НАЧИН ОСИ-
ГУРАЊА...

ТО ЈЕ УНУТАРЊИ
ТЕЛЕВИЗИЈСКИ СИСТЕМ
КОЈИ „ПОКРИВА“ СВАКУ
ИЗЛОЖБЕНУ ВИТРИ-
НУ!

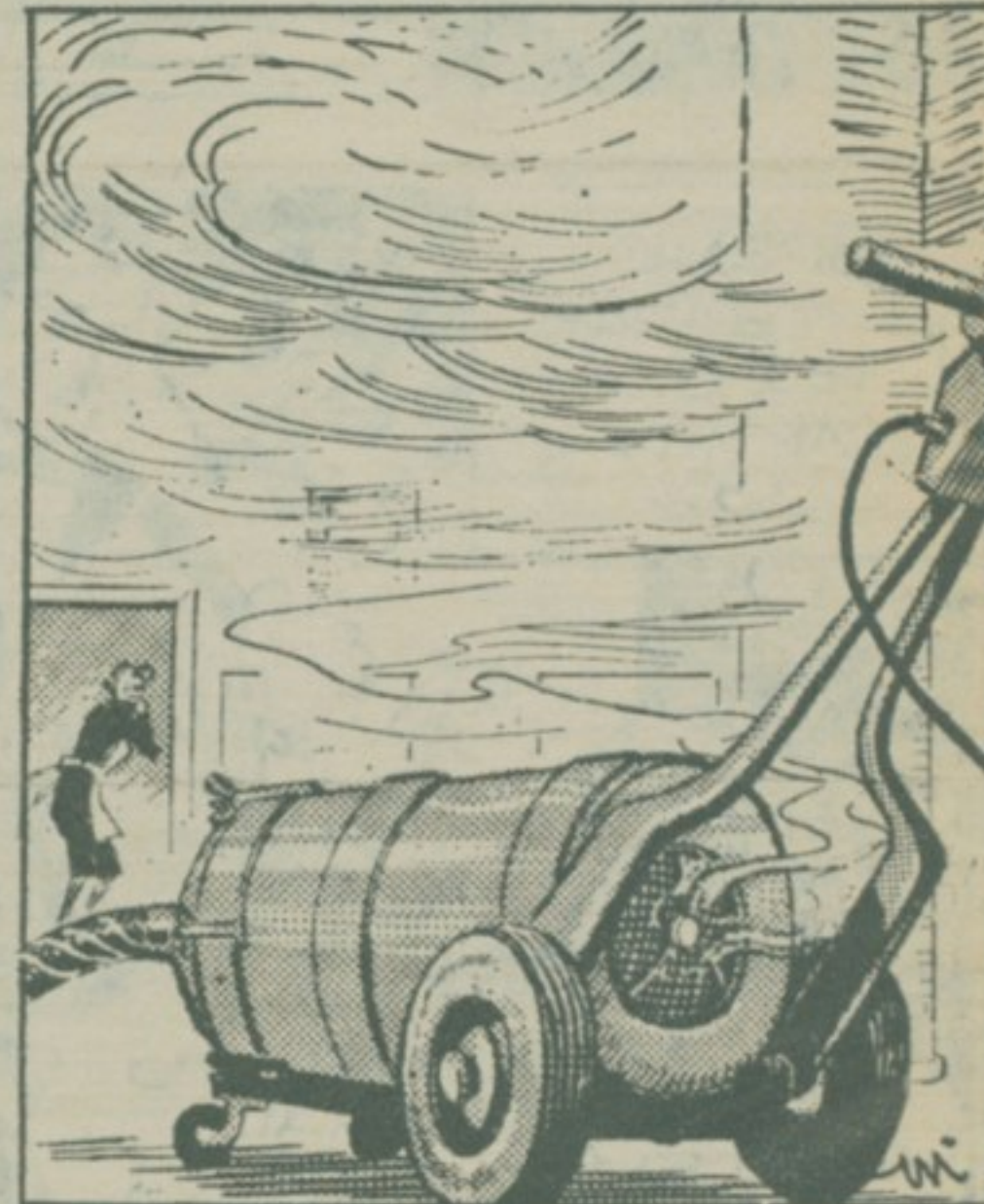
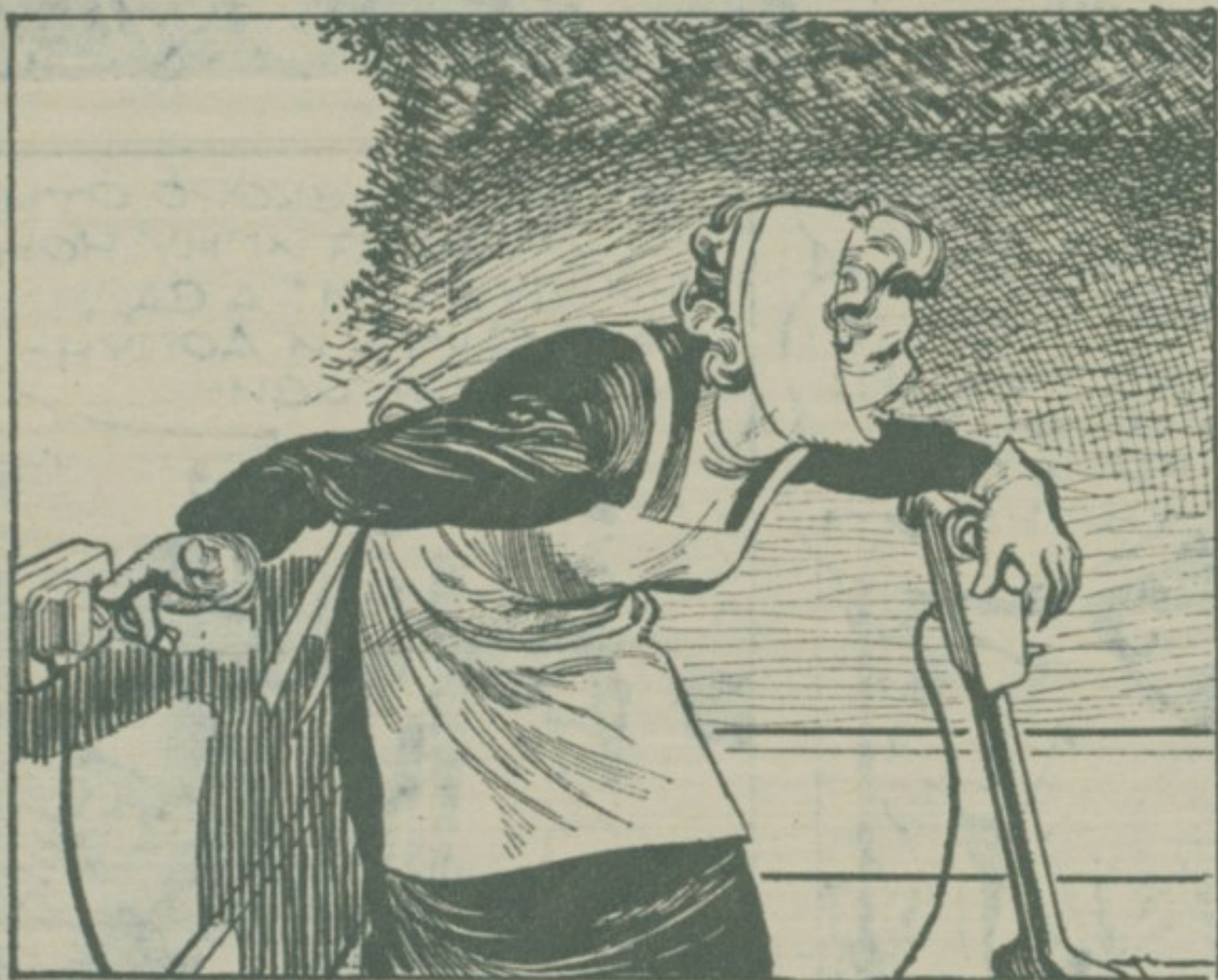

ЕВО, ДНЕВНА СМЕНА
СЕ СПРЕМА ЗА ОДЛА-
ЗАК! СВЕ ЋЕ ИХ ПРЕ-
ТРЕСТИ! КАЈАМО САД
ДОЛЕ...

ОВА ВРАТА ИЗГЛЕДАЈУ
ОБИЧНО А У СТВАРИ
СУ ОД НАЈЈАЧЕГ ЧЕ-
ЛИКА, СТАКЛО ЈЕ
НЕСАЛОМЉИВО!

ПЛАЧКАШИ ПРЕРУШЕНИ У ПОЛИ-
ЦАЈЦЕ СТИГЛИ СУ ДО СВОГ
КАМИОНА ...

ДАЈ ПУН
ГАС! ПРЕМА
ПЛАЊУ... У ЗАКАШ-
ЊЕЊУ СМО ДВА
МИНУТА!

... НЕКОЛИКО МИНУТА
ПРЕ НО ШТО СУ ПРИСПЕ-
ЛИ ЉУДИ ИЗ ОСИГУРАЊА...

НЕБЕСА! СИДЕ, ДАЈ
МИ РЕЗЕРВНИ
КЉУЧ!

НА-
ЗАД...
ГАС!

НАС-
ТАЛА
ЈЕ
УЗБУ-
НА...

ШТА
СЕ ДО-
ГОДИЛО?

ЗАТ-
ВОРИТЕ
ОНА
ВРА-
ТА!

А ШТА
ЈЕ С НА-
ШИМ ЉУ-
ДИМА
УНУТРА?

СМЕСТА ТЕ-
ЛЕФОНИРАЈ ПО ХИТ-
НУ ПОМОЋ! ЈА ЋУ
ДА ТРАЖИМ ПОЖА-
ЧАЊЕ И МАСКЕ!

ПОСЛЕ МАЊЕ ОД
ЧЕТВРТ
ЧАСА...

СВА
СРЕЋА... ЖИ-
ВИ СУ! СА-
МО СУ БЕЗ
СВЕСТИ!

КУПИТЕ НОВИНЕ!
ДАНАС ИМА
ШТА ДА СЕ
ПРОЧИ-
ТА!

НАЈВЕЋА
ПЛАЧКА
НАКЛТА

ОСИГУРАВАЈУЋЕ ДРУ-
ШТВО "КЕР-
БЕР"? МО-
ЛИМ ВАС
ЧАСТИНА
ЏОН-
СА!

ЏОНС ЈЕ
БИО ВАН
СЕБЕ...

ЉУДИ ИЗ
СКОТЛАНД
ЈАРДА СУ
БЕЋ НА ЛИ-
ЦУ МЕСТА!
ЈА ТАКОЋЕ
ИДЕМ
ТАМО...
ПОЋИТЕ
СА МНОМ,
ПОЛЕ!

ПОКУПИЛИ
СУ СВЕ... ДО
ПОСЛЕД-
ЊЕГ
БРОША!

КАКО
СУ УСПЕ-
ЛИ?

ЧИТАВ НАШ СИСТЕМ ОСИ-
ГУРАЊА... ТОЛИКО СМО
СЕ У ЊЕГА
ПОУЗДАЛИ...
СРУШИО ЈЕ
ЈЕДАН УСИ-
СИВАЧ ЗА
ПРАШИНУ!

САСТАНАК
ЈЕ ЗА
ТРЕНУТАК
ПРЕ-
КИНУТ...

...НАЂЕНА
ЈЕ У
ТЕМЗИ... НЕ-
МА ТРАГОВА
НАСИЉА...

НИКАКВО
ЧУДО, ИНСПЕК-
ТОРЕ! БАНДИ-
ТИ СУ ИСКОРИС-
ТИЛИ СИРОМАШ-
НУ ЧИСТАЧИЦУ
А ОНДА ЈЕ
СЕ ОСЛОБО-
ДИЛИ!

ГОСПОДО,
ИЗ ТЕМЗЕ ЈЕ ИЗ-
ВАЂЕНО ТЕЛО МИ-
НИ МАКФИ ОСУМЊИ-
ЧЕНЕ КАО САУЧЕС-
НИЦЕ!

БОЖИМ
СЕ ДА УПРО-
ШЉАВАТЕ
СТВАРИ, ЧАС-
ТИНЕ!

СУТРАДАН У ВОСПЕРОВОЈ КАН-
ЦЕЛАРИЈИ...

ДА,
ДОБИО САМ
ПОТПУНИ
ИЗВЕШТАЈ!
МИНИ ЈЕ
НАЈПРЕ
НЕЧИМ
ДРОГИРАНА
А ЗАТИМ
БАЧЕНА
У РЕКУ!
ЈОШ ВАС
НЕШТО
ЗАНИМА?

ДА! ДА ЛИ ЈЕ
НА ЊОЈ БИЛО
КАКВИХ ВИД-
ЉИВИХ ОЗ-
ЛЕДА?

НИКАКВИХ!
ИДК НИ
НАЈМАЊА
ОГРЕ-
БОТИНА!

ТЕ
ВЕЧЕРИ...

ЧУДНО!
НИКАКВИХ
ОЗЛЕДА...
А МИНИ ЈЕ
ПРЕТХОД-
НЕ
ВЕЧЕРИ
МУЖ
ПРЕТУКАО!
ШТА
МИСЛИШ
О ТОМЕ,
СТИВ?

РЕКЛА
БИХ ДА МОЖДА
НИЈЕ МИНИ РУКО-
ВАЛА УСИСИВАЧЕМ!
ЗАР НИЈЕ МОГЛА
БИТИ ЊЕНА ДВОЈ-
НИЦА?

У ПРАВУ СИ, СТИВ! САМО,
ТО НИЈЕ БИЛА
ПРАВА ДВОЈНИ-
ЦА... ЗАТО ЈЕ И
ПОКРИЛА ЗАВО-
ЈИМА ПОЛА
ЛИЦА!

СУТРАДАН
СЕ ПОЛ
ТЕМП
УПУТИО
КУЋИ
ЧИСТАЧИ-
ЦЕ
МАКФИ...

МИСТЕР
МАКФИ?
ЖАЛО МИ ЈЕ
ШТО ВАС
УЗНЕМИРА-
ВАМ У ОВАК-
ВОМ ТРЕ-
НУТКУ...

САМО УЋИ-
ТЕ! ЈЕДАН
ВИШЕ... НЕ ЗНА-
ЧИ НИШТА!

ЈА САМ УВЕРЕН У
НЕВИНОСТ ВАШЕ ЖЕНЕ!
ИПАК, ПОТРЕБНО ЈЕ
РАСВЕТЛИТИ НЕКЕ
СТВАРИ! МОЖЕТЕ
ЛИ МИ ДАТИ НЕКУ
ЊЕНУ ФОТОГРА-
ФИЈУ?

НОВИНАРИ СУ МИ
ГОТОВО СВЕ УЗЕЛИ!
МИСЛИМ ДА ИМАМ
ЈОШ ЈЕДНУ... АКО
ОБЕЋАТЕ ДА
ЋЕТЕ МИ ЈЕ
ВРАТИТИ!

ОДЛИЧНА
ФОТОГРА-
ФИЈА! КАО
ДА ЈЕ СНИ-
МИО ПРОФЕ-
СИОНАЛАЦ!

ВЕ-
РОВА-
ТНО
ДА
ЈЕ-
СТЕ!

ПОЛ
ЈЕ
ДУГО
ПОСМАТ-
РАО
ФОТОГРА-
ФИЈУ...

А КАД ЈЕ
ТО ВАША СУП-
РУГА ИШЛА
ДА СЕ ФО-
ТОГРАФИШЕ?

НИЈЕ ОНА ИШЛА! ДОШ-
ЛА СУ ОВАМО ДВА ЧОВЕ-
КА... РЕКЛИ СУ ДА ВРШЕ
НЕКА ИСПИТИВАЊА
МЕЊУ ГРАЂАНИМА...

ОНАЈ
КОЈИ ЈЕ СЛИ-
КАО МОЈУ ЖЕНУ
ЗОВЕ СЕ ПРИМЊО...
ИЗ НЕКОГ ЈЕ ЛИС-
ТА! ДРУГИ ЈЕ С
ЊОМ РАЗГОВАРАО...
И СНИМАО РАЗГО-
ВОР!

МИНИ ЈЕ
ТРАЖИЛА ОД
ПРИМЊОА
ДА ЈОЈ
ПОШАЉЕ
БАР ЈЕДНУ
ФОТОГРА-
ФИЈУ!

ХВАЛА
ВАМ...
ВЕОМА
СТЕ
МИ
ПОМО-
ГЛИ!

ПОЛ ТЕМПЛА ЈЕ УСПЕО ДА ПРОНАЂЕ ПРИМ-
ЊОА КОЈИ ЈЕ РАДИО У МАЛОЈ
НОВИНСКОЈ АГЕНЦИЈИ...

ТАЧНО,
ТЕМПЛА! ЈА САМ
НАЧИНИО НЕКОЛИ-
КО СНИМАКА ЈАДНЕ
МИНИ МАКФИ!

А
ЗА
КОГА
СТЕ
ОБАВИ-
ЛИ
ТАЈ
ПОСАО?

НЕ ЗНАМ КО СУ ТИ
ЉУДИ! ПОНУДИЛИ
СУ МИ ПОСАО
И ЈА САМ
ПРИХВА-
ТИО!

ЈЕСУ ЛИ АНКЕ-
ТИРАЛИ ВИШЕ
ОСОБА?

СА-
МО ЈОШ
ДВЕ! АЛИ, НАЈВИ-
ШЕ ИХ ЈЕ ИНТЕРЕ-
СОВАЛА ТА МИНИ!

КАД СЕ ПОЛ ВРАТИО КУЋИ...

БИЛА
СИ У
ПРАВУ,
СТИВ!
ФОТОГРА-
ФИСАЛИ
СУ
МИНИ
И СНИ-
МИЛИ
ЊЕН
ГЛАС...

А ОНДА
СУ НАШЛИ
НЕКОГ КО БИ МО-
ГАО ДА ЈЕ "ЗА-
МЕНИ"?

ТАЧНО! САД МИ
РЕЦИ... ГДЕ БИ ТИ ТРА-
ЖИЛА ДВОЈНИЦУ
НЕСРЕЊНЕ
ЧИСТАЦИЈЕ?

ТРАЖИЛА
БИХ ЈЕ
МЕЊУ
НЕЗАПОС-
ЛЕНИМ КА-
РАКТЕР-
НИМ
ГЛУМИ-
ЦАМА!

СИМНА
СИ, СТИВ!
МОРАМ
ДА НАШУ
ТЕОРИЈУ
ИЗНЕСЕМ
ВОСПЕ-
РУ!

СУТРАДАН...

ЧУЈТЕ,
ВОСПЕР!
ИМА ЛИ
У БИБЛИО-
ТЕЦИ
ЈАРДА
ПРИМЕ-
РАК
"КО ЈЕ КО
У СВЕТУ
ГЛУМЕ"?

ВОСПЕР НИЈЕ ОДУШЕВЉЕН
ТЕМПЛОВОМ ТЕОРИЈОМ...

НЕ
ЗНАМ! А
ШТА ЈЕ ТО?

ДЕБЕЛА КЊИГА С
ФОТОГРАФИЈАМА И
БИОГРАФИЈАМА
СВИХ ГЛУМАЦА И
ГЛУМИЦА...

ПО-
ГЛЕДА-
ЋУ!

ЕВО, ИНС-
ПЕКТОРЕ!
ТРИ ДЕБЕ-
ЛА ТОМА!

ОХ!
ЗА ТО
ЋЕ НАМ
БИТИ
ПОТРЕ-
БАН
ЧИТАВ
ДАН!

ТРАЖИМО
КАРАКТЕРНУ ГЛУМИЦУ
ЗА ТЕЛЕВИЗИЈСКУ РЕК-
ЛАМУ! ЖЕЛЕЛИ БИСМО
МИС НАОМИ ГАРОУ!

ИУ-
ДНО!

ОНА ЈЕ МЕСЕЦИМА
БУКВАЛНО БИЛА БЕЗ ХЛЕ-
БА А ОНДА НАМ ЈЕ ЈАВИЛА
ДА СЕ ПОВЛАЧИ! МОРА ДА
ЈЕ ДОБИЛА НА ЛУТРИЈИ...

МОЖЕМО
ЛИ ДА ДО-
БИЈЕМО ЊЕ-
НУ АДРЕСУ!
МОЖДА ЋУ
ЈЕ УБЕДИ-
ТИ...

НЕ! МИ
НИКАД
НЕ ДАЈЕ-
МО АДРЕ-
СЕ НАШИХ
КЛИЈЕ-
НАТА!

ЧАК НИ
СКОТЛАНД
ЈАРДУ?

ТО ЈЕ
БИЛО
ДО-
ВОЉНО...

ТАКО!
САД МОЖЕ-
МО ДА КРЕ-
НЕМО У ПО-
СЕТУ НАОМИ
ГАРОУ...

АКО ЈЕ НАЂЕМО... ХОЋЕ-
МО ЛИ СЕ ДРЖАТИ
ПРИЧЕ О РЕКЛАМНОЈ
ЕМИСИЈИ?

ДА!

ГЛЕ! ЊЕН КОФЕР ЗА
ОКЕАНСКА ПУТО-
ВАЊА! ИЗГЛЕДА ДА
СМО СТИГЛИ НА
ВРЕМЕ!

ИЗГЛЕ-
ДА!

МАЛО КАСНИЈЕ...

ЖАО МИ ЈЕ,
ГОСПОДО! МО-
РАМ ВАС ОД-
БИТИ!

КАО ШТО
ВИДИТЕ, ОДЛА-
ЗИМ У ИНОСТРАН-
СТВО! УОСТАЛОМ
БИЛО БИ МИ ИСПОД
ЧАСТИ ДА РЕКЛА-
МИРАМ САПУН...

НЕ САПУН ВЕЋ
УСИСИВАЧЕ
ЗА ПРАШИ-
НУ!

УСИ-
СИВА-
ЧЕ?

ГЛУМИ-
ЦА
ЈЕ БИЛА
ЗБУ-
ЊЕНА...

ДА, МИС
ГАРОУ! ИМАМО ЗА
ВАС УЛОГУ ЈЕДНЕ
СТАРЕ ЧИСТАЧИЦЕ...
ШКОТЛАНДАНКЕ...

...УМЕШАНЕ
У КРАЂУ
НАКИ-
ТА!

ОХ, НЕ!
О ЧЕМУ
ВИ ТО
ГОВОРИ-
ТЕ?

ЈА САМ ИНС-
ПЕКТОР СКОТ-
ЛАНД ЈАРДА И МИ-
СЛИМ ДА ЗНАТЕ
О ЧЕМУ ГОВОРИМ!
МОРАТЕ ПОЋИ С
НАМА!

ЊАДОМИ ГАРОУ ЈЕ ЗАПРЕПАШЋЕНА...

МО-
РАЋУ
ДА
ВАС
ОПТУ-
ЖИМ
КАО
САУЧЕ-
СНИКА
У ВЕ-
ЛИКОЈ
ПЛА-
ЧИ...

ПОШТО ПОЛИЦИЈА
НЕМА НИШТА ПРО-
ТИВ, ОСТАЈЕТЕ НА
СЛОБОДИ ДО ГЛАВ-
НОГ СУЂЕЊА...

СУТРА-
ДАН
У
СУДУ...

НА СЛОБОДИ?
МИСЛИТЕ
ДА НАС ТАКО
МОЖЕ ОД-
ВЕСТИ ДО...?

МО-
ЖДА
!

ЊА
ИЗЛА-
СКУ
ИЗ
СУДА...

НЕМА-
ТЕ НИШ-
ТА ПРО-
ТИВ ДА
ЈЕ ЈА
ОТПРА-
ТИМ?

НЕ... БИЋУ И
ЈА У БЛИЗИ-
НИ!

ДА
ВАС
ПО-
ВЕ-
ЗЕМ?

ОХ, ХВАЛА!
НИЈЕ
ПОТРЕБ-
НО ДА
СЕ МУЧИ-
ТЕ!

КОЛА СУ
МИ ТУ...
НИЈЕ ТО НИ-
КАВА ТРУД!

САД ТРЕБА СКРЕ-
НУТИ У ДРУГУ
УЛИЦУ ДЕСНО...
АКО СЕ НЕ ВА-
РАМ?

ДА... АЛИ,
НИСАМ НАМЕРА-
ВАЛА ДА ИДЕМ
ПРАВО КУЋИ...

ЊА СТО МЕТАРА ИЗА
ТЕМПЛОВИХ КОЛА...

МАЛО
БРЖЕ... ДА
ИХ НЕ ИЗ-
ГУБИМО
У ОВОЈ
ГУЖВИ!

АКО БИСТЕ
САД СКРЕНУЛИ
ЛЕВО, А
ЗАТИМ ТРЕ-
ЋА УЛИЦА
ЛЕВО...

КАКО
ВИ
ЖЕЛИ-
ТЕ!

САД СТАНИТЕ!
ТУ ТРЕБА
ДА ИЗИЂЕМ!
И ХВАЛА
ВАМ, МИСТЕР
ТЕМПЛ!

НЕ-
МА
НА
ЧЕ-
МУ!

ГДЕ
ЛИ СУ
ВОСПЕ-
РОВА
КОЛА?

МОРА ДА СУ
НАС ИЗГУБИЛИ!
ЗНАЧИ,
МОРАЋУ
САМ...

ОЗБИЉНО МИСЛИТЕ, ТЕМПЛА, ДА СЕ САМИ УПЛЕТЕТЕ У ТУ ОПАСНУ АВАНТУРУ?

ДА, САСВИМ ОЗБИЉНО!

ДАВНО НИСАМ ПУТОВАО!

ДОБРО! ОНДА ЋУ ВАМ ДАТИ АДРЕСУ ЈЕДНОГ НАШЕГ ПОУЗДАНОГ ЧОВЕКА! ХАНС СВАРТЕ...

...ПОЗНАЈЕ СВЕ ДРАГУЉАРЕ! ОН СЕ БАВИ ОСИГУРАЊЕМ...

ХВАЛА НА ПОМОЋИ!

ТЕМПЛОВИ СЕ СПРЕМАЈУ ЗА ПУТ У АМСТЕРДАМ...

ИНСПЕКТОР ВОСПЕР, ПОЛЕ!

ИНТЕРПОЛ ЈЕ ВЕЋ СТУПИО У АКЦИЈУ, ПОЛЕ! ПОЗДРАВИЋЕ ВАШ ДОЛАЗАК ПОГOTOВУ ШТО СЕ И НА КОНТИНЕНТУ ДОГОДИЛО...

...НЕКОЛИКО ПЛАЧКИ ДРАГУЉА...УЗ ПОМОЋ ПАСА! ОЧИГЛЕДНО ИСТА БАНДА!

ЗНАЧИ ДА СМО НА ПРАВОМ ТРАГУ!

НА ПУТУ ЗА АМСТЕРДАМ...

НИСАМ ЗНАЛА ДА ВОЛИШ ШНАПС, ПОЛЕ!

ТРЕБА СЕ НАВИЊИ... МОЖДА ЋЕМО ДУГО ОСТАТИ!

ИМАМО РЕЗЕРВАЦИЈУ НА ИМЕ ТЕМПЛА...

ДА, МИСТЕР ТЕМПЛА! СОБА 540...

ТРЕБА ДА НАЂЕМ ТОГ ХАНСА СВАРТЕА!

НЕ ЖУРИ ТОЛИКО... ЈОШ НИСМО ЈЕЛИ!

ОВО НИЈЕ РАСПУСТ, СТИВ! РАДИ СЕ О МИЛИОНИМА!

И ДОК ЈЕ СТИВ РАСПАКИВАЛА КОФЕРЕ, ПОЛ ЈЕ ТЕЛЕФОНИРАО...

ОВДЕ ПОЛ ТЕМПЛА! МОЛИМ ХАНСА СВАРТЕА...

СВАРТЕ НА ТЕЛЕФОНУ! ДА, ОДМАХ СЕ МОЖЕМО ВИДЕТИ...

ДА, НАЂИМО СЕ У ХОТЕЛУ "ГУЛДА", У БЛИЗИНИ ГЛАВНЕ СТАНИЦЕ! ОНДА ЋЕМО У КРЕСЕРСТРАТ...

ДОК ЈЕ ХАНС СВАРТЕ РАЗГОВАРАО...

ДА...
„ГУЛДА“...
У ХО-
ТЕЛСКОМ
БАРУ!
ИМАЈУ
БЕО
ЦВЕТ
НА
РЕВЕ-
РУ...

ЗНАЧИ У
ХОТЕЛУ „ГУЛ-
ДА“! И САД
ЈЕ МОЈЕ ИМЕ
ХАНС СВАР-
ТЕ!

ПРЕ-
КИНУО
ЈЕ
ВЕЗУ!
АЛ' НЕ
МАРИ...
ИДЕМ
У
„ГУЛДУ“...

ДА СЕ
НАЂЕМ
С ТИМ
СВАР-
ТЕОМ!

А
РУЧАК,
ПО-
ЛЕ?

ВЕЧЕРАЋЕМО,
СТИВ!

СЕДЕЊИ У БАРУ ТЕМПЛ ЈЕ ТРАЖИО ПОГЛЕДОМ ЧОВЕКА СА ЦВЕТОМ НА РЕВЕРУ...

ЕНО
ГА!

ХАНС
СВАР-
ТЕ?

ДА! А ВИ
СТЕ ВЕРО-
ВАТНО ПОЛ
ТЕМПЛ!

ДА ПОПИ-
ЈЕМО
НЕШТО ПРЕ
НО ШТО
КРЕНЕМО?

МО-
ГЛИ
БИ-
СМО!

ПОСЛЕ ПОЛА САТА ...

А
САД,
ХАНСЕ,
МОГЛИ
БИСМО
ДА
КРЕНЕМО!
КРЕСЕР-
СТРАТ,
РЕКЛИ
СТЕ
?

ИМАТЕ
ОДЛИЧНО
ПАМЋЕ-
ЊЕ,
ТЕМПЛ!

ШОФЕР,
СТАНИ-
ТЕ
ТУ!

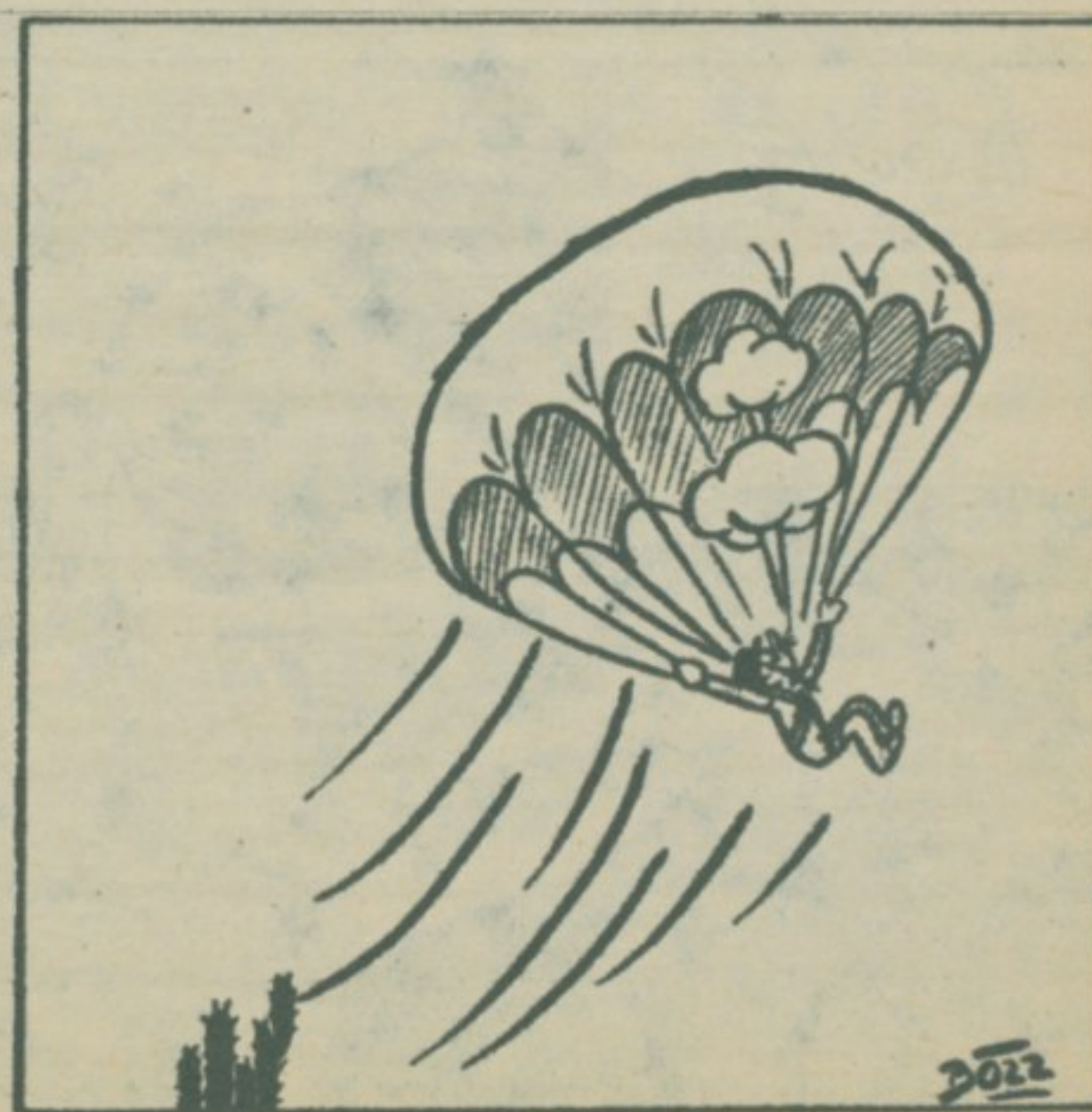

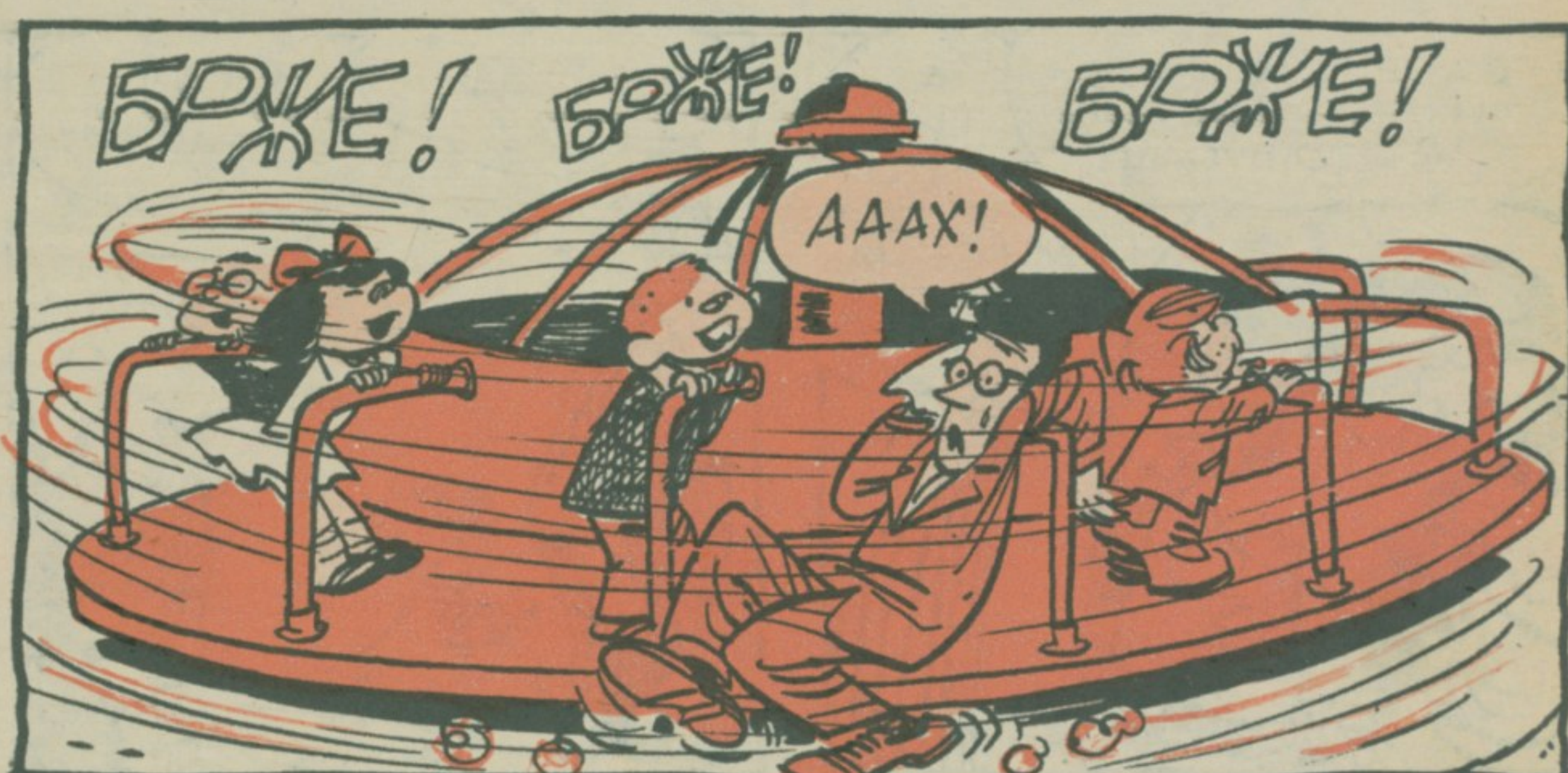
ГАВРА

МИЦКО

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

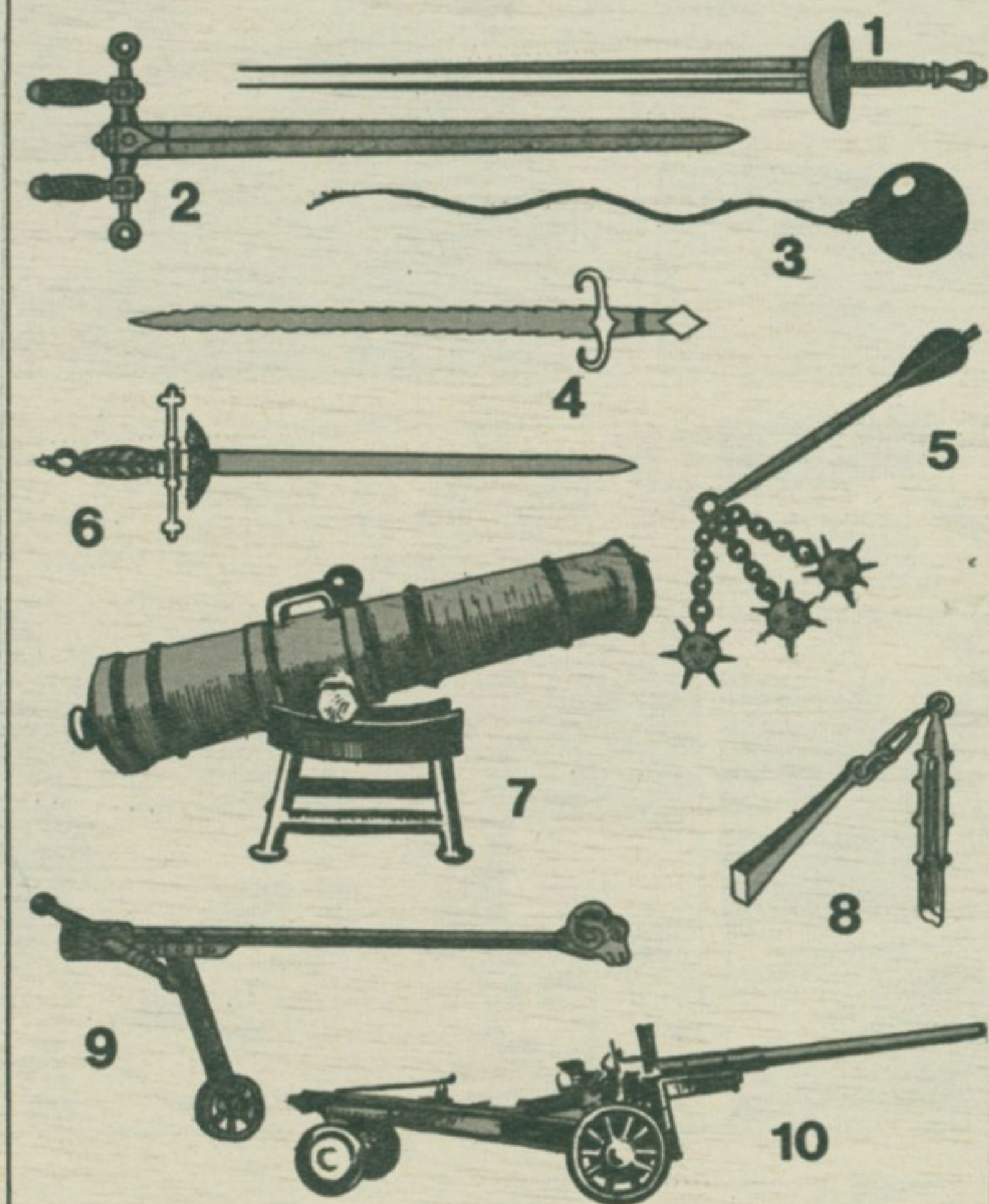
СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: **ОДБАЧИТЕ ТОВАР!**

ОДГОВОРИ ЗА НАГРАДУ

ПОЗНАЈЕШ ЛИ ОРУЖЈЕ?

На нашем цртежу налази се десет различитих врста оружја. Разлика међу њима је и у томе што нека постоје или су некад постојала, док су друга плод цртачеве маште. Твој задатак је да погодиш која су све оружја (права и да на дописници наведеш њихов број.

1. Мач са двоструким сечивом	5. Млат са три ланца
2. Мач за борбу са две ручице	6. Шпански рапир
3. Топовско ђуле са ужетом за враћање	7. Топ од 3 фунте
4. Арабљански мач	8. Швајцарски млат
	9. Лични ован
	10. Топ од 122 мм

Дописницу с одговорима, налепљеним купоном и својом читко исписаном адресом пошаљи ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИ КУ, 11001 Београд, п. фах 124 до 1. маја ове године.

Међу читаоцима који буду тачно одговорили извући ће се добитници награда.

I НАГРАДА: „ЗЛАТНА МИНЕРВА“ (6 књига познатих светских писаца: Хесе, Бак, Казанцакис, Лагерлеф, Малапарте и Немец) цена 560 дин.

II НАГРАДА: ПЕТ КЊИГА II КОЛА БИБЛИОТЕКЕ „ОМИЉЕНИ РОМАНИ“ (Балзак, Мелвил, Мом, Текери и Февал)

III НАГРАДА: Е. Б. ЧЕРЊАК „ПЕТ ВЕКОВА ШПИЈУНАЖЕ“ (I и II)

BAZOOKA JOE НАГРАЂУЈЕ

БЕЗ ИЗВЛАЧЕЊА

ЗА СЛЕДЕЋИ

БРОЈ НАГРАЂЕНИХ

СЛИЧИЦА КОЈЕ СЕ ЗАВРШАВАЈУ БРОЈЕМ

5, 15, 25, 35

МОЖЕТЕ ДОБИТИ

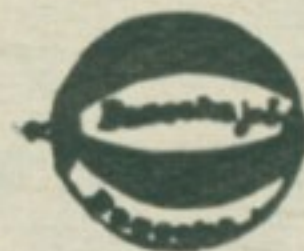
1. Јединствену мајицу BAZOOKA JOE у свим величинама за 30 сличица

2. За школу и кућу интересантан писаћи прибор (налив-перо, техничка оловка, хемијска оловка) за 25 сличица

3. Атрактивну BAZOOKA JOE лопту за 15 сличица

4. Оригинални модел Rewell авиона на састављање за 14 сличица

5. 10 летећих дискова са пиштољем за 5 сличица

6. Две украсне налепнице BAZOOKA JOE за 3 сличице

7. BAZOOKA JOE флуоресцентна значка, непогрешив знак распознавања пријатеља BAZOOKA JOE за 2 сличице.

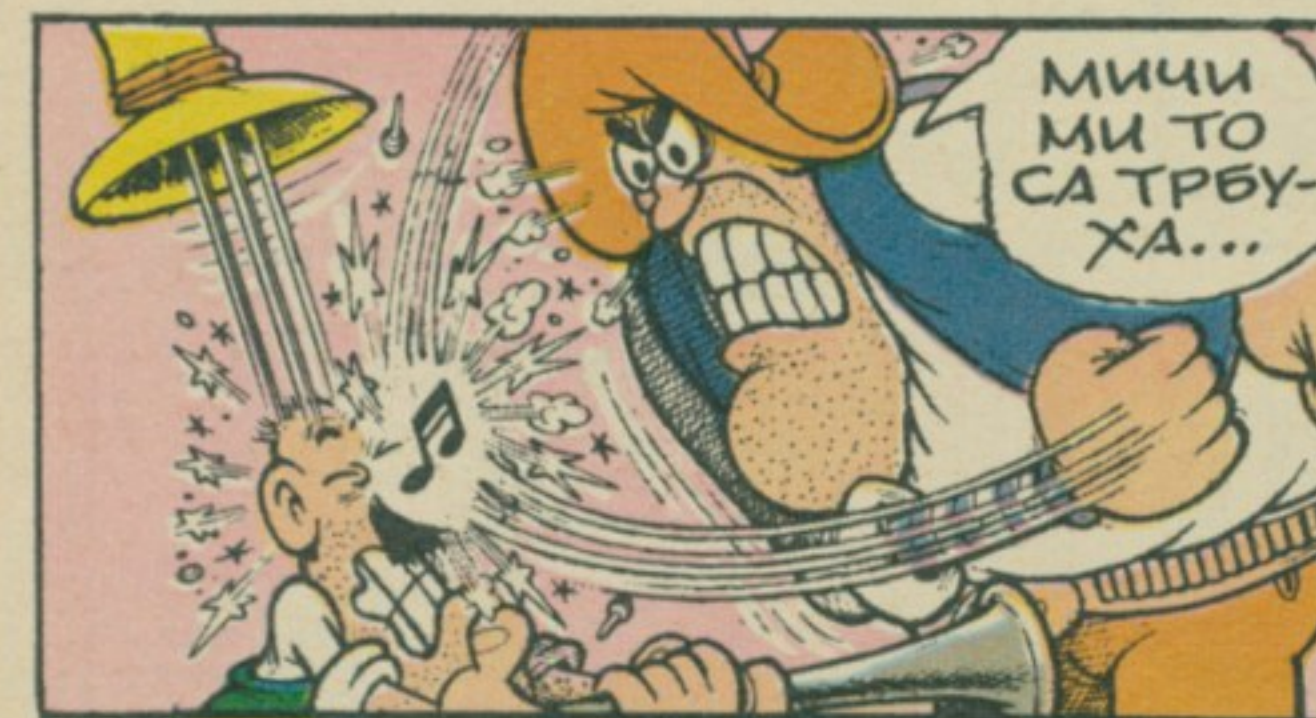
BAZOOKA

Неоштећене сличице шаљите на адресу: »BAZOOKA JOE« ЖИТО, Љубљана, Шмартинска 153, 61000 Љубљана. Адресу напишите читко штампаним словима, а ако сте кандидат за прву награду, напишите још коју од следећих величина мајице желите: 8, 10, 12, 14, 16.

КОКО БИЛ

МАЛО КАСНИЈЕ, У САЛУНУ БОБА ЏЕМА, ДОК КОКО БИЛ СРЧЕ КАМИЛИЦУ СА БЕЛИМ ЛУКОМ...

ПРЕЗИМЕ:	Вандер	Бласкез	Каен	Моз	Тиска	Ласри	Сефер
ИМЕ:	Кристиан	Клод	Франсоа	Франсис	Луј	Теди	Џеф
НАДИМАК:	—	Клаус	Фатон	—	Лулу	—	—
РОЂЕН:	21. II 1948.	19. VI 1950.	24. VII 1944.	2. II 1946.	28. VI 1930.	24. VI 1947.	10. VII 1939.
РАНИЈЕ ЗАНИМ.	музичар	музичар	музичар	музичар	музичар	музичар	музичар
ИНСТРУМЕНТ:	удараљке	удараљке	клавир	бас гитара	труба	саксофон	саксофон
	клавир	вок. солиста	оргуље	оргуље	—	флаута	флаута

МАГМА је назив најнеобичније поп-групе у Француској. За њих тврде да су изузетни: свирају екстравагантну музику и имају свој језик!

Групу МАГМА „измислио“ је пре не-

колико godina poznati impresario poljskog porekla Dorcio Gomejski, човек koji je u Engleskoj zaradiо читаво богатство lansirajući poznati ansambl „Jardberds“ i tandem „Cuли Driskol — Braјan Oже“. Jednom приликом чуо је музи-

цирање једног веома доброг француског
чез-рок састава. Допали су му се и пред-
ложио им је да промене име и језик. Тако
је настала поп-група МАГМА са својим:
језиком, азбуком, букваром и плочама.
И ... успех није изостао.

ЗАБАВНИКОВА МУЗИЧКА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

ANIMALS (Енималс)

Једна од најпознатијих група шездесетих година. Чланови: Ерик Бардон, вокални солиста; Чес Чендлер, бас гитара; Ален Прајс, оргуље; Хилтон Валентајн, гитара и Бари Џенкинс, бубњеви. Први успех постигли су 1964. пес мом „Кућа излазећег сунца“. То је један од ретких поп-ансамбала, који је имао и успеха на џез-фестивалима. На врхунцу славе, 1966. године, група се распала због „музичког разилажења“. Највећи успеси „Енималса“ су: „Плачем“, „То је мој живот“, „Изнутра гле дајући споља“ и „Не одбацуј ме“.

ADAMO SALVATORE (Адамо)

Рођен је 1. новембра 1944. године на Сицилији али од треће године живи у Белгији. Већ годинама је један од најпопуларнијих певача у Француској. Највећи успеси су му: »Tombe la neige« (Па

да снег), »Elle« (Она), »La nuit« (Ноћ), »J'aime« (Волим) и ових дана »Crazy Lou« (Луцкаста Лу).

ANKA PAUL (Пол Енка)

Рођен је 30. јула 1941. године у Канади. Први и највећи успех постигао је 1957. године песмом „Дајана“. Плоча с овом мелодијом продата је у 11 милиона примерака, а песма је била на свим топ-листама света и препевана је на многе језике. Пол Енка је кас

није издаo више плоча, али успех „Дајане“ никад није надмашен. Пре неколико година певао је на фестивалу у Сан Рему. У последње време komponује песме за Френка Синатру.

ANELIDI (Анелиди)

Већ су неколико godina међу најпопуларнијим саставима Ис-

тре. Ови млади Пуљани имају неколико запажених успеха: пласирали су се у финале фестивала „Омладина 72“ у Суботици; освојили су друго место у избору најпопуларније плоче Истре у 1971. години и имали много успешних концерата у градовима на северу Јадрана. Чланови групе су: Алдо Ракић, Дарио Ђурић, Бранко Милошевић, Клаудио Влацић и Давор Жуљевић.

AMON DUUL (Амон Дул)

Најпознатији немачки састав. Основан је 1968. године у Минхену. Године 1970. одлази у Енглеску и тамо постиже међународни успех. Овај помало авангардни састав многи сматрају за најизразитији „космик рок“ ансамбл у Европи. Прошле године овај састав гостовао је у Београду, али није постигао велики успех.

БЕРЗА ПЛОЧА

● Желео бих да купим следеће плоче:
BEATLES — »Another girl; Hey Jude«; »KINKS« — »Apeman; PARTRIGE FAMILY — »It's one of those nights«; YU-ПРИПА — »Нона« као и албуме: LED ZEPPELIN II; ROLLING STONES — »Big hits«; TEN YEARS AFTER — »Watts«.

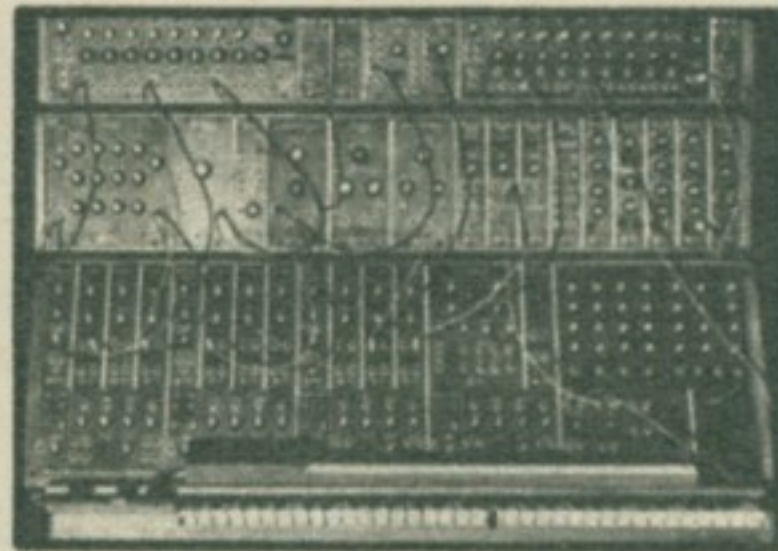
Јован Ковинић,
Ул. Града Сирена 9/12,
Крагујевац

СЛОБОДНО ПИТАЈТЕ

Приметно сам да се „синтисај-
зер све чешће користи као ин-
струмент у забавној музици. Шта
је то заправо?

Милош Рогић, Лиман II
Нови Сад

„Муг синтисајзер“ (MOOG SYNTHISIZER) је електронска направа са сложене конструкције коју је 1964. године измислио Американац Роберт Муг (Robert A. Moog). Синтисајзер може да репродукује све могуће звуке и све врсте гласова. Може да замени било који инструмент или комплетан оркестар. Може бити програмиран или да се звуци стварају преко гитаре, односно оргуља. Осимне могућности „муга“ откривене су крајем шездесетих година и од тада га користе многи поп-састави. Код нас је први пут употребљен приликом снимања материјала за прву ЛП плочу

групе „Тајм“. „Синтисајзера“ има различитих облика, величине и са разним могућностима зависно од цене. Најјевтинији „синтисајзери“ стају око милион и по старих динара док највећи и најбољи достижу фантастичну суму.

ХИТ СТРАНА

ПЕСМА
НЕДЕЉЕ

МОЈ ПУТ

Текст и музика: Срђан Марјановић
Пева: аутор

Када се магла с мисли дигла,
видех опет има среће,
и сад схватам да је време
на пут дуги да се креће.

Знам неће бити лако,
нисам више мали,
и сам желим тако.
Знам дуги пут до среће,
ал'је за ме други тражит неће.

Горчина се, ево, скупила у души,
на дну срца стоји, данима ме мучи.
На раскрићу стојим, једним путем
морам,
трку ову ја настављам сам.

Знам неће бити лако,
нисам више мали,
и сам желим тако.
Знам дуг је пут до среће,
ал'је за ме други тражит неће.

★★★ ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: МОЈ ПУТ мо-
жете чути у понедељак 23. априла
у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО која је
на I програму Радио-Београда од
20.00 до 22.00!

ЗАБАВНИКОВА ПРОДАВНИЦА ПЛОЧА

Пружамо вам прилику да преку нашег листа набавите најновије грамофонске плоче. Треба само да испуните наруџбеницу, а плоче ћете платити поштару кад их донесе.

Забавник ће у сваком броју доносити листе са ценом плоча на којима ће бити заступљена:
ПОП, ЗАБАВНА, НАРОДНА, КЛАСИЧНА И ЏЕЗ-МУЗИКА

1

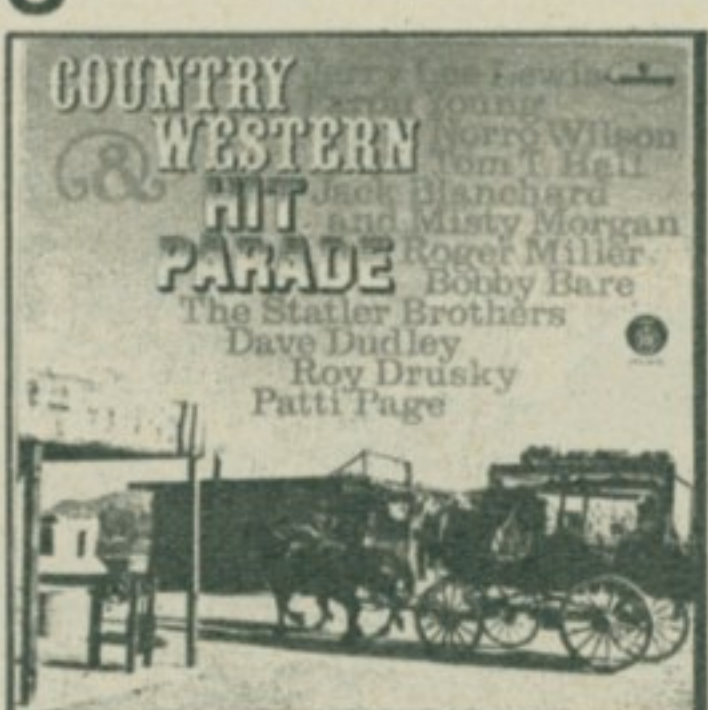
BERT KAEMPFERT NOW!
Put Your Hand in The Hand — Kiss Her Once with Feeling — Me And My Shadow In Our Time — Red Sky at Morning — Falling Free — Dream Baby — Oh Woman Oh Why — Grey Eyes Make Me Blue — Bell Bottoms — Proud Mary — Living Easy

2

TOP STAR FESTIVAL
VICTOR MANUEL: Marine-ro — ARETHA FRANKLIN: My Way, NEIL DIAMOND: Until It's Time for You to Go — NANA MOUSKOURI: Oh, Had I A Golden Thread — JAMES LAST: Knock Three Times — ENGELBERT HUMPERDINCK: Quando... quando... quando... — ELIS REGINA: Madalena — DO-NOVAN: Celia of The Seals — LOS FRONTERIZOS: Viento no mas — JOSE FELICIANO: Rain — MIREILLE MATHIEU: Une histoire d'amour. — VAL DOONICAN: Innocent — ANDY WILLIAMS: Home Lovin' Man — ANITA KERR: MY Lover, My Friend — RAPHAEL: Hablame de amor — JOHNNY VASH: A Boy Namecl Sue.

3

COUNTRY ANDWESTERN
JERRY LEE LEWIS: When He Walks on You — FARON YOUNG: Leavin' And Sayin' Goodbye. — JACK BLANCHARD AND MISTY MORGAN: Humphrey The Camel — THE STATLER BROTHERS: Pictures — NORRO WILSON: Do It to Someone You Love — BOB-BY BARE: Short and Sweet — ROGER MILLER: Loving Her Was Easter — Tom T. HALL: The Year That Clayton Delaney Died — DAVE DUDLEY: Fly Away Again — ROY DRUSKY: All My Hard Times — PATTI PAGE: Give Him Love — JERRY LEE LEWIS: In Loving Memories.

4

COCKER HAPPY
— JOE COCKER
Hitchcock Rail-Way — Came In through The Bath room Window — Marjorine — She's So Good to Me — Hello Little Friend — With A Little Help from My Friends — Delta Lady — Darling Be Home Soon — Do J Still Figure in Your Life — Feeling Alright — Something's Coming On — The Letter.

5

NANA MOUSKOURI INTERNATIONAL
The 59-th Street Bridge Song — Dans Le soleil et dans le vent — Bridge over Troubled Water — L'enfant au tambour — Enas mithos — Zeig mir den Weg — Try to Remember Over and Over — Cucurucucu paloma — Odos oniron — Mama — Day is Done.

МУЗИЧКА ПОШИЉКА

6

THE JIMI HENDRIX EXPERIENCE
Voodoo Chile — Have You Ever Been (To Electric Lady-land)

7

ISAAC HAYES
Theme from »Shaft« — Cafe Regio's

8

WALDO DE LOS RIOS
Mala noćna muzika (Mocart) — Simfoni-ja br. 3 (Brams)

9

THE NEW SEEKERS
Beg, Steal or Bor-row — Sing Out.

10

OLIVIA NEWTON-JOHN
What Is Life — J'm a Small and Lonely Light

11

LABI SIFFRE
Crying, Laughing, Loving, Lying — Why Did You Go, Why Did You Leave Me

12

ORIETTA BERTI
Stasera ti dirò no — Carmen

13

I NUOVI ANGELI
Singapore — Il mon-do di papa'

14

ROD STEWART
You Wear it Well — Twistin' The Night

15

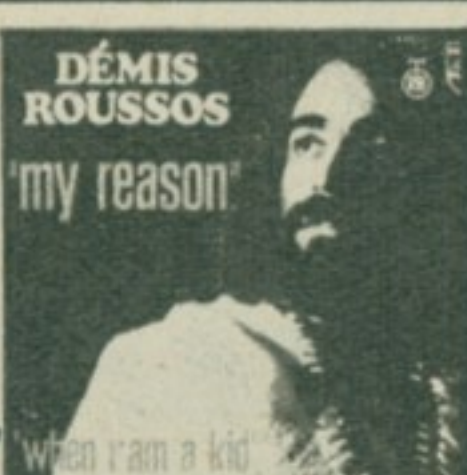
FARON YOUNG
It's Four in The Mor-ning — I'll Take The Time

16

VICKY LEANDROS
Comme je suis — Un été

17

DEMIS ROUSSOS
My Reason — When I'm a Kind.

18

MOUTH AND MACNEAL
Hello-a — Talk a Little Louder

19

LITTLE JIMMY OSMOND
Long Haired Lover From Liverpool — Mother of Mine

20

THE OSMONDS
That's My Girl — Crazy Horses

КУПИТЕ ПРЕКО ПОШТЕ

Чувајте све наше МУЗИЧКЕ ПОШИЉКЕ јер објављене листе грамофонских плоча СТАЛНО ВАЖЕ. То значи да на једној наруџбини (за минималну суму од 50 динара) можете да поручите са старих и нових наших листа, и то без озбира на врсту плоча и музике коју наручуете (лонг-плеј или мале плоче, поп, забавна, или народна, класична, џез-музика).

Цена плоча преко Забавника иста је као и у радњама, или чак (за неке плоче) и нижа! ПОКЛОН: Код наруџбина од 100 динара и више, Продукција грамофонских плоча РТБ поклања вам по једну плочу по свом избору (изван овог списка). За сваких даљих 50 динара наручених плоча, добијате још по једну поклон плочу.

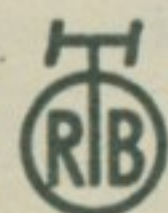
ЦЕНЕ: Лонг-плеј плоче (од 30 см) коштају 50 динара комад а мале плоче (од 17 см) по страној лиценци 14 динара комад.

Пажљиво изаберите плоче, напишите њихове бројеве и своје податке на наруџбеницу, залепите је на дописницу и пошаљите на адресу: Политички забавник, 11001 Београд, Македонска 29.

ВАША НАРУЏБИНА НЕ СМЕ ДА БУДЕ МАЊА ОД 50 ДИНАРА, ПОШТО ПОШТАРИНУ НЕ ПЛАЋАТЕ ВИ НЕГО МИ.

НАРУЏБЕНИЦА

ЗА ГОТОВО неопозиво наручуете плоче под бројевима:

за укупну суму од _____ дин. коју ћу платити поштару кад ми их донесе кући (поузећем).

(Име и презиме)

(Поштан. број и место)

(Улица и број)

Датум

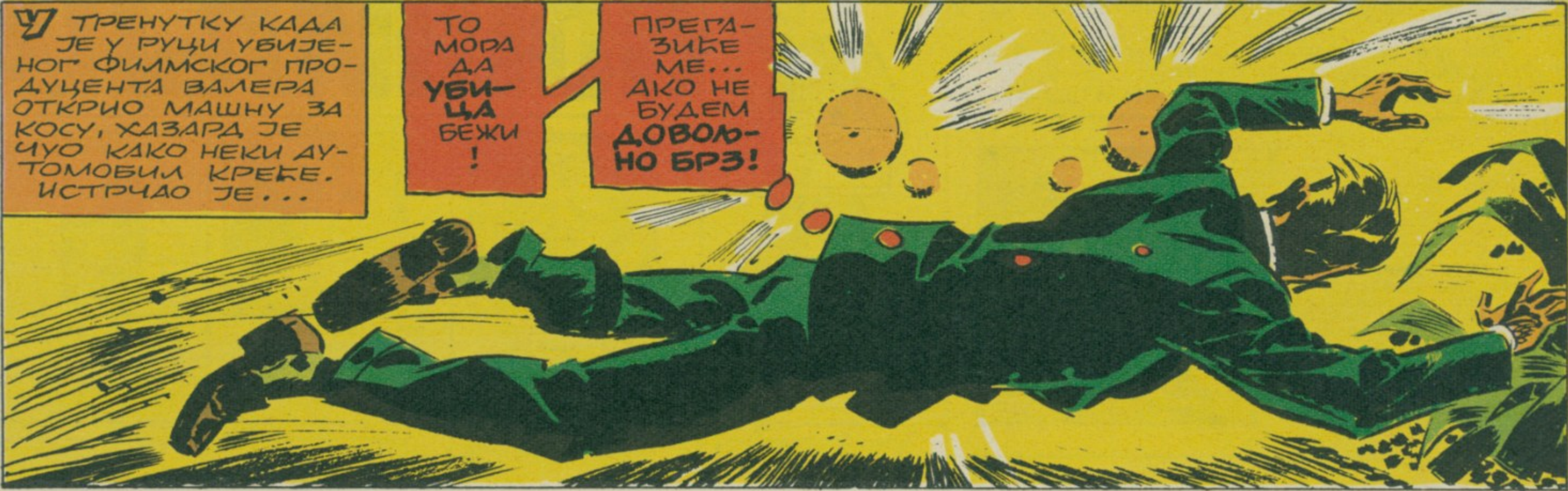
Потпис

Наружбеницу попуњава лице које ће платити плочу.

У ТРЕНУТКУ КАДА ЈЕ У РУЦИ УБИЈЕНОГ ФИЛМСКОГ ПРОДУЦЕНТА ВАЛЕРА ОТКРИО МАШНУ ЗА КОСУ, ХАЗАРД ЈЕ ЧУО КАКО НЕКИ АУТОМОБИЛ КРЕЉЕ. ИСТРЧАО ЈЕ...

ТО МОРА ДА УБИЦА БЕЖИ!

ПРЕГАЗИЌЕ МЕ... АКО НЕ БУДЕМ ДОВОЉНО БРЗ!

ХАЗАРД ЈЕ ЗА ДЛАКУ ИЗМАКАО ТОЧКОВИМА АУТОМОБИЛА...

НИСАМ МОГАО ДА ВИДИМ КО ЈЕ ЗА ВОЛАНОМ, АЛИ...

ТА ПРУГАСТА КОЛА УВЕК БИХ ПРЕПОЗНАО! ТО СУ КОЛА ТРУДИЛИН!

ХАЗАРД ЈЕ УСКОЧИО У СВОЈ АУТОМОБИЛ...

АЛИ... ДА ЛИ ИХ ЈЕ ОНА ВОЗИЛА ИЛИ ОНАЈ ТЕД ТИПЕТ?!

БИЛО КО ДА ЈЕ ОД ЊИХ ДВОЈЕ... ВАЛЕР ЈЕ УБИЈЕН ЗБОГ ОНЕ ПУЊЕНЕ СОВЕ!

ТО ЈЕ ЈЕДИНА СТВАР КОЈЕ СУ НА ЛИЦИТАЦИЈИ ЖЕЛЕЛИ ДА СЕ ДОЧЕПАЈУ!

... ЗАР ДА ЗБОГ СОВЕ УБИЈУ ЧОВЕКА?!

ИЗГРБИО САМ КОЛА ИЗ ВИДА! МОРА ДА ЈЕ ОКУКА...

АЛИ, КАД ЈЕ ХАЗАРД ИЗБИО НА ПРАВ ДЕО ПУТА...

НЕМА ИХ!

МОРА ДА СУ СКРЕНУЛИ НА НЕКИ НЕОБЕЛЕЖЕНИ ПУТЕЉАК! МОРАЌУ МАЛО ДА СЕ ВРАТИМ!

МАЛО КАСНИЈЕ...

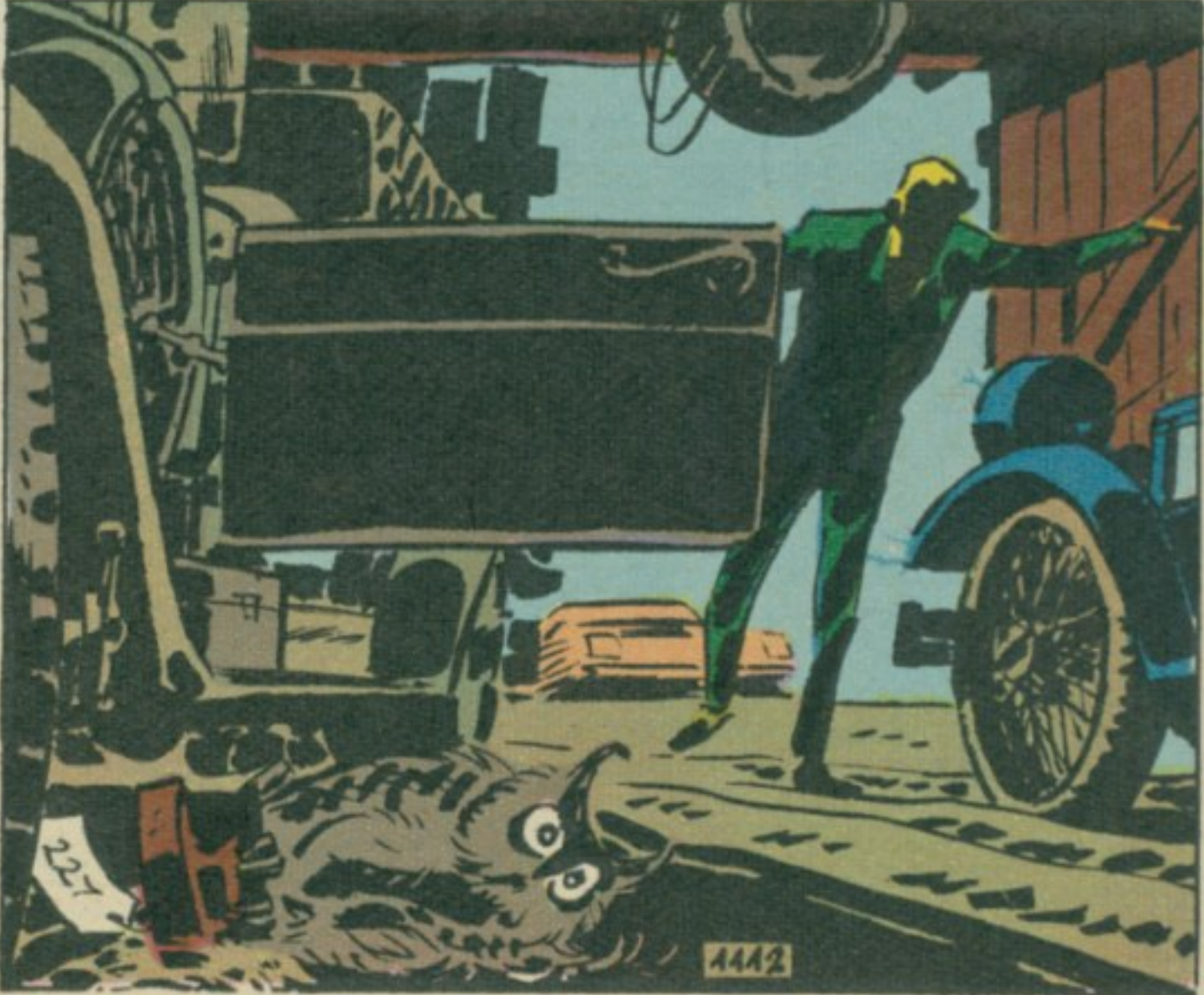
НИЈЕ НИ ЧУДО ШТО ГА НИСАМ ПРИМЕТИО! "СТАРА КОЛА"... ПРОДАЈА И ИЗНАЈМЉИВАЊЕ!

ВОЗЕЌИ ПУТЕЉКОМ, ХАЗАРД ЈЕ ЗАШАО ДУБОКО У ШУМУ...

СВЕЖИ ТРАГОВИ ВОДЕ ДО ШУПЕ! МОРА ДА СУ КОЛА ТУ ОСТАВЉЕНА!

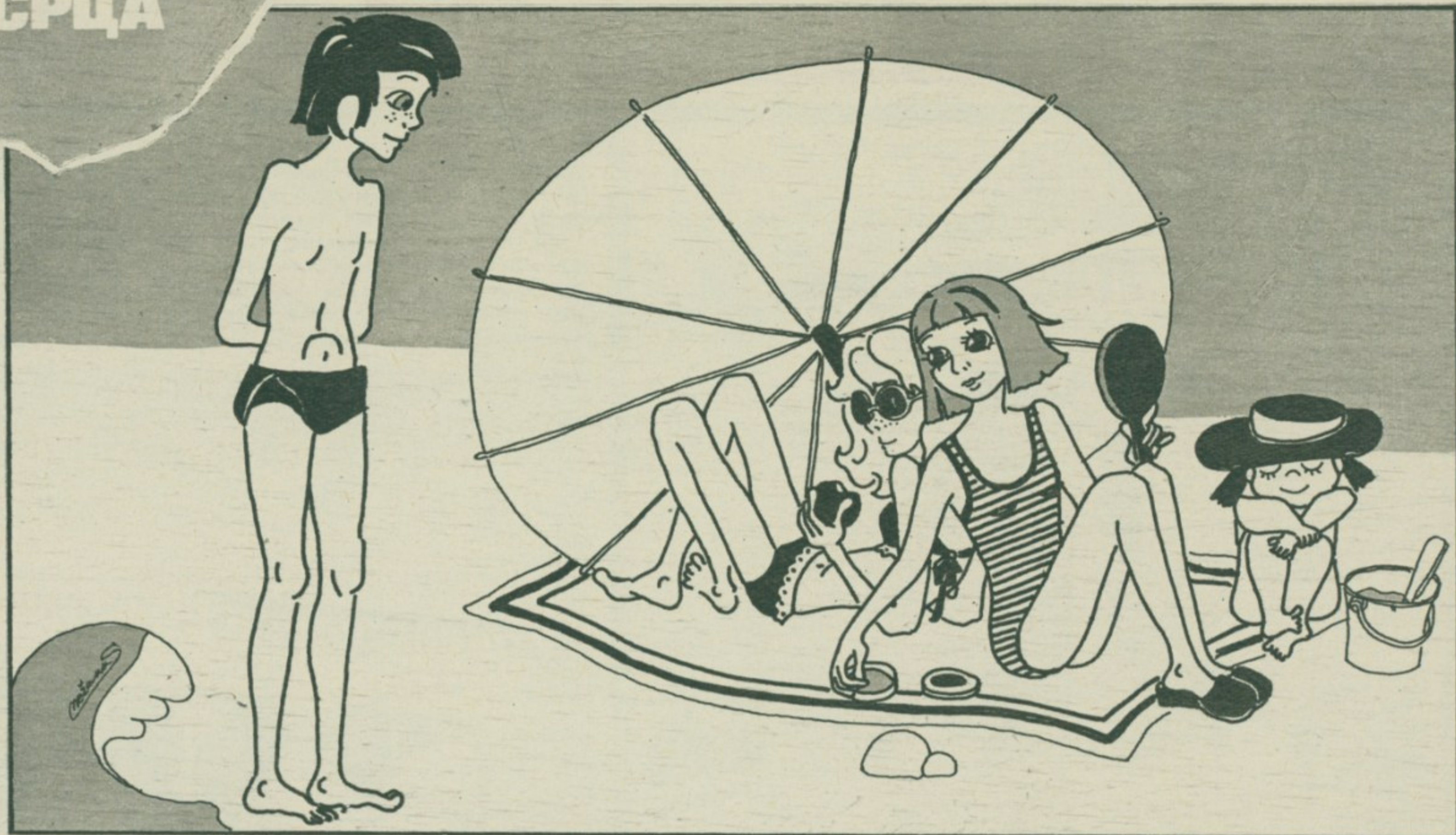

ТАЈНЕ
БАЧКОГ
СРЦА

ЧЕКАЋУ ТЕ!

**ГОРДА И ЈА
СМО ИГРАЛИ
ПРОТИВ
ДОБРИЛЕ
И ИВАНЕ
И ВЕОМА
ЧЕСТО СМО
ГУБИЛИ.
ГОРДА ЈЕ
ХТЕЛА ТАКО
— ЈА ЈОШ ВИШЕ.**

Тог лета владале су велике врућине. Дане сам проводио са дедом Ђоком у воденици и одлазио са Мораве само када би ме глад подсетила да имам кућу. Неколико мојих другова из комшилука и ја, сви петнаестогодишњаци, често смо седали у чамац и веслали до ушћа, а потом вукли чамац узводно. Уживали смо у томе и често се такмичили у пливању и роњењу. Рале скелеција нас је много волео. Помагали смо му да превози путнике па нам је често давао новац за биоскоп. А да бисмо до биоскопа стигли пешачили смо, уз реку пет километара од села до Варварина.

Једног дана, превезао сам скелом Добрилу, њене родитеље и две гошће које нисам познавао. Добрила је са мном учила ниже разреде основне школе у нашем селу, а после тога је отишла за Ковин, где је наставила школовање. Добрилини родитељи су били богати. Отац јој је био лекар и ретко је навраћао у село. Мада смо живели у комшилуку, Добрила и ја никада се нисмо дружили. Била је увек лепо обучена а ја сам читавог лета ишао бос и у купаћим гаћама. Имала је строгог деду, бившег жандармеријског капетана, који је штапом терао нас децу са крушке, трешње или јабуке.

Од Добрилиног доласка за нас, голишаве и од сунца преплануле дечаке, наступила је велика промена. Више нисмо одлазили до ушћа. Читав дан смо проводили на обали недалеко од великог плавог сунцобрана испод кога су се забављале Добрила и њене сестре од тетке — Горда, Добрилиних година и нешто млађа Ива-

на. Њих три су имале праве купаће костиме, што је за нас представљало атракцију. До тада, ми смо на Морави ретко виђали девојке. Наше другарице из

села долазиле су на реку само када су са очевим топиле конопљу. Ни тада се нису купале већ само прскале водом и уплашено вриштале.

Двор на Жутој Ријеци

Не љубим зато ону младу жену,
која - к'о у сну - кроз прозор леда,
јер има сјајан двор на Жутој Ријеци -
не! зато ја је не љубим:
већ зато што је мален мист с врбе прасветине
у воду бацила...

Не љубим зато овај мали мист
са врбе прасветине
јер мист ми сву и раскош
премањећа носи -
не! зато ја га не љубим:
већ зато што је она млада жена
шан-шананан шлан које мене
у мист записала...
Зато ја га љубим!

Чан-Пију-Лин
(12. век)

Једне вечери Добрила ми је предложила да их мало провозам чамцем. Чини ми се да никада нисам веслао као тада. Оне су уживале и дивиле се мојој вештини. После тога, често су ме позивале у њихово двориште да им при игри картама будем четврти. Горда и ја играли смо против Добриле и Иване. Ако изгубимо партију — ја сам морао да их возим чамцем. Веома често смо губили. Горда је хтела тако. Ја — још више.

Све чешће сам кришом посматрао Горду. Она би ме често ухватила у томе нашта бисмо обоје поцрвенели као булке. Највише ме је изненадило када ми је Горда предложила да је учим пливању. Руке су ми дрхтале док сам је држао у води. Ипак, смогао сам толико снаге да је после тога у наручју однесем до сунцобрана. Чудиле су се како брзо препливам Мораву и вриштале док сам ронио. Ја сам остајао под водом све док не бих осетио да се гушим. Молиле су ме да то више не чиним, да их не плашим.

— Молим те немој — рекла је Горда а очи су јој биле широм отворене и плаве и лепше од неба.

Руком ми је склонила прамен мокре косе са чела и гледала ме тако да сам једва дисао.

Те ноћи, сан никако да ми дође. Лежао сам крај отвореног прозора и слушао песму цврчка у врбаку и мотоне јауке старог долапа на воденици.

Сутрадан сам поспан отишао до сунцобрана. Легао сам на песак и убрзо заспао. Кад сам се пробудио угледао сам Горду како лежи недалеко од мене. Ни данас не знам како сам смогао храбрости да полако пружим руку до њене. Додир-

нуо сам јој прсте а она ме је погледала и чврсто ми, чврсто стегла руку.

— Чекаћу те вечерас иза дедине бачваре. Дођи.

Она се насмејала и климнула главом.

Увече, за столом, покушавао сам да прогутам који залогаш. Али, грло ми се стезало па ми је тањир остао пун.

Ишуњао сам се кроз прозор и кренуо према бачвари. Време је споро одмицало. Онда сам угледао како на прстима хита ка мени.

У једном тренутку погледао сам преко њеног рамена. Кров бачваре се љуљао тамо-амо а звезде су се јуриле, преплитале; у уши као да су ми се увукле неке чудне осице па сам пожеleo да се смејем, певам...

Увече, пред одлазак за Ковин, Горда ми је рекла да у рано јутро одем до окуке ниже скеле. Чекаће ме.

Дуго сам те ноћи стајао ослоњен на прозор и док ми стискао усне да не заплачем. Поноћ је већ давно била прошла када сам, онако у оделу, прилегао. Пробудио сам се тек када је сунце било високо изнад куле Тодора од Сталаћа. Отрчао сам до скеле.

— Превезао сам их — рекао је Рале. — Отишли су... па, има два сата.

Прошлог лета, поново сам обишао село где се спајају две Мораве. Мој син се радовао реци и чамацу. Брао је купине у врбаку и правио куле у песку. Нежно је водио за руку Гордину Ану да јој покаже место где има највише шкољки.

Радослав Савић, новинар,
Крушевац, Првوماјска 14
(Хонорар: 250 дин.)

АРХИТЕКТУРА

ПОБЕДА БЕЗ КРИЛА — Храм Нике Аптерос или Победе Без Крила је дивна мала грађевина на атинском Акрополису. Фасада јој је широка свега 5,5 метара, са по 4 стуба на прочељима. Њен архитекта је Каликратес који је, заједно с Иктиносом, подигао и Партенон. Припада јонском стилском реду који је нешто млађи од дорског, али се развијао и паралелно са њим. Тако чак постоје и грађевине са комбинацијом оба стила. Јонски стил је мање строг и импозантан од дорског и тежи за ведријим и декоративно украшеним изгледом. Грађевине овог стила ваздушасте су, више и виткије од дорских које су једноставне лепоте, снажне и масивне.

КАРИЈАТИДЕ — И јонски стил употребљава низове стубова као главно изражајно средство. Ти стубови су високи и витки, а њихов међусобни размак већи је него код дорских. Спреда посматран јонски капител има два бочна завијутка који, гледани са стране, личе на завијен свитак хартије. Капители су богато украшени, често оживљени бојом. Уместо класичних стубова понекад су употребљаване фигуре жена — каријатиде — што је случај с лођом храма Ерехтеона на Акрополису. Једну од ових скулптура украли су Енглези у прошлом веку, па је начињена нова, друга слева, која пада у очи другачијом бојом камена.

АКРОПОЛИС — Због честих међусобних ратова градова-државица и савеза као и због напада Персијанаца грчке вароши биле су опасане одбрамбеним зидом. Центар града, такозвани акрополис, што значи горња варош, налазио се увек на неком узвишењу и имао доминантан положај. У случају опасности становништво се повлачило у ово добро брањено место. Атински Акрополис, најчувенији од свих насељен је још у III веку пре н. е. То је најстарији део града који се убрзо проширио и изван његових зидина. У V веку старе ере Атина доживљава процват под Периклом. Тада Акрополис постаје репрезентативан део вароши са најзначајнијим монументалним грађевинама високе уметничке вредности. Ту су Пропилеји, храм Нике Аптерос, Партенон, Ерехтеон и чувена огромна Фидијина статуа богиње Атине.

ГРЧКЕ 2 КЛАСИЧНО ДОБА

ОЛИМПИОН — Право на назив потпуног стилског реда у грчкој архитектури имали би само дорски и јонски. Но, уобичајено је да се коринтским стилем сматра стуб са коринтским капителом који је начињен у облику свежња стилизованог акантусовог лишћа у два доња реда и стилизованих биљних завојака у трећем реду. Остали делови грађевине углавном су исти као код јонског стила. Коринтски капител је најмлађи, примењен је на малом броју споменика у Грчкој, а доћи ће до изражаја тек у Риму. Овом стилу припада храм Зевса Олимпијског у Атини.

ДИОНИСОВО ПОЗОРИШТЕ — Основни облик грчког позоришта, са бином с једне стране и амфитеатралним гледалиштем према њој, одржао се вековима све до данас. Једно од најстаријих је Дионисово под атинским Акрополисом које је могло да прими 20.000 гледалаца. У њему су приказивана дела Есхила, Софокла, Еурипида. Позориште у Епидаурусу на Пелопонезу, чувено по својој изванредној акустици, и сада служи за нарочито свечане летње представе.

АГОРА — До V века пре н. е. грчки градови развијали су се без плана, с уским кривудавим улицама. Од V века гради се према строгом урбанистичком систему, са правилним трговима и улицама које се секу под правим углом. Агора је главни градски трг окружен већницама, судницама и другим јавним установама. Ту се налазила и стоа — тржница — архитектонска целина с дуканама под отвореним тремовима на стубовима. На слици је остатак атинске агоре.

ХАДРИЈАНОВА КАПИЈА — Доба класичне грчке архитектуре рачуна се до пада Атине под власт Филипа Македонског у IV веку пре наше ере. Од тада, па све док Атину нису, 146. године старе ере, заузели Римљани, траје период хеленистичке архитектуре чије су грађевине великих размера, разноврсних стилова, китњасте и веома богате. Класична грчка архитектура одиграла је пресудну улогу у развоју читаве европске архитектуре, почев од римске, која је грчку стилску обраду храмова применила на фасадама свих својих грађевина, преко монументалне архитектуре ренесансе и барока, све до неокласицизма који је владао Европом до краја прошлог века. У Атини постоје и споменици из доба римске владавине, али они више не спадају у уметност Грчке. Један од њих је и Хадријанов славолук подигнут од 135. до 139. године.

Бирамо за вас

ДЕЛА КОЈА СЕ ПАМТЕ

Издавачко предузеће „НАРОДНА КЊИГА“ припремило је за читаоце Политикиног забавника позната дела домаће и светске литературе, сврстана у четири библиотеке. Ове пробране књиге могу се набавити преко Забавника много јефтиније него у књижари!

1. БИБЛИОТЕКА „ЗЛАТНЕ СТРАНИЦЕ“

Иван Цанкар: ОДАБРАНЕ СТРАНЕ
Јован Дучић и Милан Ракић: ПЕСМЕ
Иван Гундулић: ОСМАН И ДУБРАВКА
Милован Глишић: ИЗАБРАНЕ ПРИПОВЕТКЕ
Војислав Илић: ПЕСМЕ
Ђура Јакшић: ПЕСМЕ и СТАНОЈЕ ГЛАВАШ
Петар Кочић: ПРИПОВЕТКЕ И ЈАЗАВАЦ ПРЕД СУДОМ
Лаза Лазаревић: ПРИПОВЕТКЕ
Иван Мажуранић: ИЗБОР ПОЕЗИЈЕ
Владимир Назор: С ПАРТИЗАНИМА
Борислав Станковић: НЕЧИСТА КРВ
Јанко Веселиновић: ХАЈДУК СТАНКО

Цена библиотеке: 89 дин.
Преко Забавника: 36 дин.

2. БИБЛИОТЕКА „ХОРИЗОНТИ“

Оноре де Балзак: БЕАТРИСА
Александар Бевк: ВОЛОКОЛАМСКИ ДРУМ
Лион Фојтвангер: СИМОНА
Ернест Хемингвеј: ЗБОГОМ ОРУЖЈЕ
О Хенри: ЧАРОБНИ ПОЉУБАЦ
Ерих Марија Ремарк: НЕБО НЕМА ЉУБИМАЦА
Иван Шамјакин: СРЦЕ НА ДЛАНУ
Владимир Тендрјакров: ЗА ДАНОМ КОЈИ ПРОТИЧЕ
Марио Тобино: ИЛЕГАЛЦИ
Антони Тролоп: ШКОЛА ДОКТОРА ВЕРТЛА
Антони Тролоп: ТУТОР
Војчех Жукровски: МРВИЦЕ СА СВАДБЕНЕ ТОРТЕ

Цена библиотеке: 256 дин.
Преко Забавника: 150 дин.

3. БИБЛИОТЕКА „ОМИЉЕНИ РОМАНИ“

Луис Бромфилд: КИШЕ ДОЛАЗЕ
Арчибалд Кронин: ЗВЕЗДЕ ГЛЕДАЈУ С НЕБА
Шарлота Бронте: ЏЕЈН ЕЈР
Џорџ Елиот: ВОДЕНИЦА НА ФЛОСИ
Оноре де Балзак: ЉИЉАН У ДОЛУ
Херман Мелвил: МОБИ ДИК
Пол Февал: ГРБОЊА (ВИТЕЗ ЛАГАРДЕР)

Цена библиотеке: 324 дин.
Преко Забавника: 240 дин.

4. БИБЛИОТЕКА „СПЕКТАР“

Василиј Аксјонов: ЗВЕЗДАНА ВОЗНА КАРТА
Кришан Чандар: ДЕВОЈКА И ХИЉАДУ ЗАЉУБЉЕНИХ
Хенри Џејмс: ЈЕДАН ЛОНДОНСКИ ЖИВОТ
Иљф—Петров: СЈАЈАН ЧОВЕК
Арчибалд Кронин: ЈУДИНО ДРВО
Розамонд Лемон: ПОЗИВ НА ИГРУ
Бертранд Расел: БАВО У ПРЕДГРАЂУ
Жорж Сименон: УДОВАЦ

Цена библиотеке: 86 дин.
Преко Забавника: 45 дин.

КЊИГЕ СЕ МОГУ КУПИТИ ЗА ГОТОВО ИЛИ НА ОТПЛАТУ У 6 ЈЕДНАКИХ МЕСЕЧНИХ РАТА. Штампане су кирилицом у платненом повезу, осим библиотеке „Спектар“ која има картонирани повез. ПОЈЕДИНАЧНЕ КЊИГЕ НЕ МОГУ СЕ НАРУЧИТИ ВЕЋ САМО БИБЛИОТЕКЕ КАО ЦЕЛИНЕ.

ИП „НАРОДНА КЊИГА“, 11001 БЕОГРАД, ШАФАРИКОВА 11 НАРУЧБЕНИЦА

Овим неопозиво наручујем
ЗА ГОТОВО (ПОУЗЕЋЕМ) библиотеке под бројем _____ у укупној
вредности од _____ дин. и платићу поштару кад ми донесе књиге.
НА ОТПЛАТУ библиотеке под бројем _____ у укупној вредности од
_____ дин. који ћу износ уплатити у 6 једнаких месечних рата. Прву рату пла-
тићу поштару кад ми донесе књиге.

(Име и презиме)

(Број поште, место, улица и број)

(Овера предузећа за купце на
отплату)

(Потпис наручиоца)

У случају спора признајем надлежност суда у Београду.
Пензионери уместо овере прилажу одрезак последњег чека од пензије.
Попуни, изрежи, залепи на дописницу и пошаљи наручбеницу на адресу: ИП „НАРОДНА
КЊИГА“, 11001 Београд, Шафарикова 11.

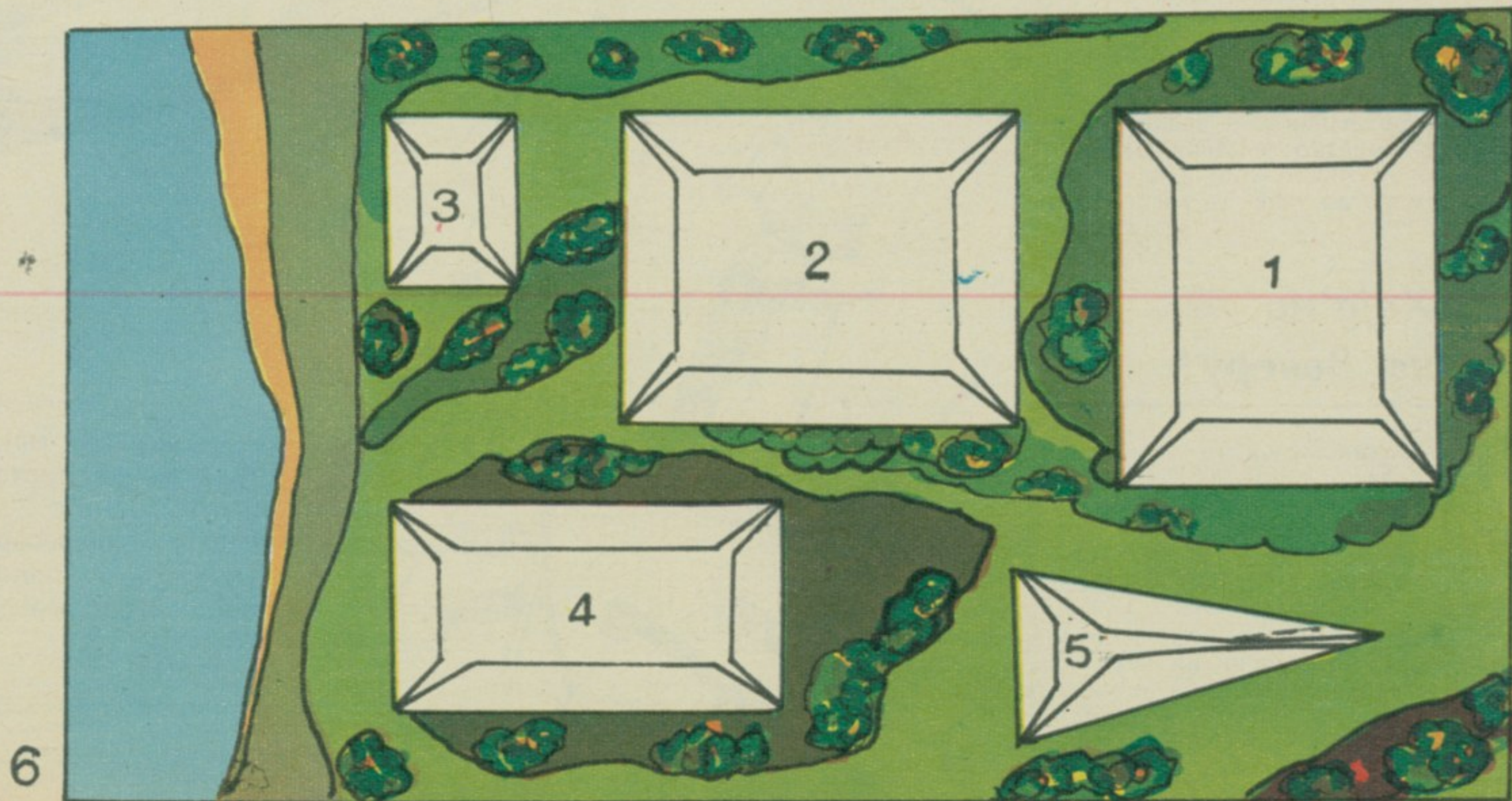
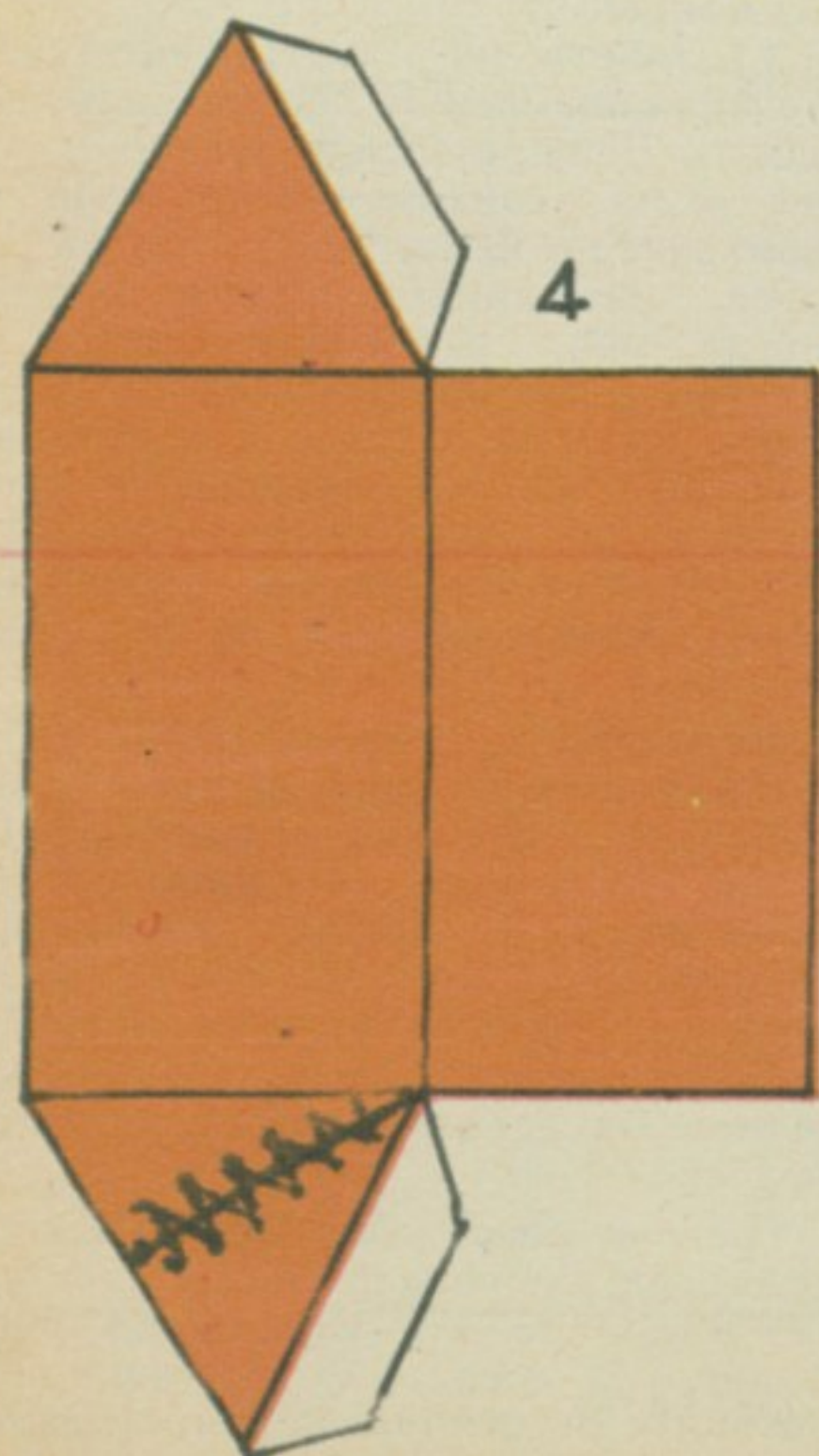
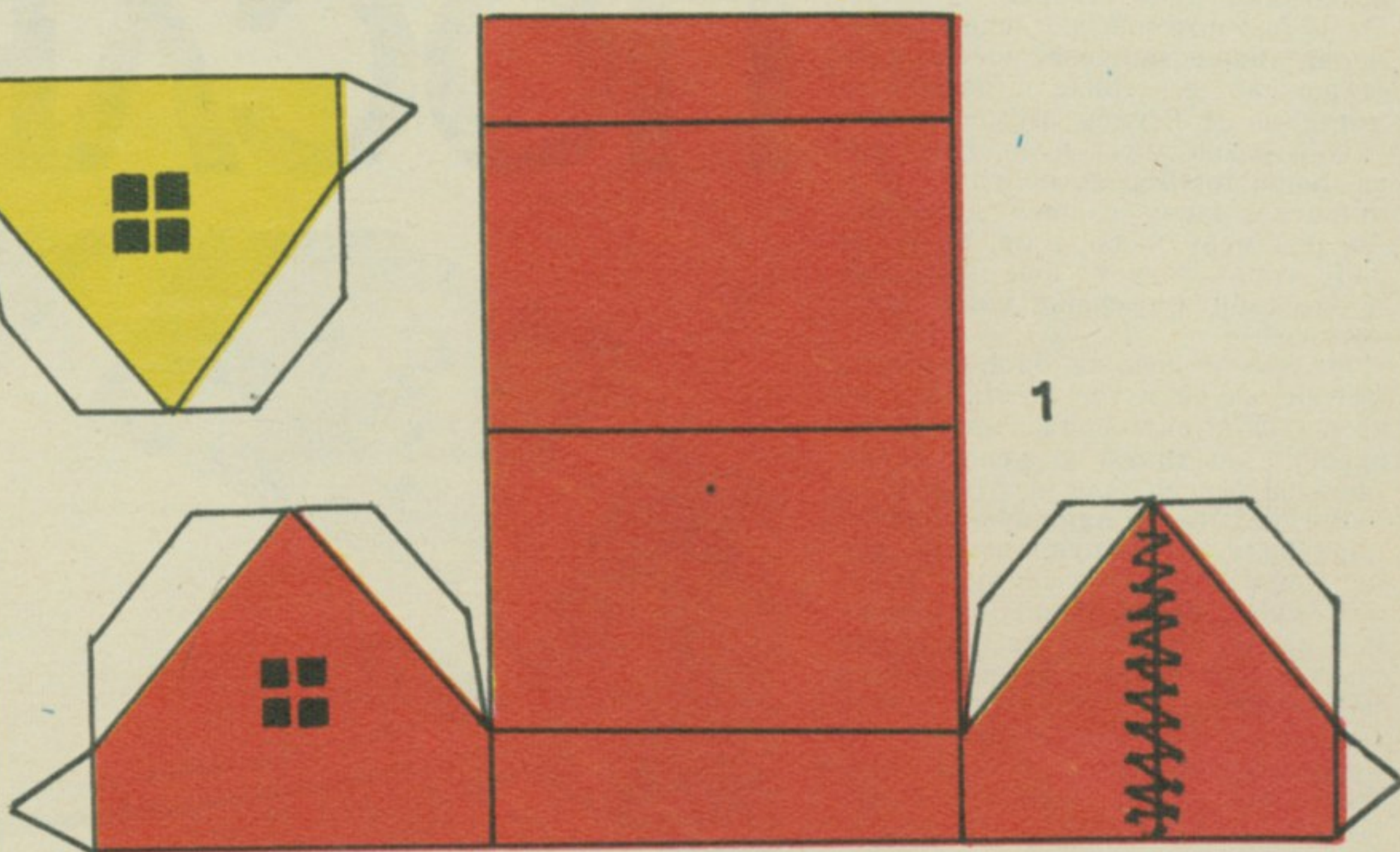
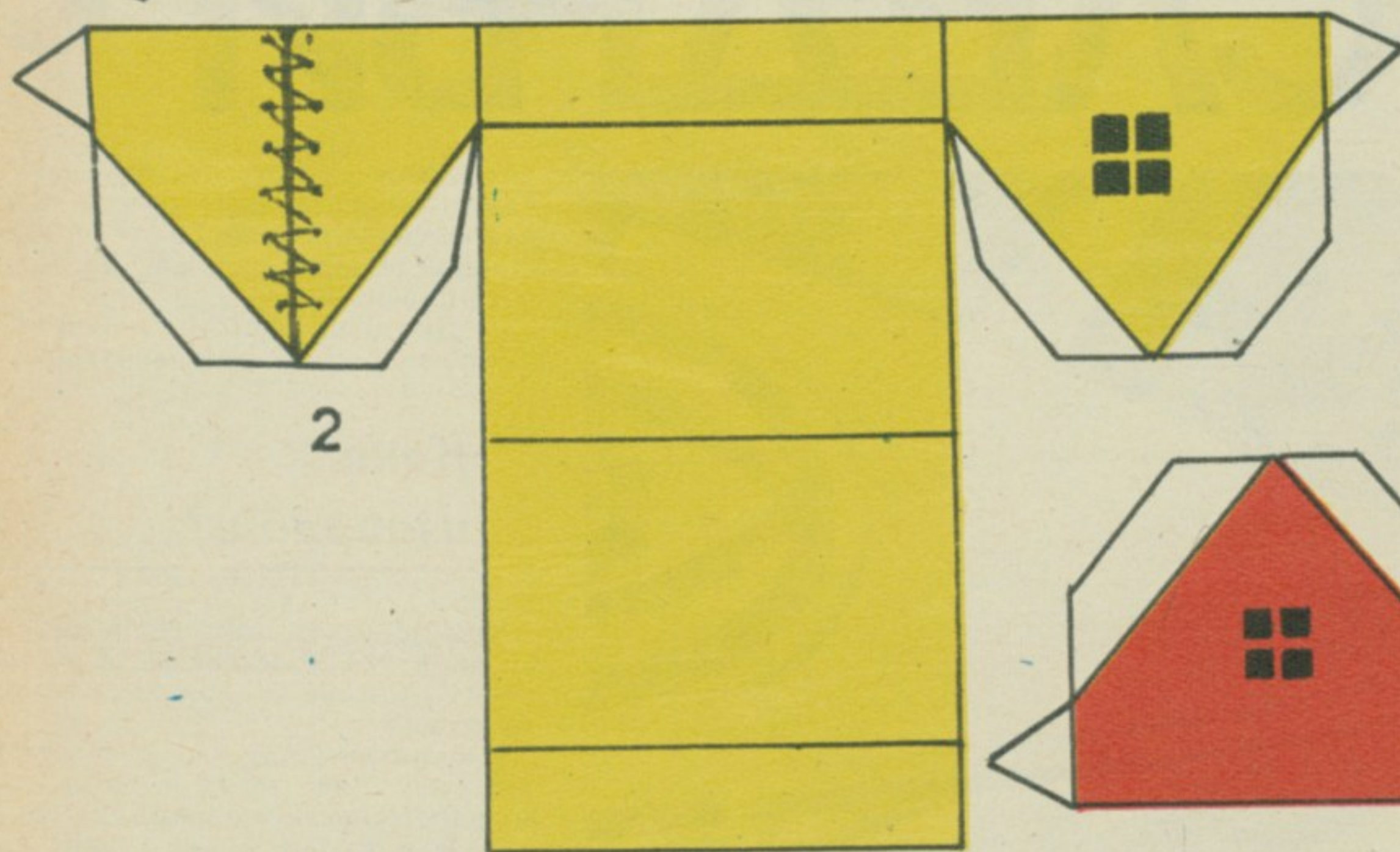
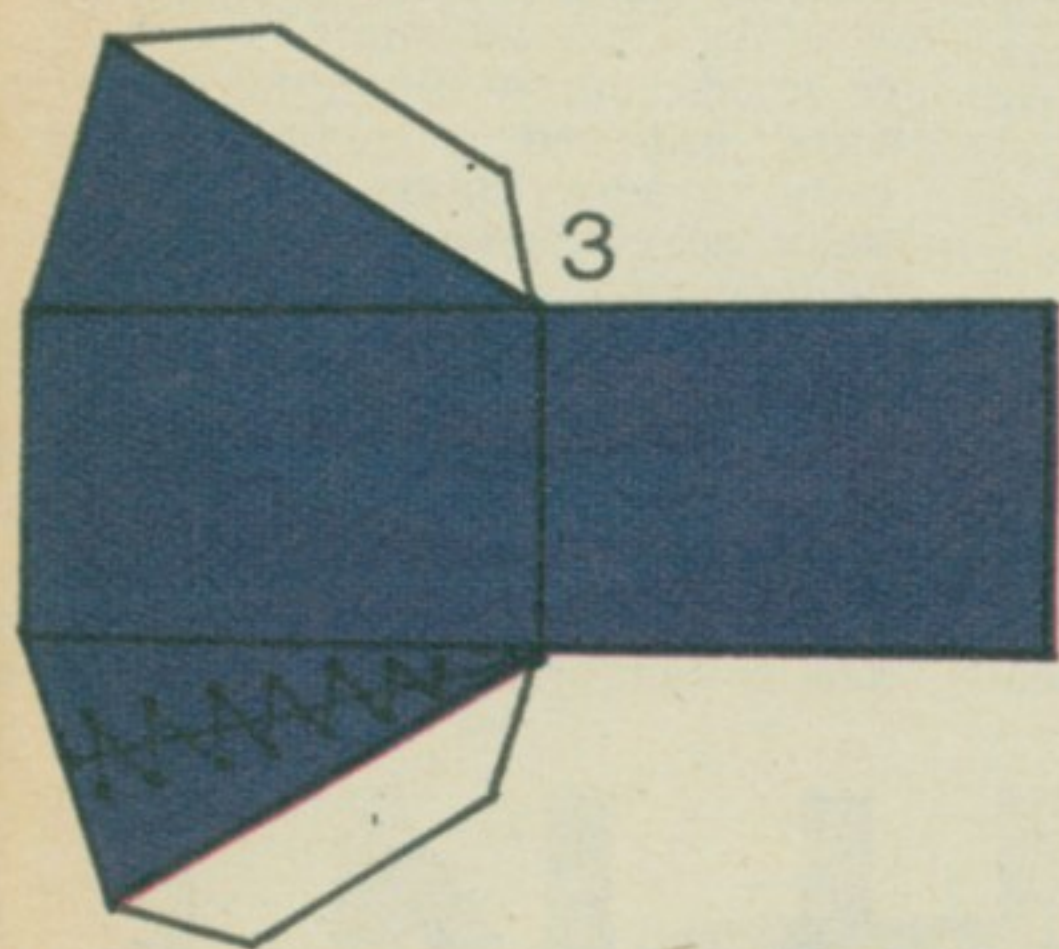
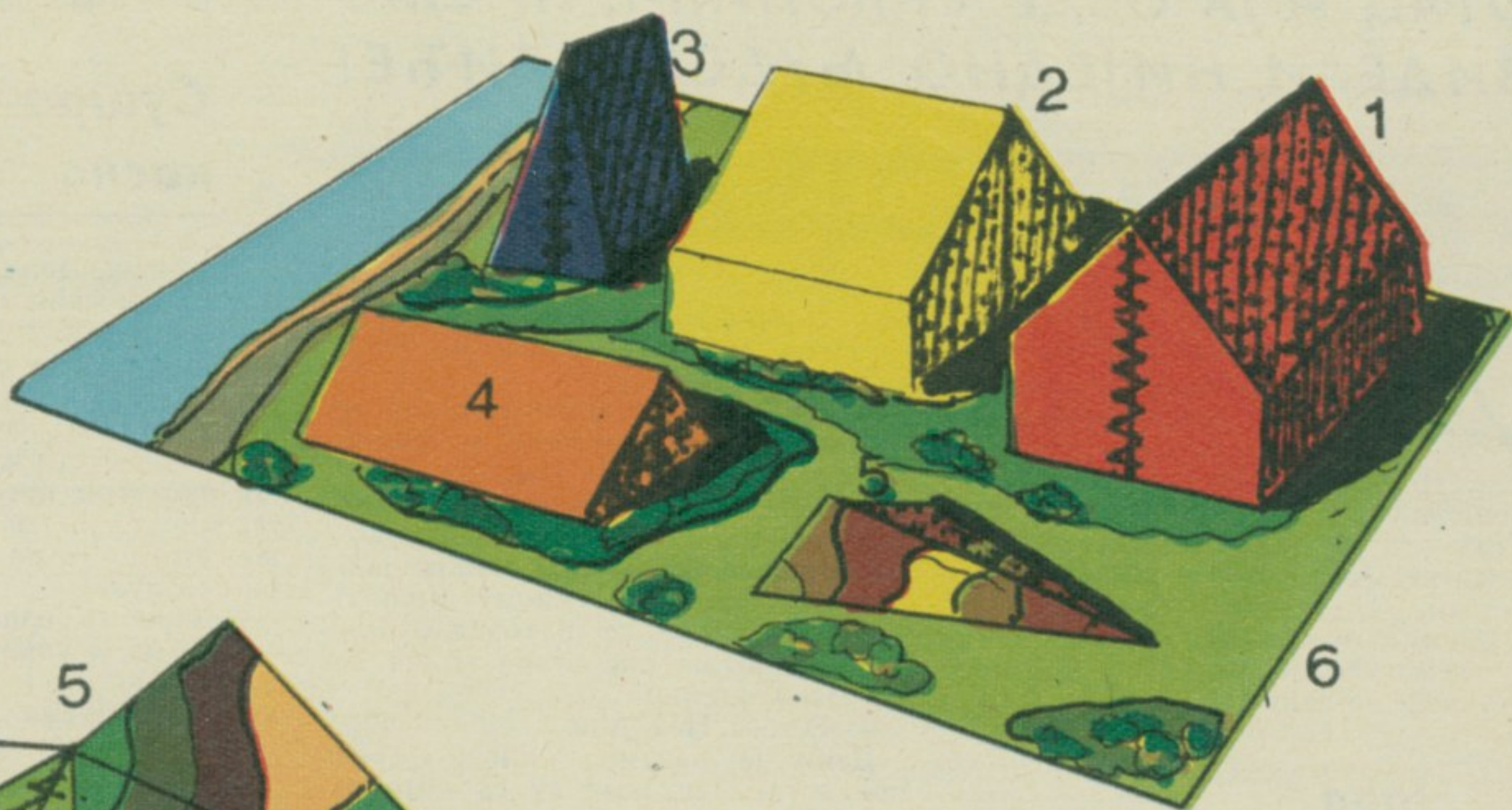
ИЗРЕЖИ ЗАЛЕПИ И САСТАВИ

Онима који се баве макетарством пружамо прилику да направе макету логора извидника. Као и за све modele које је Забавник досад доносио и делове нацрта ове макете залепи на хамер или тањи картон, изрежи и обради према узор на готову макету, горе, десно.

Постоље на којем стоји готова макета може се залепити на чвршћи и јачи картон.

МИ — РИЗ

ЛОГОР ИЗВИДНИКА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

— НАЈЗАД СТЕ СТИГЛИ! — УЗВИКНУЛА ЈЕ ДЕВОЈКА. — ОТКАД СМО СЕ МОЈ ОТАЦ И ЈА ОВДЕ СКЛОНИЛИ, НИСМО ВИДЕЛИ НИЈЕДНО ЉУДСКО БИЋЕ!

ЛЕСТЕР ДЕЛ РЕЈ

Дени је седео на клупи у једном од њујоршких паркова и посматрао како се ветар на земљи поиграва једним подераним часописом. Његове странице, пуне живо обојених стрипова, привукоше му пажњу и он посеже руком да га подигне. Али, готово одмах се заустави.

„Чему?“ мислио је. „У овом свету немогуће је разумети чак ни стрипове за децу!“

Нова раса

Заиста, свет у коме се Дени налазио није био створен за њега. Он је био потомак, последњи „примерак“ *homo sapiens*, човека који је изишао из пећине и развио се дотле да је изумео атомску енергију и разна друга чуда. Нова раса, *homo intelligens*, победила је и уништила њему сличне. Још само он, сам међу надљудима, водио је свој горак живот пун презрења према себи и осећања ниже вредности.

Младић и девојка прођоше крај његове клупе и он ухвати одломке њиховог разговора. Почео да их пребира по глави, у жељи да им пронађе смисао. Али не, то је било немогуће! Чак и најобичније реченице биле су потпуно неразумљиве. *Homo intelligens* служио се новим, интуитивним начином мишљења помоћу кога је за трен ока схватао оно за шта би нормалном човеку били потребни сати и сати мукотрпне логичке анализе.

Дени је размишљао о својој судбини. Једна ствар падала му је теже од свега осталог — то што је био окружен самилошћу. Да се не би осећао безвредним, надљуди су му чак отворили — радно место. Било је то лепо од њих. Само, он је добро знао да посао који он једва стиже да обави за недељу дана свако од њих, па чак и дете, може да заврши за — један час!

„Не“, мислио је Дени, „не могу овако да живим. Мој план за бекство мора да успе. То ми је једина нада...“

Хајд'мо на Венеру!

Из размишљања га трже један ведри глас.

— Здраво, Дени! Нисам те нашао у библиотеци, а мис Ларсен ми рече да си по овако лепом времену сигурно у парку. И ево, погодила је! Како си?

Дени је посматрао Џека Торпа. Физички, нису се ни по чему разликовали. Промена која је човека претворила у натчовека догодила се изнутра, у можданим ћелијама, не остављајући на спољашности никакав траг.

— Добро је, Џек — одврати он. — Него, мислио сам да си на Марсу!

— Ах, не — одврати овај после кратке паузе. Пажљиво је смишљао реченицу јер је знао да Денију треба све објаснити. — Тамо сам завршио. Сада имам један посао на Венери. Слушај, зашто једном не поћеш са мном? Колико знам, занимају те путовања. Волиш да читаш оне старе приче о освајању свемира...

— Волим, Џек. Али...

Дени је разумео смисао овог предлога. Они који су га потајно посматрали видели су да је несрећан. Хтели су да му покажу светове које су освојили да би га бар мало, приближили себи. Али, њега

нису занимала достигнућа нове цивилизације. Старе, романтичне књиге биле су нешто друго... Осим тога, овде, у Историјском музеју, постојао је стари васионски брод, његова једина шанса да побегне. Није хтео да га напушта.

— У реду, не наваљујем — рече Џек Торп. — Па, добро, сад идем... Ах, да — сврати до Ларсенове, рекла је да има нешто за тебе!

Сушра је касно

У сумрак, Дени је изишао из библиотеке носећи под мишком велики пакет који му је дала мис Ларсен. Били су то сви бројеви старог часописа „Путеви свемира“. Заиста диван поклон! Жудео је да их прочита, али осети жељу да најпре мало протегне ноге. После двадесетак минута на изглед бесциљне шетње, стигао је право пред — Историјски музеј.

Најпре се изненади, али затим схвати да је управо то подсвесно и желео. Он уђе и упуту се дугачким ходником према сали у којој је био изложен васионски брод.

Постављена под косим углом, са врхом упереним увис, летелица је са својих двеста метара дужине изгледала огромна. Био је то последњи и најсавршенији модел ва-

сионског брода који је стара раса направила. У време његових последњих летова, свемирска зрачења већ су изазивала промене у утробама мајки и рађали су се први надљуди. Ускоро, у току великог рата у коме је *homo intelligens* уништио обичног човека (узгред, тај рат је повео човек у безумној жељи да задржи своју моћ), и овај брод је уништен, те су га надљуди верно реконструисали на основу остатака и ставили у — музеј. За летове им није био потребан јер су изумели нове, моћније машине.

Дени је стајао пред великом летелицом и присећао се њене историје, кад га трже један глас:

— Добро вече, Дени!

Био је то стари археолог, професор Кирк.

— Драги мој, чуди ме да нисте дошли раније. За пола часа затварамо!

— Не мари, професоре. Навратићу сутра поново.

— Ах, зар не знате? — зачуди се професор. — Брод ће од сутра бити изложен у једном лондонском музеју. Знате већ, размена међу археолошким институтима... Виша сила...

Дени је просто занемео од изненађења. Најзад промуца:

— Зар... зар га више неће вратити?

— Неће, Дени. Потпуно вас разумем, и мени је жао. Био је то леп комад... Него, чујте: кад већ

ПОСЛЕДЊИ ЧАС

тако стоје ствари, пустићу вас да ноћас останете крај брода. Како вам се свиђа предлог?

Дени се једва уздржао да не загрли професора.

— Дивно од вас! — узвикнуо је. — Неизмерно сам вам захвалан!

Како изабраћи?

Чим је остао сам, Дени отвори капак и уђе у летелицу. „Сад или никад“, мислио је. „Више се не може одлагати!“

Као махнит, одјурio је у командну собу. Знао је да је брод ради веродостојности опремљен свим што је потребно и да га само треба покренути.

Светлости на инструмент-табли се упалише чим је сео на пилотско место. Дени подеси селектор путање и на великом екрану који је приказивао карту неба појави се дуга бела линија која је водила негде међу астероиде. Дрхтавом руком, Дени притисну дугме стартера. Брод се затресе и одлепи од тла. За тренутак, бегунац је кроз окна видео како се руше зидови Историјског института. Минут касније, мрска планета је већ била иза њега...

Конзервирана храна била је у добром стању. Дени је управо вечеро, кад га трже продорна звињава. Истог часа, на једном од екрана појави се натпис: „КРАЈ АТМОСФЕРЕ“. Био је то за њега знак да треба да укључи анализатор путање који ће га одвести ка једном од астероида. Али, како да изабере?

Његова раса, увек жељна нових освајања, крочила је ногом на многе астероиде. На сваком од њих подигла је уређаје за вештачку гравитацију и створила атмосферске и климатске услове као на Земљи.

Ови уређаји, као и атомске централе чија је енергија стајала на располагању за све врсте послова, имали су готово бесконачан радни век. Али, његова раса је уништена, а нова цивилизација није показала интерес да настани астероиде. Безброј малих небеских тела стајало је Денију на располагању, а било које од њих могло је да му пружи савршено уточиште.

Изабрао је насумце астероид по имену Данска, назван тако по народности својих освајача. „Нахранио“ је анализатор путање шифром овог астероида и препустио броду да сам лети ка циљу.

Тек тада, немајући шта да ради, сетио се старих часописа које му је поклонили мис Ларсен. Отишао је у собу за одмор и бацио се на читање. Потом је заспао...

Далеко од нас

Продорна звоњава прену га из сна и он трљајући очи појури у командну собу. На екрану је блештао натпис „КРАЈ ПУТА“. Дени полако приђе једном окну и погледа напоље. Летелица се спустила на један стари космодром, сав обрастао травом. Даље од њега пружала су се сунчана поља посејана густим шу-

ОВЕК

мама. Блиски хоризонт подсети Денија да се налази на сасвим малој планети.

Чим је изишао, запахну га свеж мирис природе. Ваздух је био испуњен цвркутом птица. Један зец одмицао је крупним скоковима преко космодрома. Дени уздахну. Све је било тако лепо да просто није веровао очима.

На ивици космодрома угледао је неколико оронулих грађевина обраслих коровом. Једна од њих, већа од осталих, била је очигледно атомска централа. Знајући да се у оваквим центрима обично налазе и собе за боравак, он се упуту тамо.

Све је покривао дебео слој прашине. Па ипак, намештај је био читав, а уређаји су исправно функционисали. Дени крену да разгледа собе. Прошао је већ кроз неколико одаја, а онда на једним вратима застаде као укопан: пред њим је стајала — једна девојка!

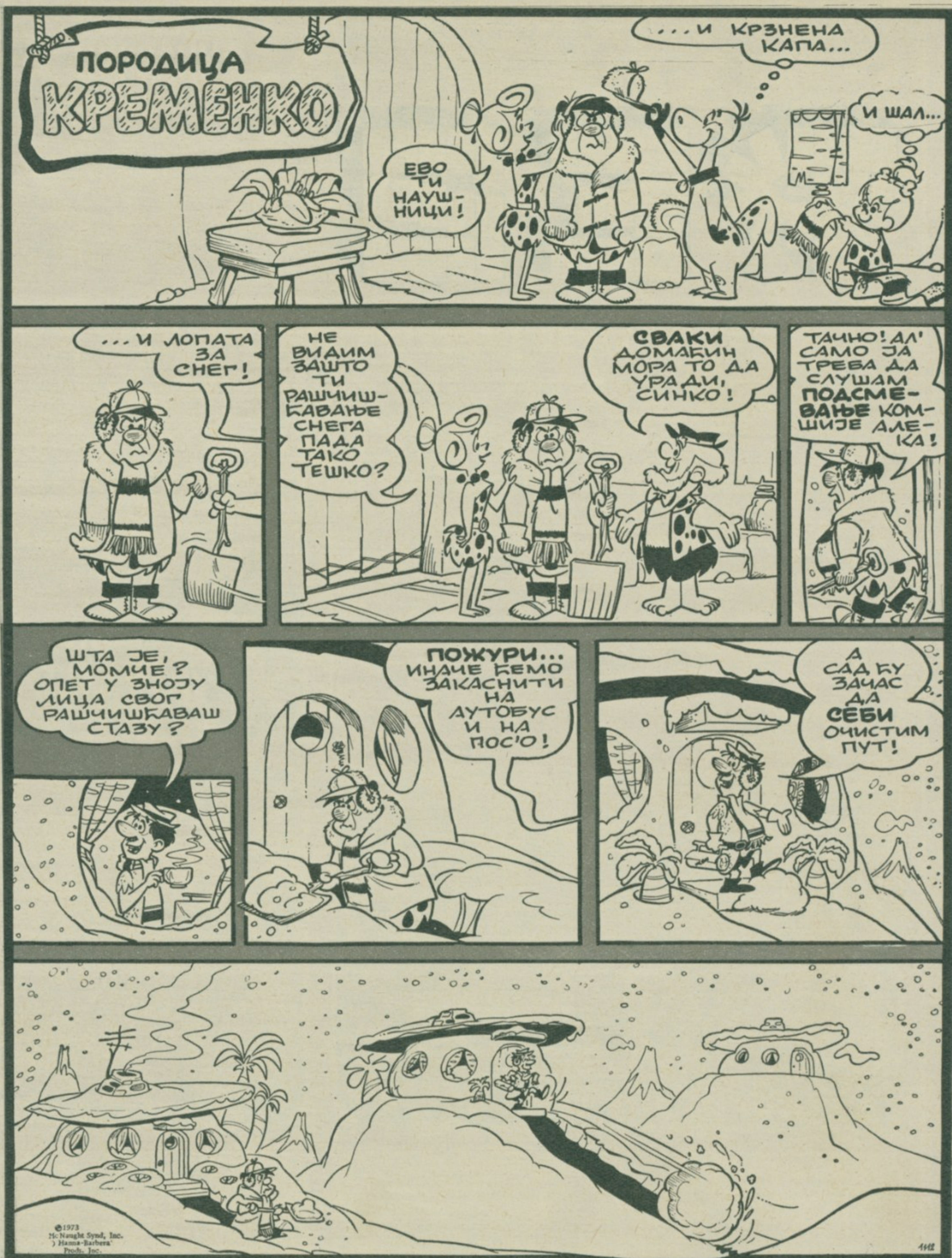
— Најзад! — рече она. — Најзад је неко дошао! Откад смо се ја и отац овде склонили пред наредом надљуди, нисмо видели ни једно људско биће!

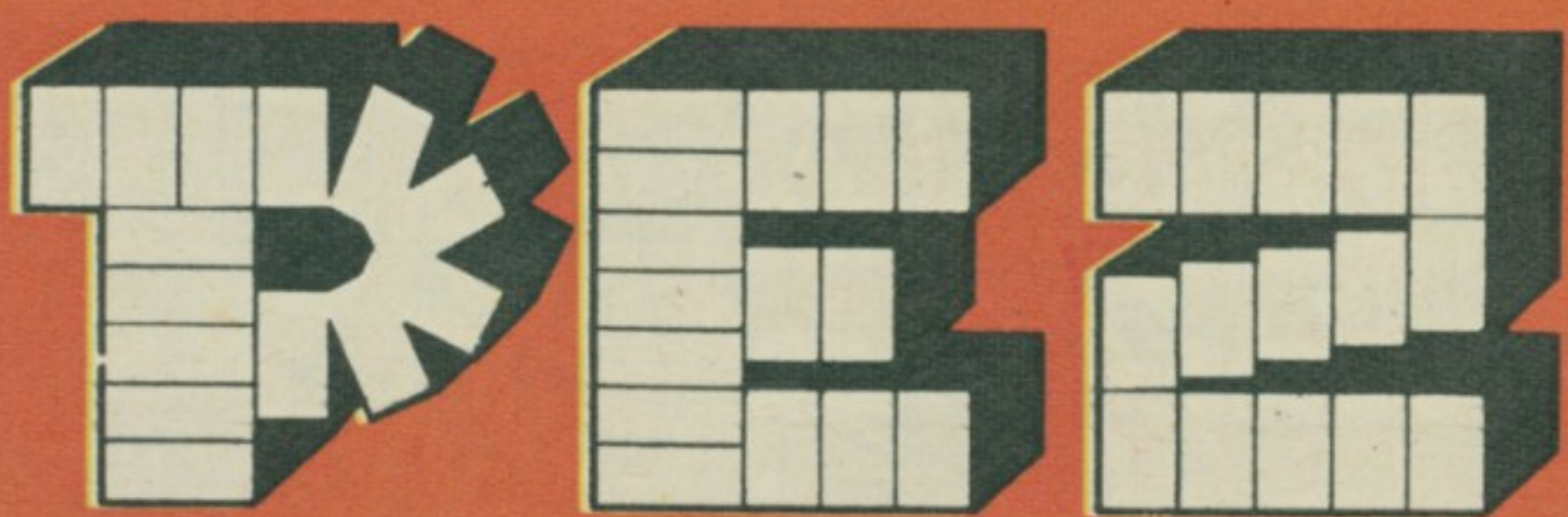
Професор Кирк, мис Ларсен и Џек Торп седели су у једној од одаја библиотеке.

— Брод који смо послали испред Денијевог вратио се и јавља да је бегунац изабрао астероид Данска. Јадник, већ сам мислио да се никада неће одважити на бекство! Зато сам и измислио оно са лондонским музејом!

— Желим му пуно среће — уздахну мис Ларсен. — Сада ће имати прилику да обнови своју расу далеко од нас, од улеза. Надам се да ће она девојка на којој смо радили дати добре резултате.

— Сигуран сам — рече Џек Торп — Па она припада његовој раси! Када сам је пронашао на Марсу, била је исто тако несрећна и усамљена као и он...

Коју од награда желиш?

БИРАЈ:

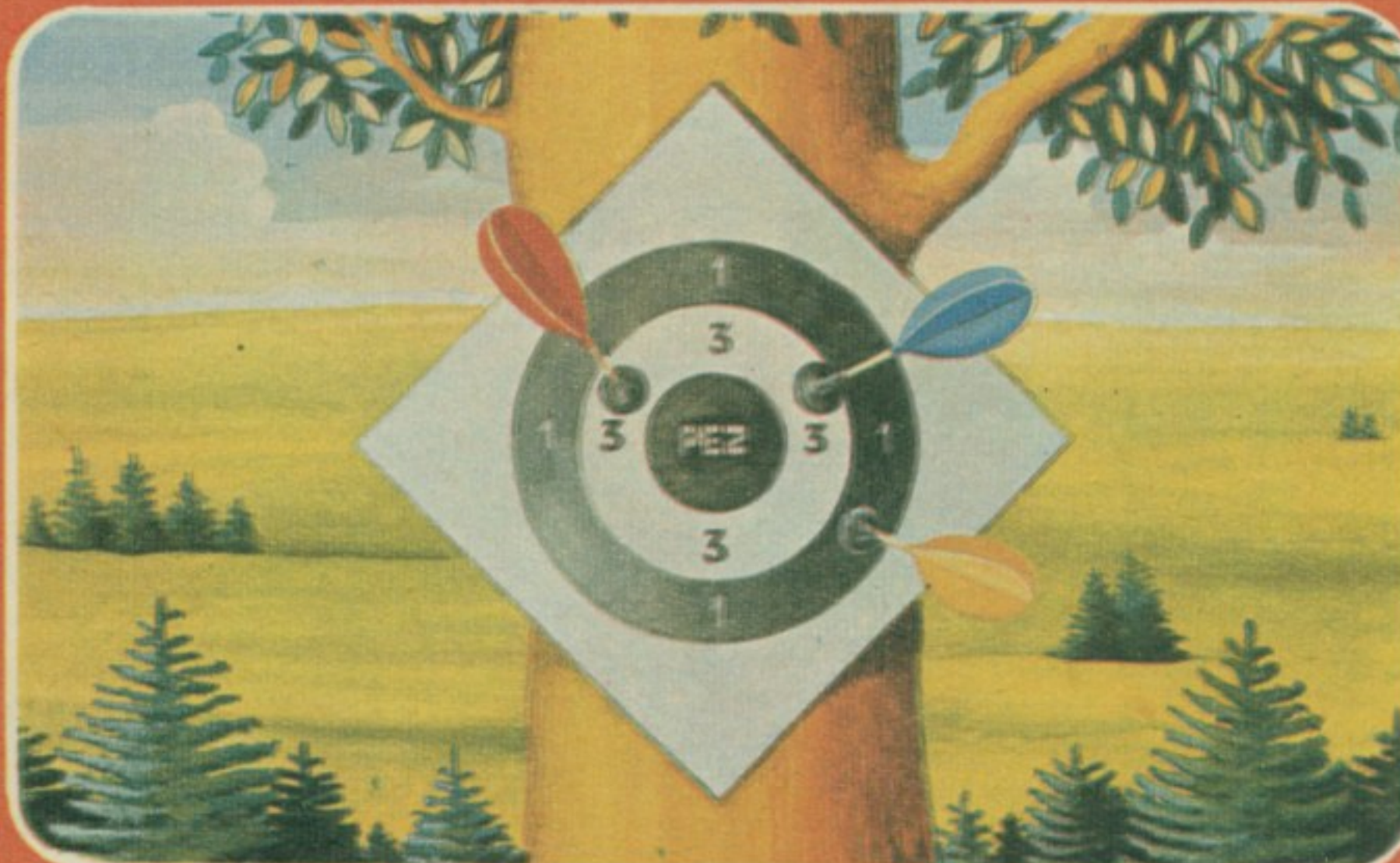
20 Бицикала Pony

50 модела електричних аутомобила

100 индијанских шатора

200 система LEGO

2.000 мета са стрелицама PEZ Пикадо

Сакупи 25 омота бомбона PEZ и пошаљи их на адресу:

PEZ 61001 Љубљана, п. п. 142
Извлачење ће бити 10. 6. 1973.

Kolinska

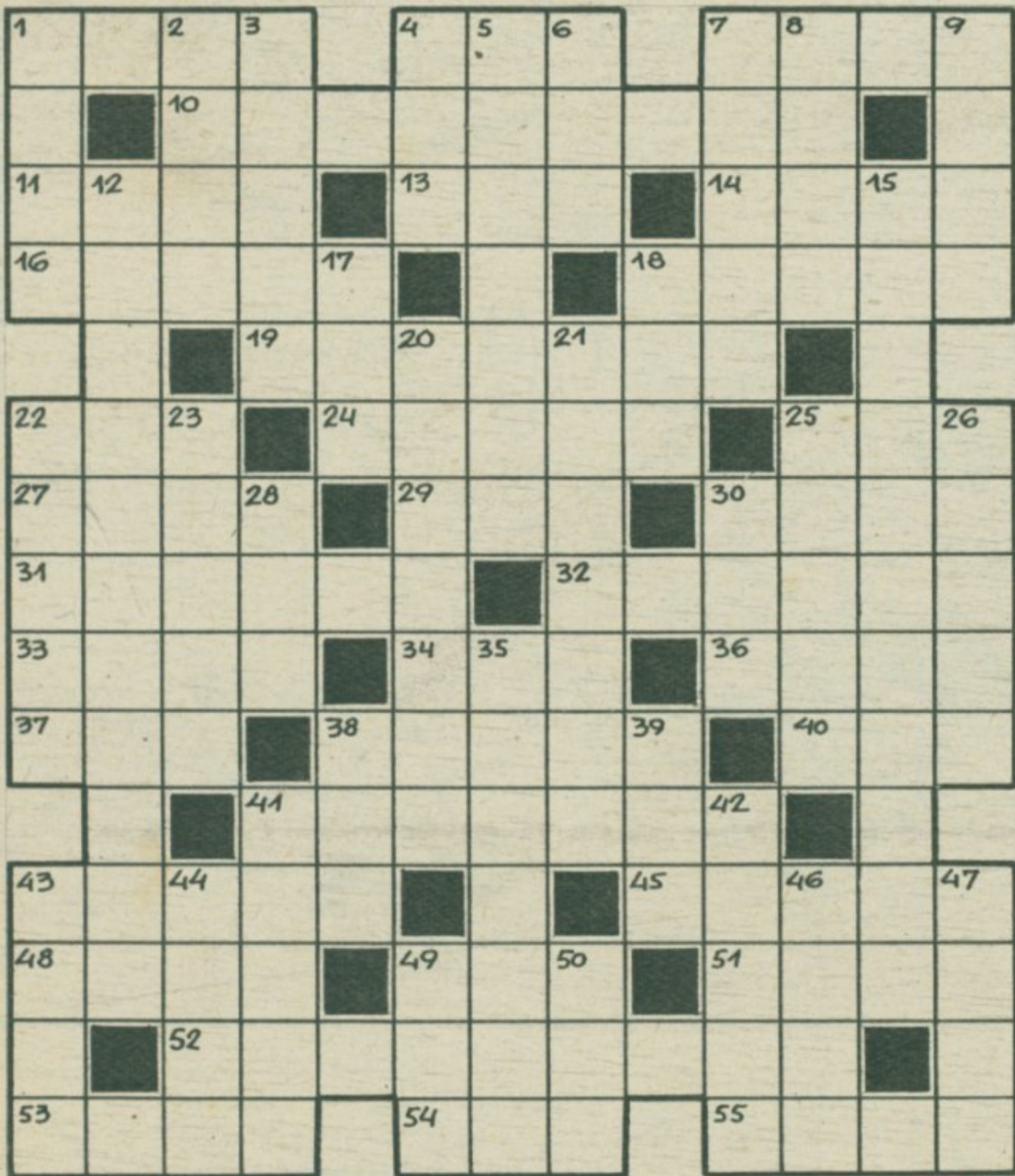
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) главни град Норвешке, 4) бања у Белгији, 7) град и река у Бугарској, 10) отвореност, 11) мушко име, 13) стаза у снегу, 14) на тај начин, 16) дечја играчка 18) уски кланац, сутјеска, 19) слика израђена воденим бојама, 22) превозно средство, 24) товар, бремене, 25) грубо сукно, 27) вулкан на Сицилији, 29) мочварно земљиште, 30) фригијско божанство, свештеник Кибелин, 31) роман Михаила Лалића, 32) осми део, 33) притока Саве, 34) јужно воће, 36) старо име Вијетнама, 37) метални новац у Шведској, 38) најјача карта (мн.), 40) име македонског књижевника Шопова, 41) лов, 43) најстарији и највећи бог Инда, 45) амерички филмски редитељ (Казан), 48) врста лежаја са наслоном, 49) и један и други, 51) десна притока Западне Мораве, 52) појавити се пред публиком, 53) напад, 54) зоља, 55) муслиманско мушко име.

УСПРАВНО:

1) врста драгог камена, 2) мађарски композитор и пијаниста, 3) град у Јапану, 4) пољопривредна алатка, 5) сакупљачи перја, 6) стари Словен, 7) део намештаја, 8) планина у Србији, 9) староегипатско божанство, 12) ручно израђени предмет, 15) план, замишљање, 17) спис, 18) река у Сибиру, притока Оба, 20) врста балкона, 21) посуда за хемијске опите, 22) направа за вешање, 23) вештина, умење, 25) град у Грчкој, 26) француски певач, 28) речно острво, 30) узвик нестрпљења, 35) превозно средство, 38) холивудска филмска глумица (Гарднер), 39) врста атмосферског талога, 41) један глодар, 42) одабрани слој друштва, 43) риба јаја, 44) пешчани нанос у пустињи, 46) врста чапље, 47) име композитора Хачатуријана, 49) наш књижевник (Бихаљи Мерин), 50) аустријска новинска агенција.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) грам, 4) Инд, 7) слап, о, 10) раставити, л, 11) снег, 13) оса, 14) рода, 16) Тесла, т, 18) танин, у, 19) астати, ј, 22) стр, 24) таван, 25) лак, 27) крос, 29) кап, 30) Поло, 31) радост, 32) кревет, 33) алам, 34) Ика, 36) трка, 37) дно, 38) ткање, 40) Ото, о, 41) прамера, н, 43) исток, п, 45) окука, 48) Стив, 49) над, 51) трак, а, 52) Сибињанин, р, 53) крак, 54) зар, 55) вата.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Милољуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Преплата за нашу земљу: годишња 88,00 дин, полугодишња 44,00 дин, тримесечна 22,00 дин. Преплата за иностранство: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тримесечна 44,00 дин. Уплате на текући рачун 60801-601-822. Годишња преплата у иностранству: ДМ 34 — \$ 12 — Fr 34 — Sfr 40 — Sfr 52. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1 тел. 22-711.

На основу нишљења републичког секретаријата за културу СРС број 413-29/73-02 од 22. 1 1973 године не плаћа се порез на промет.

ПОЛИТИКИ
ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

БЕЛЕ ФЛЕКЕ

Драги уреднице,

имам 14 година и много сам се разочарала када ми је лекар рекао да за моју болест — недостатак пигмента — нема лека. У ствари, ја не знам да ли је то недостатак пигмента јер се мени први пут флека појавила пре пет година кад сам пала на камен и одрала кожу испод колена. Краста је отпала и рана зарасла, а на том месту остала је бела флека. И сад где год да се огреbem или раичишем ту остане бело. Много ме је због тога срамота, на и лети носим чарале да се не виде. Ишла сам на море и у бању али без успеха. То место само поирвени, али остаје и даље бело. Молим те кажи ми има ли томе помоћи и да ли је то заиста недостатак пигмента и коме због тога треба да се обратим и шта да употребљавам.

Унапред захвална
Весна Станојевић,
Панчево

Пишеш нам да ти се јављају беле флеке на кожи где год се повредиш, нарочито на коленима. То је доста честа појава, јер после повре-

де коже на тим местима не долази до стварања пигмента који се зове меланин. Тачно је да не постоје сигурни лекови који би повратили оштећеној кожи пигмент. Али, беле флеке на кожи се јављају и код болести која се зове »vitiligo«. Уко-

лико лекар специјалиста установи да се ради о тој болести, онда треба набавити лек »trioxalen« фирме »Елдер« из Америке. То су пилуле које се узимају два пута дневно, а при том се кожа излаже сунцу, али самс под надзором лекара.

ДОКТОР

ЗБОГ ОВАЦА

Драги Забавнице,

знаш ли ко је измислио прве маказе?
Александар Гавриловић,
Крагујевац

За маказе, изгледа, треба да захвалимо овцама, односно њиховој вуни. Стари сточари долазили су до вуне на тај начин што су је чупали са живих оваца! Касније је за тај посао употребљаван нож којим се вуна одсецала. То је ишло споро и требало је имати не само много времена него и вештине. Тада је неки досетљиви овчар дошао на мисао да укрсти и веже два ножа тако да им сечива буду окренута једно другоме. Стрижење оваца постало је тако брже и лакше. Од те примитивне алатке постале су током времена маказе.

ШЋЕКИЋ С ТЕЛЕВИЗИЈЕ

Драга редакцијо,

пошто сам и редован читалац Забавника и гледалац телевизије, а и члан једног клуба наше школе, молио бих вас ако сте у могућности да у следећем броју објавите адресу Јована Шћекића.

Јованче Тоневски из Скопља

Јован Шћекић, 11000 Београд, Ул. Цвијићева 112—120.

ЦЕЛА
МАТУРА
У ЈЕДНОЈ
КЊИЗИ!

СА „ПРИРУЧНИКОМ ЗА НОВУ МАТУРУ“ МОЖЕТЕ БРЗО И УСПЕШНО ДА ОБНОВИТЕ ЦЕЛО СРЕДЊОШКОЛСКО ГРАДИВО!

НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“ у сарадњи са групом познатих педагога приредило је специјално за гимназијалце и средњошколце „ПРИРУЧНИК ЗА НОВУ МАТУРУ“ који садржи сажето градиво из СРПСКОХРВАТСКОГ ЈЕЗИКА, ИСТОРИЈЕ, ГЕОГРАФИЈЕ, БИОЛОГИЈЕ, ХЕМИЈЕ, ФИЗИКЕ и МАТЕМАТИКЕ по наставном плану од I до IV разреда.

Ово је јединствен приручник, штампан на 378 страна, за припрему матуре и за брзо и успешно понављање градива у току школске године. Можете га добити доузећем, по цени од 40 н. дин. за само неколико дана ако пошаљете писмо или дописницу са наручином на: НИП „КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ“, Француска 7, 11001 Београд.

